

SERXWEBÜN

HİC BİR ŞEY BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜKTEN DAHA DEĞERLİ DEĞİLDİR

Sayı: 7 / TEMMUZ 1982 / 2. DM.

Filistin halkı siyonist işgale karşı DİRENİYOR!

İsrail siyonizmi, Filistin halkına ve önder gücü FKÖ'ye karşı başlattığı soykırımı savaşını sürdürüyor. FKÖ yetkilileri yaptıkları açıklamalarda şimdije kadar büyük çoğunluğu sivil halktan olan toplam 30 bin kişinin öldürdüğünü, çoğu ağır olmak üzere çok sayıda insanın yaralandığını, 2 bin kişinin tutsak edildiğini, 600 bin kişinin evsiz kaldığını ve 35 köyün de tümüyle haritadan silindiğini belirttiler. Bunun yanı sıra siyonist birliklerin de büyük kayıplar verdiği, çok sayıda ağır silah, malzeme ve nakliyat araçları-

nın tahrip edildiği de yapılan açıklamalar arasında yer almaktadır. Çatışmaların ilk on gününde siyonist askeri birlikler, hava ve deniz kuvvetlerinin de desteğiyle yoğun olarak Filistinlilerin bulunduğu Sayda, Sur, Nebatiye gibi bazı önemli yerleşim bölgelerini hedef aldılar. Daha ilk saldırılarında Filistinli milyanlar, siyonist birlikleri oldukça zor durumda bırakırken, aktif olarak savaşa katılan Suriye birlikleri de Nebatiye'nin kuzey-doğusundaki siyonist birliklere ağır darbeler indirdiler.

Hava ve deniz kuvvetleri ise saldırılarını daha çok Sur kenti üzerinde yoğunlaştılar.

Sur kentinden sonra siyonist birliklerin en çetin direnmelerle karşılaşlıklar alanlarda birisi de Sayda oldu. Yine Sayda ile birlikte kuşatma altına alınmaya çalışılan bir diğer önemli kente Damur'du. Bu kentlerde Filistinli milyanlar, siyonist birlikleri oldukça zor durumda bırakırken, aktif olarak savaşa katılan Suriye birlikleri de Nebatiye'nin kuzey-doğusundaki siyonist birliklere ağır darbeler indirdiler.

Suriye'nin savaşa müdahalesi sırasında korkuya kapılan siyonist yetkililer, Suriye birliklerince kesilen Beyrut-Şam sınırına yeni takviye birlikleri gönderdiler. Filistinli yetkililer siyonistlerin 25 bin piyadesini, 30 bin kişilik bir kuvvetle takviye ettiğini açıkladılar. İsrail'in Lübnan'da 50-60 bin arasında askeri birliğinin bulunduğu da yine Filistinli yetkililere belirtildi. Daha sonraları ise bu sayı 85 bini buldu.

Bu arada Lübnan ordusu savaşa müdahale etmeye başlarken, İran yetkilileri de, İsrail'e karşı gönüllü olarak savaşacak askerlerini Lübnan'a gönderme kararlıdılar.

Donandıkları modern silah ve teçhizatla işgal olayını kısa sürede gerçekleştirebileceklerine inanın siyonist birlikler beklediklerinden de sert ve inatçı bir Filistin direnmesiyle karşılaşlıklarını bizzat kendi ağızlarından itiraf etmek zorunda kaldılar. Ve ancak çatışmaların onuncu gündünde Lübnan'ın yanısını işgal edebildiler.

Devamı S : 19'da

Filistin halkı devrimini sürdürmeye kararlıdır.

ABD emperyalizminin Kürdistan'a yönelik planları ve bir BELGE

Gazetemizin 2. sayısında "ABD Emperyalizmi Kürdistan'ı Saldırı Ussu Durumuna Getirmeye Çalışıyor" başlığı altında verdiğimiz haberde, ABD emperyalistlerinin sosyalist güçlere bölge ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine karşı hazırlamış bulunduğu "Çevik Kuvvetler"in Kürdistan'a üslendirmesi konusunda faşist Türkiye yöneticileriyle açıktan pazarlık yaptıklarını belirtmişik.

Hatırlanacağı gibi NATO Dış İşleri Bakanları Toplantısının da yapıldığı Aralık ayı ortalarında ABD Savunma Bakanı Casper Weinberger de alelacele Türkiye'ye gelerek cunta yetkilileriyle gizli bir görüşme yapmıştı. Yine, basına kaplı tutulan bu görüşmenin içeriği hakkında dünya basınında çeşitli haber ve yorumlar çıkmış; bu haber ve yorumlarda dikkatler, özellikle "Çevik Kuvvetler"in Kürdistan'a yerleştirilmesinin hazırlıklarının yapıldığı üzerinde yoğunlaştırılmıştı.

Bu durum, Mart ayı içinde Amerika hava kuvvetlerine ait bir

uçağın Erzurum yakınlarında düşmesi sonucunda tümden açığa çıktı. Bilindiği gibi uçağın düşmesi ABD ve cunta yetkililerini hayli telaşlandırmış, uçağın düştüğü yerden on kilometre uzaklıktakta geniş bir alan "yasak bölge" ilan edilmiş ve çevresi büyük bir askeri güçle kuşatmaya alınmıştı.

Geçtiğimiz haftalarda BBC radyosu, bu konuda "New Statement's" adlı İngiliz dergisinde çıkan ilginç bir yaziya geniş yer verdi. Aynı zamanda bir belge nişliği taşıyan bu yazısı, BBC radyosunda yayınıldığı biçimde okurlarımıza aktarıyoruz.

"Londra'da yayınlanmakta olan siyasi bir dergi, Amerika ile Türkiye arasında bir takım gizli anlaşmalara varlığını iddia etmiştir. Bu anlaşmaya göre Birleşik Amerika'nın Basra Körfezindeki askeri varlığını tesis edebilmek amacıyla oluşturacağı yeni "Çevik Kuvvet" öncü birlikleri Doğu Anadolu'da üslenecek ve Türkiye herhangi bir karışıklık anında,

Geçtiğimiz haftalarda başlayan PKK Mardin grubu davasına Diyarbakır Sıkıyonetim Komutanlığı 2 No'lu Askeri mahkemesinde devam edildi. 161'i tutukszulmak üzere toplam 385 kişinin yargılanıldığı bu davada askeri savcının 123 kişi hakkında idam talebinde bulunduğu, ayrıca tutuksuz olarak yargılananlardan Necmettin ASLAN, Murat AR, Abdi BAYAR, Osman ÖZBAY, Genco KEREM, Bedrettin TOKAY, Mustafa Emrullah ERKEN, Süleyman SOLMAZ, Mehmet Veysi TEMEL ve Abdulvahap KIZILKAYA'nın aynı davada tutuklandıkları, durusmad bulunmayan 4 kişi hakkında da guyabi tutuklama kararının verildiği bildirilmektedir.

Devamı S : 19'da

PKK Mardin davasında yeni bir gelişme...

FKBDC'si İsrail siyonizminin Filistin ve Ortadoğu halklarına yönelik saldırılarına karşı direniş mücadelede aktif bir biçimde yerelacagini duyurdu:

BASIN AÇIKLAMASI

Emperyalistlerin, bölge gerici-lerinin ve faşist Türk cuntasının desteğini alarak gerçekleştirdiği son işgal harekatıyla siyonizm, yalnız Filistin halkına değil, Ortadoğu'nun bütün devrimci örgütleri ve ilerici halk hareketlerine devirmek istemiştir. Ama İsrail siyonizminin imha savaşıyla varmak istediği amaç bölge halkın gözünden kaçmamış, Filistin halkıyla birlikte tüm Ortadoğu halkları da busiyonist işgale karşı aktif olarak direnmeye başlamış-

lardır.

Yine işgale karşı aktif savaşan güçlerden olan FKBDC'si ve bu Cephennin içinde yer alan PKK'nın adı bazı burjuva-milliyetçi çevreler tarafından istismar edilerek, yürütülen mücadelede kendilerinin de payı olduğu kanısı uyandırmak istenmiştir. Ama siyasi istismar peşinde olanların bu durumu da gözden kaçmamış, mücadeleci yurtsever güçlerin tepkisine yol açmıştır.

(Serxwebün)

İsrail siyonizmi Filistin halkına karşı en vahşi soykırım savaşlarından yeni birisini başlatmış bulunmaktadır. Saldırı her ne kadar direkt Filistin halkını ve onun önder gücünü yok etmemi hedef almışsa da özünde Ortadoğu halklarının yükselen kurtuluş mücadeleşini boğmaya yönelikdir. İsrail'in saldırısı; bölgemizde 80'lere doğru dengenin emperyalizm aleyhine bozulmaya başladığı, Irak'ta faşist Saddam yönetiminin yıkılmaya başlamasıyla, halk kurtuluş hareketlerinde nitelik bir sıçramanın gündeme gireceği bir sıraya denk düşmektedir. Saldırı bu süreci tersine döndürmeye amaçlamaktadır.

Şöyleki: Camp-Dawid antlaşmasıyla 25 Nisan'da Sina'nın Mısır'a verilmesi, bu temelde Mısır'ın Arap alemine alınması için gerici Arap rejimlerinin yoğun çaba harcadığı, bu çabaların başarıya ulaşması için Irak rejiminin kurtarılmasının şart olduğu, ama bunun kolay gerçekleşmeyeceği açıkça kendisini gösteriyordu. Özellikle başta Suriye olmak üzere Arap red cephesi ülkelerinin Camp-Dawid yeni sömürgeleşme sürecine karşı açıkça tavır almalı, artık devreye emperyalizm "truba atı", İsrail'in sokulmasını zorunlu kıhyordu.

Bu saldırıyla İsrail siyonizmi, Lübnan'daki Filistin direnme merkezlerine ve yerleşme kamplarını, Lübnan yurtsever hareketini ve Suriye barış gücünü ortadan kaldırılmaya çalışmakla, emperyalizmin gündemde ve İsrail işbirlikçi bir Lübnan yaratma biçiminde özellenebilecek, yakın amacına ulaşacağına hayal etmektedir. Diğer yandan, Suriye'ye saldırmakla Arap red cephesini gücen düşürecek, Saddam rejimini düşmekten alıkoyarak başta ABD olmak üzere emperyalizmin, Camp-Dawid süreci içinde yeni sömürgecilik politikasına işlerlik kazandıracaktır. Bu politika temelinde, çoktan hazırlıklı hale getirilen faşist Türk ve Pakistan askeri yönetimleriyle Arap gerici rejimlerin birleşmesi daha somut biçimlere bürünecek, böylelikle Ortadoğu'da emperyalizm için ideal bir statüko dönemi olan 60'lı yıllara benzer bir durum, zorla yaratılmış olacaktır.

İsrail'in son saldırısı bu nedenle, başta Filistin halkın mücadeleri olmak üzere yanlış Arap kurtuluş hareketini değil, bölgedeki tüm ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerini ezmeye yönelikdir. Yine bu nedenle bu saldırıyla karşı direnmek tüm Ortadoğu ilerici-devrimci güçlerinin ortak görevidir.

Devamı S : 19'da

Sömürgeci faşist cunta İnsan Hakları Komisyonuna verildi!

Uzun bir süreden beri faşist Türkiye cuntasının işkenceleri kurumlaştırdığına, insan hak ve özgürlüklerini ayaklar altına aldığına dikkatleri çeken Fransa, Hollanda, İsveç, Norveç ve Danimarka hükümetleri, bu konuda kendi aralarında yaptıkları tartışmaları sonuçlandırarak cuntayı İnsan Hakları Komisyonuna şikayet ettiler. İşkencelere ve insan haklarının ihlal edildiğine ilişkin olarak hazırladıkları dosyayı da 1 Temmuz'da İnsan Hakları Komisyonuna sunan bu ülke hükümetleri,

aynı anda yaptıkları bir açıklama yürüttüler.

Bu durum faşist cuntanın mahkemeleri ve cezaevlerini dünya kamuoyuna kapalı tutmasının bile kendi gerçek kimliğini gizlemesine yetmediğini göstermektedir. Bugün dünya kamuoyu Türkiye ve Kürdistan'da işkence çarklarının hergün aralsız döndüğünü, cezaevlerinde ölüm hücrelerinin kurulduğunu, insanların haksız yere

Devamı S : 19'da

Devamı S : 18'de

Avrupa çapında yapılan açlık grevleri BAŞARIYLA SONA ERDİ

Grev yerinden bir görüntü

24 Mayıs'ta Avrupa'nın 8 ülkesinin 23 kent merkezinde Türkîyî ve Kürdistanlı gruplarca ortaklaşa başlatılan açlık grevleri, ileri sürülen isteklerin kabul edilmesi üzerine 20 Haziran günü sona erdirilmiştir.

Bilindiği gibi, açlık grevleri BIRKOM (Serxwebün, Devrimci İşçi, Emekçi, Kîvîlcîm, İşçinin Sesi, Devrimci Savaşı) ve PARTİZAN tarafından başlatılmış, daha sonra BİRLİK-YOLU ve CEPHE taraftarlarının da yer almıştır. eylemi genişlemiş ve 382 emekcinin katılımı sağlanmıştır.

Sömürgeci-faşist cuntanın dışarda ve cezaevlerinde girişeceği daha büyük katliamların ve yeni idamların habercisi olan Diyarbakır Katliamının Avrupa kamuoyunda yarattığı tepkiler, açlık grevleri boyunca da sürmüştür.

Ayrıca; İsviçre, İngiltere, Fransa, Belçika ve Almanya'da Türkiye ve Kürdistan'daki askeri cezaevlerinde gözlemler yapacak, mahkemeleri izlemeye ve tutuklu devrimcilerle görüşmeye çalışacak bağımsız heyetler oluşturulmuştur.

Bu heyetlerin önumzdeki günlerde gönderilmesi beklenmektedir.

Gün susmanın, durmanın gündeğidir. Sömürgeci güçler sömürgeci zindanlarında kemik yiğimi haline gelen yiğit partizanların bedenlerine bile tahammüllerini kalmamıştır. Gün var olma yok olma gündür. Korkaklığa, kaypaklığa, teslimiyetçiliğin ölümefaydası yoktur. Kürdistan'ın birer ferdi olarak sömürgecilerin bu katliamlarına seyircimiz kalacağız. Kardeşlerimiz, bacalarımız acımasızın öldürülümekte. Ulusal namusumuz ayaklar altında çığrenmektedir. Onun için sömürgecilere karşı tek yumruk, tek vücut halinde Bağımsızlık ve Özgürlik bayrağını yükseltelim.

İşkencelere, idamlara, toplu katliamlara karşı omuz omuza olalım. Bizler Ahlen ve çevresi Serxwebün taraftarları olarak Diyarbakır zindanlarındaki katliamı vahşice, barbarca işlenmiş bir katliam olarak lanetliyoruz. Bütün demokrat, yurtsever ve devrimcileri bu katliamlara karşı protestoya çağırıyoruz.

Babalar, Analar, Bacılar,
Kardeşler!

Teslimiyet İhanete, Direniş Zafere Götürür!
Diyarbakır Zindanlarındaki Katliamın Hesabı Mutlaka Sorulacaktır!
Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Yoldaşa selamlarımızı sunar mücadeleinizde üstün başarılar dileriz..

Diyarbakır Askeri Cezaevindeki tutuklularla DAYANIŞMA KOMİTESİ kuruldu

Almanya'nın Duisburg kentinde bizzat Almanların girişimiyle Diyarbakır Askeri Cezaevindeki Tutuklularla Dayanışma Komitesi kuruldu. Bu olumlu girişimlerden ötürü kendilerini kutluyor, gazetemize iletmiş oldukları bildiriyi aynen yayınlıyorum.

Şu anda Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ndaki halk baskı altındadır. Bütün hapishaneler, devrimci, demokrat ve ilericilerle doldurulmuş durumdadır. Bütün politik tutuklulara cunta güçleri tarafından işkence yapılmaktadır.

Bize, neden Türkiye'deki halklar yerine sadece bir Kürt şehiri ile ve oradaki bir askeri hapishanede tutuklularla dayanışma gösterdiğimiz sorumludur.

Bunun sebeplerini şöyle sıralayabiliriz:

1) Diyarbakır, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mucadelesinde büyük rol oynamıştı.

2) Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mucadelesinin önderleri şu anda Diyarbakır'da yargılanmaktadır.

3) Diyarbakır'ın, Kürdistan'ın gizli başkenti olduğu söyletileri sömürgeciler tarafından bilinmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mucadelesinin önder kadrolarının kendi gizli başkentlerinde yargılanmalan, Kürt halkın direncini kırmayı ve onların oluşan harekete saygınlığını yoketmemeyi amaçlamaktadır.

Kürtlerin ulusal bayramı olan 21 Mart 1982 (NEWROZ) günü, Diyarbakır Askeri Tutukevinde 38 tutuklu öldürüldüğü zaman, bir-iki gazete dışında, hiç kimse bu olayı ciddiye almadı. Basın halâ sagır ve dilsiz rolü oynamaktadır.

Biz Almanlar, eğer Diyarbakır Askeri Tutukevindeki ölüme terkedilmiş 4.000'in üzerinde politik tutukludan habersiz isek, bunun sorumlusu özellikle basındır. Burada, insan haklarını korumakla sorumlu organizasyonları da

eleştiriyoruz. Çünkü onlar da simdiye kadar bu konu hakkında elle tutulur hiçbir girişim ve faaliyette bulunmadılar.

Diyarbakır Askeri Tutukevindeki 6000 tutukludan özellikle 4000 tutuklunun günleri sayılıdır. Cunta, bunların büyük bir kısmına süreç içinde imha olmalannı sağlayacak bir tarzda muamele etmektedir. Hapishanelerdeki kötü şartlar ve işkenceler sonucu bu insanların büyük bir kısmı, sakat bırakılmış ve iskelet haline getirilmiştir. Tutukluların dış dünyaya ilişkileri kesilmiş ve aileleriyle görüşürlümemektedir. Ölüm yoksa sağ mı oldukları ancak cezazeleri ailelerine verilirse anlaşılabilmektedir. Bu insanların hiçbir hukuksal hakları yoktur. Bütün avukatları tutuklanmış durumdadır ve mahkemeleri avukatsız yapılmaktadır. (Cuntanın bu insanların mahkeme önüne çıkarıp çıkarmadığını da bilmeyiz).

Bu tutukluların suçu neydi?

Gaspelmiş olan kendi ulusal devletlerini kurmak, kendi dil ve kültürlerine sahip çıkmak amacıyla Kürt halkına yapılan zulüm ve sömürüye karşı mücadele ettiler.

Bu insanlara "bölcü ve terörist" denilmektedir. Zulme ve sömürgeciliğe karşı, kendi ulusal bağımsızlığını elde etmek için savaşım veren Kürt halkın bu kararla mücadele terörist olarak tanımlanamaz.

Uluslararası kendi kaderlerini tayin etme hakkını tanıyan tüm insanları bu insanlık dışı duruma karşı birşeyler yapmaya çağrıyoruz.

Diyarbakır Askeri Tutukevinde Tutuklularla Dayanışma Komitesiyle ilişkiye geçiniz.

KOMİTE ÜZERİNE AÇIKLAMA

Diyarbakır Askeri Tutukevinde Tutuklularla Dayanışma Komitesiyle ilişkiye geçiniz.
Devamı S : 18'de

TKP-ML ÜYESİ ÜÇ DEVRİMÇİ KATLEDİLDİ

Sömürgeci ordu birlikleri son günlerde Dersim'de gerçekleştirilenleri yeni bir operasyonda TKP-ML üyesi üç devrimciyi katlettiler. Aynı olayda 3'ü yaralı, 2'si sağ olmak üzere toplam 5 devrimci de esir düştü.

Henüz kesinlik kazanmayan bilgilere göre olay şöyle meydana geldi:

13 Mayıs 1982 günü Dersim'de bir ajanın öldürülmesi olayını bâhane eden sömürgeci ordu birlikleri, Dersim'e bağlı Hozat ve Ovacık İlçe ve köylerinde geniş çaplı operasyonlara giriştiler. Bu operasyonlarda etrafı sarılan TKP-ML örgütüne mensup 8 militan teslim olmayı reddederek silahlı çatışmaya girdiler. Çatışma sonrasında 3 devrimci katledilirken, diğerleri de 3'ü yaralı ikisi sağ olarak sömürgecilere esir düştüler.

Ayrıca örgütte ait bazı dökümanların da ele geçirildiği olayda devrimcileri barındırdıkları gereğiyle halktan da 10 kişi gözaltına alındı.

Sömürgeci kolluk kuvvetlerinin verdikleri kayıplar ise her zaman gibi titizlikle gizlendi.

13 devrimci tutuklu Elazığ Askeri Cezaevinden kaçmayı başardı

Elazığ Askeri Cezaevinde bulunan devrimci tutukluların 13'ü tünel kazmak suretiyle, 12 Haziran 1982 günü, kaçmayı başardılar. Kaçanların coğunuğun TKP-ML ve DEV-SOL örgütlerine mensup oldukları belirtildiktedir.

Olaydan hemen sonra sömürgeci kolluk kuvvetleri, Elazığ, Bingöl ve Tunceli'de seri operasyonlar düzenleyerek, halk üzerinde korkunç bir terör kasırgası estirdiler. Bu operasyonlar sonucu, kaçan devrimcilerden 3'ü yakalanırken, diğerlerini kurtulmayı başardılar.

Olay üzerine, tutukluların avukatları Ali Senci ile Süleyman Yeter, Elazığ Sıkıyonetim Komutanlığı tarafından gözaltına alındılar. Sıkıyonetim komutânlığının, her iki avukatı da olaydan sorumlu tutmak istediği, bu arada Elazığ Barosu'nun da avukatların gözaltına alınışlarını bir telgrafla protesto ettiği bildirilmektedir.

SERXWEBÜN YAZI KURULUNA!

Bizler üç kişi Kürdistan'ın Mardin'dan İsviçre'ye geldik. Ülkemizde uygulanan barbarca baskı ve, işkencelerden birkaçını Kürdistan'ın bağımsızlık gazetesi Serxwebün'a yollamayı görev biliyoruz.

Genellikle köylerin hepsini bastılar. Doğanlı, Karahasان, Davutlar, Narlı, Cimikan Topal köyü. Demirci köyü. Çigili köyü. Yukarı Terolar, Urum köyü, ve birçok köyler.

Bunlardan Doğanlı Karahasان köyüne gelen kolluk kuvvetleri halkın okulun önüne topladılar ve üye ayırdılar. 1-Gençler, 2-Orta yaşıllar, 3- Yaşlılar.

Yaşlılara mıntıka temizliği yaptırlılar. Tabii dipçık zoruya, orta yaşlılara herkes biribirine binip koşacak denildi ve koşmayanlara, yıkılanlara barbarca işkence yapıldı. Gençlere uygulanan ise köyün önünde en adı işkencelerdi. Onları daha sonra alıp götürdüler ve günlerce işkence ettiler. Pazarlık Musolar ve Kuruçay köyünde üç kişi öldürüldü işkencede. Çimikan köyünde askerlerle devrimciler arasında çıkan çatışma "Mustafa, isimli bir devrimci önce arabanın arkasına bağlayarak dağlarda dolaştırdılar. bu

arada bir kulağını kesmişlerdi. Kolu kırık ve iki kurşun yarası vardı. Biz, bunları katlederken gördük. Mustafa'nın iki abisini tutukladılar. Onlara da çok işkence yapmışlardır. Mustafa'yla beraber olan devrimciler 24 saat çatışmışlar. Mustafa'yı helikopterle yakaladılar. Ama diğer devrimcileri yakalayamamışlardı ve geri çekilmişlerdi.

T.U. köyünden ise kayıp.... isminde PKK sempatizanın babasını, anasını ve tüm çevresini dört kez yakalayıp götürüp dövdüler ve işkence yaptıktan sonra bırakırlar.

Elbistan A.Y. ve civar köylerini basarak halkın okulun önüne topayıp herkesi silah verin diye çok dövdüler. En ağır işkenceleri yaptılar. Halkı biribirinin sırtına bindiriyor, kendileri arkadan dövüyorlardı. Bu herkese aynı şekilde uygulanıyordu.

C. köyünde köyü basan sömürgeciler halkın yine okula topadılar, başta muhtar arabanın arkasına bağlayıp 5 km sürüklede ve iki hafta devamlı işkence yaptılar. Şimdi muhtarın her tarafı ya ve sakal denecek durumda. Daha bu gibi işkenceler çok, biz birkaçını yollayabildik.

Bizler Fribourg'tan Serxwebün taraftarları Pazarcık'tan gelen arkadaşlar gözleriyle gördükleri işkenceleri ve maruz kaldıkları işkenceleri söylediler ve yazdılar.

Kahrolsun Sömürgeci Fasist Cunta
BİJİ SERXWEBÜN
BİJİ KÜRDİSTAN

Devrimci Selamlar.
Pazarcık PKK taraftarları

Serxwebün yazı kuruluna!

Yazma savaş esirlerinin direnmeleri sonucu şehit edilmesinin acısını tüm insanlık adına içimde duyarak ve bir kez daha askeri sömürgeci faşist cuntayı lanetliyerek başlıyorum.

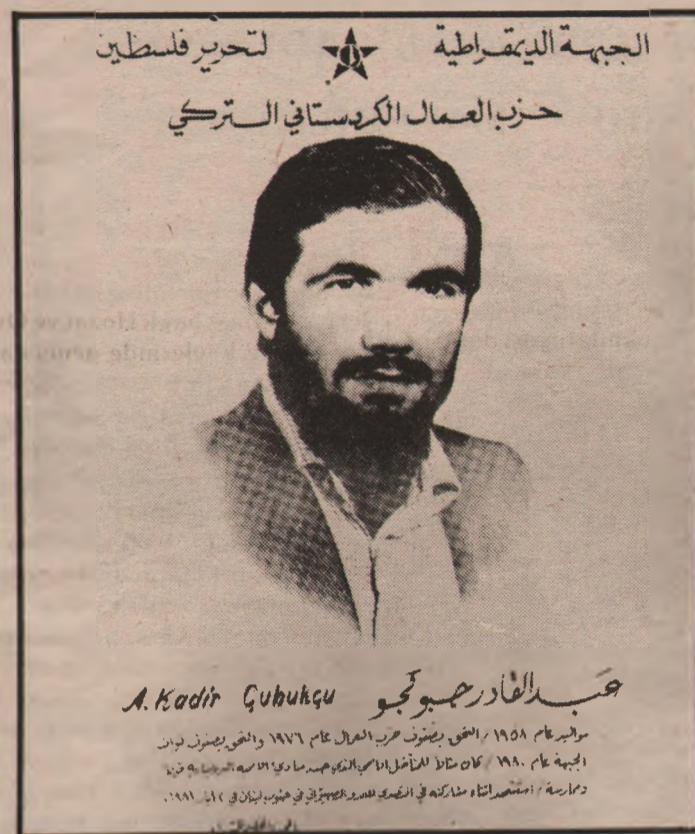
Bu olay Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin söndüğünü göstermez. Tam tersine şanlı direnişlerin sonucu olarak ve mücadelenin ortama göre ileri bir düzeye olduğunu gösterir. Bunu sömürgeci faşist cuntaya da böyle bildiği için önceden düzenlenmiş bir katlama giriştirdi.

Ama sonlarının yaklaşlığınında iyi biliyorlar...

Devrimci Selamlar.
İsviçre Basel'den bir bayan.
PKK sempatizanı
H.B.

ÖLÜMÜNÜN 1. YILDÖNÜMÜNDE ENTERNASYONALİST SAVAŞÇI

ABDULKADİR ÇUBUKÇU MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

Tarih boyunca ezilen halklar, yaşadıkları ortak acıların bir sonucu olarak ortak düşünceler ve yaşayış biçimleri edinmiş, aynı amaçlar uğruna mücadelelere atılmışlardır.

Halklar, daha iyi bir yaşam ve daha iyi bir geleceğe kavuşma özlemiyle atıldıkları haklı ve soylu kavgalarında kazandıkları deneyimleri paylaştıracak bu temelde birbirleriyle kaynaşmışlardır. Tüm halkların acılarını, özlemlerini kendi benliklerinde duyarak atıldıkları kavgalarda enternasyonalist savaşçılar, geleceğin komünist insan tipinin en soylu değerlerini

kendi kişiliklerinde somutlaştıracak insanlığın yüce davasına yetenekleri, güçleri, kanları ve canlarıyla ortak olmuşlardır. Halklar arasındaki bu dayanışmaların canlı bir abideleri olan enternasyonalist savaşçılar isimlerini tarihe altın harflerle yazdırılmış, halkların gönlünde, bilincinde yer ederek ölümsüzleşmişlerdir. Tarihin tanıldığı en yüce enternasyonalist olan Che GUAVERA tüm dünya halklarının, emekçilerinin enternasyonalist bilincinde halâ en canlı biçimde yaşamakta, her zaman için saygı ve minnetle anılmaktadır.

YAKINLARI TUTUKEVİNDE OLAN BİR KÜRT KADINI BASKI VE KATLİAMI ANLATIYOR...

Başтарası Geçen Sayıda

Yine öyle biri, katliamda öldürülen Hilvanlı Cemal Kılıç'tır. Öldüründükten 7 gün sonrasında kadar onu babasına teslim etmediler. 7 günden sonra kendisinden 600. bin lira rüşvet isteyerek, cenazeyi teslim edebileceklerini söyledi. Ve "Biz seninle mezara kadar geleceğiz, O'nu kimseye göstermeyeceksin" dediler.

O'nu götürdü, gömdüler. Fakat babası gömdüklerinin oğlu olup olmadığına inanmıyordu. Daha sonra arkadaşları nereden gelmişlerse, gitmiş gizlice mezarını açmışlar. Bakmışlar ki; O'nun her iki gözünü de çıkarmışlar.

Kimin öldürülüdüğü, kimin başına ne geldiği bilinmiyor. Dost, akraba, tanık veya baci-kardeş olsun kimlerin öldürülüğü bilinmiyor. Çünkü onları göstermeyorlar, bırakmalar yüzlerine bakalım. Bu barbar uygulamalarını gizli ve sessiz yaptıklarından dolayı, barbarlıklarının da gizli kalmasını istiyorlar, saklı tutuyorlar. Sömürgeci yönetim bunları da yapıyor.

Bu tür bir uygulamaya maruz kalmış arkadaşlardan biri de Hilvanlıdır. Öldürüldükten bir hafta sonra cenazesi gizlice ailesine teslim edilen bu arkadaşımız Cemal KILIÇ'tır. O kadar zamandan sonra, cenazesini ailesine verecekleri zaman, ailesinden 600. 000 TL rüşvet istiyorlar. Bunu alıktan sonra da, "biz sizinle mezarlığa kadar geleceğiz" diyorlar. Buna rağmen babası oğlunun ölümüne inanmıyor. Aradan birkaç gün geçtikten sonra gidip mezarı açıyorlar. Ve bakıyorlar ki; Cemal'in iki gözü de yok. Göz oyuklarını ve gözleri çıkarılmış. Bu insanlık düşmanı tavırlarıyla, uygulamalarıyla halkımıza

baskı uyguluyorlar. Kardeşlerimizi, arkadaşlarımızı öldürüyorlar, bırakmalar ölüleri de görelim. Üstelik askerleriyle baskı ve işkence uyguluyorlar. Terör estiriyorlar, dövüyorlar. Cenazeleri görmemizi bile engelliyorlar. Yıkıyorlar mı, yıkmıyorlar mı bilemiyoruz. Kefensiz dahi gömüyorlar. Diyorlar ki; "biz göremeceğiz" ve gömüyorumlar da. Zaman zaman en az haftada 3, 4, 5, cenaze hapisten çıkarılıyor. Söylediğim gibi, yanız bunların kim olduğu bilinmiyor. Bir kısmı cenazeyi ailelere teslim ediyor, bir kısmını ise teslim etmiyorlar. Bunları da gizlice gömüyorlar. Kimse görmeden bunu yapıyorlar. Bu durum tüm tutuklular için geçerlidir. Bunu kendileri de söylemekten çekinmiyor ve tutuklulara söylüyorlar. Arkadaşlara, gardiyon diyor ki: "Bunların durumu ne oldu ise sizin de durumunuz aynı olacak. Yakında sıra size de gelir. Sizi işkenceye götüreceğim. Jopla ve akıl alamaz metodlarla sizleri öldürecekim."

Bu durumlara rağmen, bu tür durumlara karşı arkadaşlar direniyorlar. Sömürgecilerin oyununa gelmiyorlar. Arkadaşlar onlara diyorlar ki: "Sizler sömürgecisiniz. Biz sizin elinizde tutsağınız. Siz istedığınızı yapabilirsiniz. Siz bizim düşmanımızsınız."

Bu özelliklere sahip olan bir yer kesinlikle hapisane değildir; burası bir kampır. Esirler kampıdır, esirler için yapılmıştır. Kurtler için, Kurdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin neferleri için yapılmış esir kampıdır orası. Ve burada hersey vardır. buradaki işkenceler polisteği işkencelerden daha fazla ve akılalmaz derecededir.

YİĞİT DEVRİMÇİ YAŞAR ÖNER (NESİMİ)'İN ANISINA

Sömürgeci-faşist cunta her ne bahasına olursa olsun yoketmek istediği Kurdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin şanlı önderi PKK'nın her geçen gün daha da güçlenerek ulusal ve uluslararası planda önemli ve saygın bir güç haline gelmesinin verdiği çığırılıkla zindanlarındaki savaş esirlerini imha etme politikasına hız vermiştir.

Faşist Türk cuntasını bu imha-ya iten gerçek, zindanlarındaki savaş esirlerinin o yüce direnişi, kararlılığı, sarsılmaz çelikten iradesi ve inancı karşısında, kendi çağdaşı çürümüşlüğünü, kokumuş-

luğunu ve kaçınılmaz sonunun yaklaşmakta olduğunu görmesidir. Bu gerçek herkes tarafından bilinmektedir. Ve yine bilinmektedir ki, zindanlarda en ağır baskın ve zulüm cenderesinden geçirilmelerine rağmen, inançlarından asla taviz vermekszin inatla yeni dreniş destanlarını yazmaya devam eden PKK'lı savaş esirleri. Kurdistan'da yüzyılların getirdiği kölelik ve teslimiyet ruhunu tanımayarak, yeni bir ruhun, direniş ve mücadele ruhunun tohumları olmuşlardır. Öyle ki, bu ruh sadece zindanlarla sınırlı kalmamış, tüm halkı da kucaklayarak onlar için birleştirici, örgütleyici ve yol gösterici bir rol oynamaya çoktan başlamıştı bile. İşte bu durum faşist cuntasın varlığını tehdit eden çok önemli bir tehlke idi. Hele hele karar aşamasına gelmiş olan mahkemelerin idamla sonuçlanması böyle bir tehlikenin daha riskli bir duruma dönüşmesine yol açabildi. Bu tehlkeyi en aza indirmeye çalışan cunta, zindanlardaki savaş esirlerini ardi ardına toplu katliamlar yoluyla imha etmeye başlamıştır.

21 Mart'ta gerçekleştirilen bu katliamlardan ilkinde, Kurdistan halkının yiğit öğretmeni, güçlü komünist önder Mazlum DOĞAN'la birlikte katledilen direnme savaşının neferlerinden birisi de Yaşar ÖNER (Nesimi) yoldaştı.

Diyarbakır-Çermik'te oturan orta halli bir ailenin çocuğu olan Yaşar yoldaş 1976-77 başlayarak mücadeleye katılan aktif bir savaşçıydı. Okulda, şehirde ve kırda hemen her alanda, faaliyet yürütmüş, Siverek'te yerli gericilere karşı yükseltilen mücadelenin on善flarında yer almıştı. Kararlı, fe-

Devamı S : 18'de

Bu konuda örnekler vardır. Mesele: arkadaşların canallıcı vücut adaleterini birbirinden ayırarak ta derinlerine kadar tuz doldurup bu haliley vücudun o kısmını dikiyorlar, ayaklarına çivi çakıyorlar, elektrikle veriyor, jop işkencesi uyguluyorlar. Korkunç işkence metodları uyguluyorlar. Yine bu konuda bir arkadaşımız var. İsmi F.....'dır. Onun için bir tane havuz yapmışlar. Havuzun içini kırık camlarla doldurup, arkadaşı o halde 35 gün içinde yürütüyorlar tâ ki; havuzun suyu tümüyle kırmızıya boyanıncaya kadar bu devam ediyor. Buna rağmen de bu arkadaşımız direniyor, kendi ismini dahi onlara söylemiyor. Onların oyununa gelmiyor.

Gözaltına aldığıları, yada tutuklu bulundurdukları şahısların evlerine baskınlar düzenliyorlar, onları sıkıştırıyorlar. Ailelere diyorlar ki; "Gelin bize yardım edin, muhibbirlik yapın." Cocuklara da bunu söylüyorlar. Bunun için çocuklara para veriyorlar, tatlı sözlerle onlardan laf almaya çalışıyorlar. Yanlız, Kürtistanlı çocukların sömürgecileri iyi tanıyorlar, onları kabul etmiyorlar. Onlar da direniyorlar. Akıllica konuşuyorlar. Öyle ki; sömürgeci polislerden daha da akıllı davranışları.

Fakat, biz bugün sömürgeci yönetim altındayız. Onların elinde esir duruyoruz. Şu da var ki; halkımız direniyor. Direnme ruhu var halkımızda. Sömürgeciler de teslimiyet eğilimlerini geliştirmeye ihanetçileri ajan yapıyorlar kendilerine. Bunların içinde bazlarının tavırları değişmiş, kendi uluslarına sahip çıkma eğilimleri gelişkin. Hatta şunu dahi diyenleri var: "Bugün onların günü, ama yarın bizim günüümüz olacak."

Hatta gelip bunlara para veriyorlar: "Gelin şahitlik yapın" diye. "İşte bunu şunu bunu öldürmeler, gelin onların üzerrine ifade verin." "Bunlara karşı konuşsun, konuşmalar yapın." diyorlar. Fakat mahkemelere gidenler dahi mahkemeler-

dakâr, enerjik ve güçlü bir kişiliğe sahipti. İyi bir ajitator, propagandacı ve iyi bir askerdi. Bu özellikle reformist küçük-burjuva milliyetçilerine karşı yürüttüğü ilkeli ve tavizsiz mücadeleyle kitleler tarafından tanınmaktadır ve çok sevilmektedir.

Cunta sonrasında, dört arkadaşıyla kaldığı evin askeri birliklerce kuşatılması üzerine silahlı çatışmaya girerek yanındaki yoldaşlarının kaçmasını sağlamış, ama kendisi yakalanmıştır. Diyarbakır askeri cezaevinde kaldığı iki yıl boyunca mücadeleye içinde de devam eden Yaşar yoldaş, düşmanın her turden iğrenç uygulamalarına karşı yiğitçe direnerek, halka, Partiye ve Marksizm-Leninizme olan inancını korumuş ve 21 Mart'ta, direnişin gürleyen sesi haline getirdikleri sömürgeci zindanlarda onbir yoldaşıyla birlikte alçakça katledilmiştir. Ailesinin tüm israrlarına rağmen, cenazesi ancak 28 Mayıs 1982'de yakılmış bir halde ailesine verilmiştir.

Tarihin kendilerine yüklemiş olduğu soylu görevleri yerine getirmiş olmanın rahatlığıyla ölümü kucaklayan onlar, halkın mücadele ruhunu her zaman için canlı tutacak sürekli bir güç kaynağı oldular ve olacaklar. Düşman bu güçten korkmakta ve bütün çabasıyla bu kaynağı kurutmaya çalışmaktadır. Ama korkunun ecele faydası yoktur. Kurdistan halkı yaşıdıkça bu kaynak kurtulamayacak, ve bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz zaferle taçlanacaktır. Buna olan inancım tamdır.

Anları Önderimizdir!

Bir Serxwebün Taraftarı.

de onların istediği tavrı koymuyor, tutuklular hedeflemiyorlar. Şunu diyorlar; "Biz bunları tanıtmıyoruz. Bundan dolayı biz bunlar hakkında asılsız şahitliklerde bulunamayız." Bunun üzerine hakim onlara kızyor ve tehdit ediyor diyor ki: "Niye korkuyorsunuz? Siz daha önce ifade verirdiniz. Şimdi neden vermiyorsunuz? Hiçbirşeyden çekinmemelisiniz. Biz onları denetim altında tutuyoruz, onlar bizim elimizdedir." Buna rağmen yine bu şahıslar tavırlarını değiştirmiyorlar. Sömürgeciler amaçlarına varamıyorlar.

SORU - Yani bir dönem şahitlik yapanlar şimdî tutuklular üzerine şahitlik yapmıyorlar mı? Yönetim bunlara zorla mı şahitlik yaptmak istiyor?

CEVAP - Tabii. Tutumları bunu amaçlıyor. Şahitlere şunu diyorlar; "Gelin şahitlik yapın. Biz, sizi destekliyoruz, sizin beraberiz. Hükümetimiz var ve sizin yanınızdadır, korkmayın." Bunlara rağmen bu insanların doğru tavır takınıyorlar. Onların etkisinde kalmıyorlar. Yüzde bir dahi olsa onların tüm amaçları gerçekleşiyor. Onlara diyorlar ki: "Haydi söyle, bize göster, hangisidir.." Bu tehditler karşısında insanlarımız, sömürgecilere ıskalik yapmıyorlar. Ben şahitlik yapmıyorum. Bunlardan kimseyi de tanımıyorum. Ve bilmiyorum" diyorlar. Hakimlere karşı tavır alıyorlar. Halkımızın tavrı olumluştur. Bu baskı ve zulme karşı yine halkımız olumlu düşüncelere, sahiptir. İnanç var.

Kadınlarımızın namusuna el atıyorlar. Tutukluların anne ve babaları da bu durumda. Tutukluya ailesiyle birlikte işkenceye götürüyor, karşı-karşıya bulundukları bir esnada onlara işkence yapıyorlar. Buna rağmen halkımız kararlılıkla birbirine ve tutuklulara sahip çıkıyor.

Devamı Gelecek Sayıda

DİYARBAKIR CEZAEVİNDEKİ 21-24 MART KATLİAMI ÜZERİNE

Başтарafı Geçen Sayıda

Düşmanın tüm gücüyle saldırıyla geçtiği bu koşullarda düşmanla aynı türden bir saldırıyla geçmişenin koşulları yoktu. Ayrıca geliştirilen mücadele geniş boyutlara varmasına rağmen, örgütel ve siyasi zaflar büyümüş, haretin önemini sayıdaki kadro ve savaşçısı ya öldürülmiş ya da sömürgeci zindanlara doldurulmuştu.

Bu koşullarda yapılacak en doğru şey düzenli bir geri çekilmeydi. PKK hareketi, eksikliklerini gidermek, hazırlık, topalanma ve örgütlenme çalışmalarını üst seviyelere çıkararak bu alandaki zafları aşmak için önemli sayıdaki gücünü yurt dışına çekti. PKK, bu dönemi de güçlü bir direnişle karşılaşmak kararında idi. Ve yaptığı I. Konferansıyla da direnişini zirveye ulaştırdı.

Konferansta alınan kararlar doğrultusunda yoğun bir çalışma içine giren PKK, Konferans sonrası dönemde siyasi, örgütel ve özellikle kadro sorununu çözme yönünde ciddi adımlar atmıştır.

Kurdistan Devrimi için stratejik bir öneme sahip olan Türkiye Devrimini toparlama doğrultusunda önemli adımlar atmış ve Anti-Faşist Direniş Cephesinin yaratılmasında büyük bir rol oynamıştır.

Kurdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin yaratılması için üzerine düşen görevi yine getirmiş ve bir de Cephe Programı yayılmıştır. Ayrıca verdiği mücadele ve verdiği olumlu ilişkiler sonucu Kurdistan'ın diğer parçalarındaki yurtsever-devrimci güçleri etkilemiş ve onların sempatisini kazanmıştır.

PKK, uluslararası alanda, dünyadaki özellikle de Ortadoğu'daki ilerici-devrimci-sosyalist güçlerle iyi ilişkiler içine girmiş, uluslararası komünist haretinin bir kolu olduğunu ispatlamış ve geçmişte ilkel milliyetçiliğin önderliğindeki haretlerin emperyalizm ve gericilikle içine girdiği ilişkiler sonucu Kurdistan Devrimi hakkında dünya ilerici-devrimci kamuoyunda oluşan olumsuz etkinin kırılması sağlanmıştır.

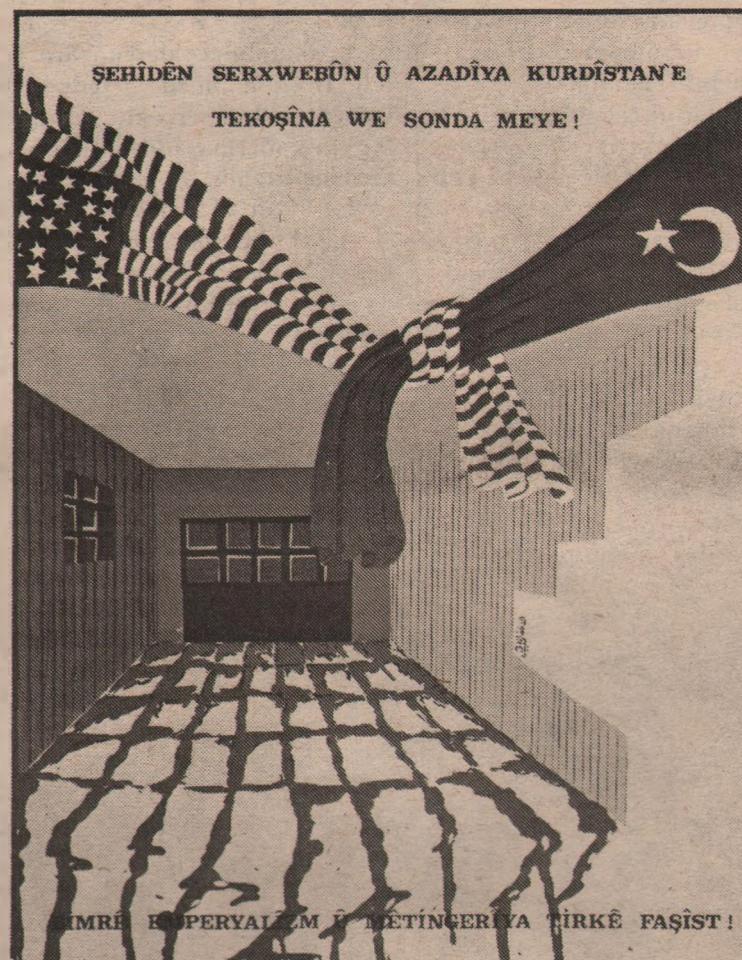
Böylece Küçük-burjuva-reformist grupların dağılıp parçalandıkları, daha çok uydulaşarak tamamen başka güçlerin denetimine girdikleri koşullarda sağlanan bu gelişmelerle emperyalizm ve faşist Türk devletinin en çok korkutukları şey gerçekleşmiş; PKK, Orta-Kuzey-Batı Kurdistan Devriminde tek alternatif güç haline gelmiştir. Ayrıca Kurdistan'ın diğer parçalarında olumlu bazı kıpırdanmalara neden olmuş, Türkiye Devriminin toparlanıp güçlenmesine yardımcı olmuş, ona bir canlık kazandırmış ve giderek Ortadoğu devriminin en ileri önder gücü durumuna gelmiştir.

PKK'ye yönelik saldıruların -bu arada katliamın da- en büyük nedeni olan bu gelişmelerin yanısıra, olaya ve gelişmelerde yakın bir dönemde dünyada ve bölgede meydana gelen gelişmeler ışığında bakılırsa, emperyalizm ve faşist Türk devletinin bu katliama neden başvurduğu ve neyi amaçladığı daha net anlaşılacaktır. Kısaca;

Emperyalizmin ağır bunalımı yine devam etmiş ve emperyalist politika yine saldırı, komplot ve zorbalığı temel almıştır. Latin Amerika'da başta El Salvador ve Guatemala olmak üzere diğer ülkelerde de mücadele büyük boyutlara varmış ve El Salvador'daki mücadele şehirlere saldırının geçmiştir.

Ortadoğu'da; Suriye yönetimi gerici odaklara büyük bir darbe daha vurarak konumunu güçlendirmiştir, İsrail siyonizmi ve Arap gericiliğine -özellikle Irak'a- karşı önemli bir güç durumuna gelmiştir. Filistin ve bölgedeki diğer ilerici güçler de gelişmelerini sürdürerek siyonist-emperyalist saldırular karşısında kararlıca savasacaklarını göstermiş ve hazırlıklarını yoğunlaştırmışlardır.

Emperyalist güçler ise, bir yandan Guatemala'da darbe yapmaktadır, El Salvador'a doğrudan müdahale planlarını geliştirmiştir. Nikaragua'daki devrimci yönetimi tehdit etmeye devam etmiş ve Polonya'daki karşı devrimci kalıntılar vasıtasyyla ülkede komplot ve karışıklıklar çıkarmaya çalış-

mıştır. Ortadoğu'da; İsrail siyonizmini Filistin ve Arap ilerici güçlerine karşı bir savaşa hazırlamış, Güney Lübnan'ın işgalini gündeme getirerek bir savaş ortamı yaratmıştır. Ayrıca Irak-İran savaşını giderek Irak alehine gelişmesi ve içinde halkların mücadeleleri karşısında Saddam yönetiminin devrilmesi kaçınılmaz hale gelmiştir. İlerici bir yönetimin işbaşına gelme olanaklarının fazla olduğu Irak'ta böyle bir değişikliğe imkân tanımamak için emperyalizm, bir yandan içinde her tür karşı devrimci-gerici çabayı sarfederken, diğer yandan Türk devleti vasisıyla da buraya bir müdahale yapmanın planlarını da hazırlamıştır. Emperyalizmin ileri karakolu olan faşist Türk devleti de, (özellikle Musul ve Kerkük üzerindeki emelleri ve Irak Kurdistan'ındaki mücadelenin gelişmesi karşısında duyduğu korku yüzünden) buna hazırlıdır.

İşte bu koşullarda; uyguladığı ekonomik ve siyasi baskı politikasıyla içinde ve dışarda tecrit olmanın da verdiği korku ile Türkiye ve Kurdistan Devrimini bastırma ve emperyalizmin bölgede kendine yüklediği görevleri (İran'ı tehdit-Irak'a müdahale ve bölge gericiliğini örgütlemeye gibi...) yerine getirmede en büyük engel olarak gördüğü PKK'yi ezmeye önüne görev olarak koymuştur. Bunu gerçekleştirmek için faaliyetlerini hızlandıran Türk devleti, başka alanlarda önderlerimize ve haretimize yönelik saldırılardan başarıya ulaşamayınca bunu cezaevinde bulunan önderlerimiz ve yoldaşlarımız üzerinde uygulamıştır.

Kısaçısı: katliam, haretimize yönelik saldırının bir parçasıdır. Hareketimize, halkımıza, bölge ve dünya halklarına giderek insanlığa karşı yapılmıştır. Ve emperyalizmin bu yöndeki saldırının bir halkasıdır. Türk devletinin bir yenisidir.

Amaçlanan şeylere gelince:

1- Önderlerimizi ve yoldaşımızı katderek hem haretimize darbe vurmak, hem de cezaevlerinde panik, korku ve testislimiyet yaratarak devrimci direnişlerin önüne geçmek.

2- Katliam karşısında hareteti erken, hazırlıksız ve örgüsüz bir çıkışa zorlayarak ezmek ve böylece öndersiz, örgüt-süz bırakacağı Kurdistan halkını çeşitli yollardan pasifikasyon altına almak.

3- Varsa, haret içindeki zayıf, kararlı, pasifist ve bozguncu eğilimleri etkileyerek hareteti bölmek, içsleriyle uğraştmak, ya da sol bir çizgiye çekmek.

4- Haretimize iyi ilişkiler içine girmiştir ya da girmekte olan güçlerde panik ve

korku yaratarak bu ilişkiden ve işbirliğinden onları vazgeçirmek, böylece hareteti yalnız bırakmak.

5- Haretimize yönelik bu plânın gerçekleşmesi halinde haretimiz zayıflayacağı ya da darbe yiyeceği için, haretimize büyük bir rol oynadığı Türkiye Devrimini toparlama çabalarını sekrete uguratmak, böylece Türkiye Devriminin derlenip toparlanması engellemek.

6- Kurdistan Devriminin önder gücü PKK'ye vuracağı darbeye ülke devrimini zayıflatarak ya da ezerek Türkiye ve bölge devrimlerini bir müttefikten etmek.

7- Bu çabalarında başarıya gitmesi halinde; daha kolay bir şekilde gerçekleştirebileceği emellerini gerçekleştirmek ve bölge gericiliğini birleştirip örgütleme yönündeki çabalarını hızlandırarak emperyalizmin bölgedeki konumunu güçlendirmek.

Olayın Sonuçları ve Devrimcilerin Görevlerine Gelince;

Bu katliam ve amaçlanan seyler; emperyalizm ve Türk sömürgecilerinin Kurdistan'da en ufak bir kıpırdanmaya dahi tahammül etmeyecek kadar zora başvuracaklarını bir kez daha ispatlamıştır. Başka ülkelerde genellikle devrimin son anlarında gerici ve sömürgeci güçlerin başvuruğu bu türden katliamlara Türk faşist devletinin bu aşamada başvurması onun siyasi olarak iflas ettiğini ve bundan sonra da karşı-devrimci zoru temel alacağını göstermiştir. Bundan dolayı da bu katliam ilk katliam olmadığı gibi son katliam da olmayacağıdır.

Ayrıca, emperyalizm kendi iç çelişkilerinin sonucu çıkan "Falkland adaları sorunu" etrafında fırınlar kopararak dünyadaki diğer benzeri gelişmeler gibi bu katliam olayını da örtbas etmek istemiş ve dikkatleri başka yone çekmeye çalışmıştır.

Bunu yaparken geçmişte olduğu gibi günümüzde de Kurdistan'ın tecritlik durumundan yararlanmıştır. Bu olay, Kurdistan'da önderliğin ve devrimci zorun önemini ve rolünü bir kez daha gösterdiği gibi aynı zamanda

Kurdistan halkın başarıya gitmesi için bölge ve dünya ilerici kamuoyunun desteği kazanmak zorunda olduğunu da göstermiştir.

Emperyalizm ve uşaklarının karşı-devrimci zor yöntemleriyle halkın ve partimizi yoketme plânlarına en doğru ve en iyi cevap: mücadelenen tüm alanlarını örgütlemektir. Bu yönde yürütülen parti faaliyetleri hiçbir sağ ve sol sapmaya yetermeden doğru bir biçimde ve hızlandı-

larak yürütülmeli, bunlar yapılrken özellikle panikçi, bozguncu, maceracı ve pasifist eğilimlerle amansız mücadele edilmeli, bu konuda uyumlaklı ve denetim artırılmalıdır.

- Her kaybımızın büyük devrimci gelişmelere dönüştürülmesi ilkesinden haret edilerek, özellikle katliam olayı etrafında yurt içinde ve uluslararası alanda güçlü bir direniş örgütlenmelidir. Bunun için; uluslararası alanda toplantı, konferans, basın-yayın, kitle gösterileri, miting, açlık grevleri, gibi eylem ve araçlar kullanılmalı, bu ve bunu benzer yolların dışında varolan ilişkilerimizden de yararlanarak geniş bir kamuoyu oluşturulmalı ve bunların desteği sağlanmalıdır.

- Kürdistan Devrimi için stratejik bir önemi olan Türkiye Devrimini güçlendirme ve toparlanma faaliyetleri yoğunlaştırılmalı, karşılıklı olarak olanaklardan yararlanma yoluna gidilmeli, Cephe faaliyetleri yoğunlaştırılmalıdır.

Son olarak kadro ve savaşçılara da (yani bizlere de) bazı önemli görevler düşüyor;

Devrim mücadelede tarihi bir görevle karşı karşıyadır. Bu katliam, bölge ve dünyadaki son gelişmeler, bu görevimizi daha da ağırlaştırmıştır. Bize yüklenmiş bu tarihi ve kutsal görevi yerine getirmek için güçlü bir örgüt ve onu yaratacak güçlü kişilikler oluşturmak zorundayız. Bunun için;

- Çok yönlü olarak kendimizi geliştirmeli ve güçlü devrimci kişiler olmalıdır. Bu konuda bize tanınmış olan olanaklardan en iyi biçimde yararlanmalı, çabalardan yoğunlaştırmalı ve önderlerimizin yaşam, mücadele ve kişiliklerini kendimizde somutlaştırmalıyız. Bu, mücadelemizin sürekliliğinin ve önderlerimizi korumanın da bir gereğidir. Mücadelemiz ateş hattındaki bir mücadeledir. Düşmanın vahşeti sonucu önderlerimizden ve değerli yoldaşlarımızdan bazılarını yitirdik. Bundan sonra da yitireceğiz. Böyle bir durumda hareteti sürekli ve güçlü kılmanın tek yolu; düşmanın yaratmak istediği boşluklarını kapatmak ve boşalan yerleri doldurmaktır. Bunu da ancak güçlü devrimci bir kişiliğe sahip olanlar yapabilir. Ayrıca bu güçlü kişilik ve daha çok görev yüklenme; önderlerimizin ağır yükünü bir nebze olsun hafifletecek, onların korunması böylece biraz kolaylaşmış olacaktır.

- Mücadelemiz kutsal olduğu kadar zorluk ve acılarla da doludur. Ve giderek daha da çetinleşecek ve bir savaşa dönüştürür. Bu yüzden mücadelemizi tüm zorluklarıyla kavramalı, cesaretin, kararlılığın, fedakârlığın, direnmenin, partide ve halka bağlılığının en iyi örneklerini oluşturmalıyız. Her yerde, her şart altında ve her zaman mücadele yürütecek bir duruma gelmeli ve önemizdeki dönemde yürüteceğimiz mücadeleye her yönyle hazırlanmalıyız. Partili yaşamı kendimizde somutlaştırmalıyız.

- Şu bilinmelidir ki, partimizin güçlenmesi bize bağlıdır. Biz güçlü olursak partimiz de güçlü olur. Partimizin güçlenmesi halkın zafer kazanmasının teminatıdır. Halkımızın zaferi de bölge ve dünya halkın mücadelesini güçlendirecek, sosyalizmi güçlendirecektir. Bu yönüyle mücadelemiz enternasyonalist bir mücadeledir. Biz de enternasyonalist olmak zorundayız. Enternasyonalizme en büyük katkı ülkemizdeki mücadeleyi zaferle götüremek ve onun için çarpışmaktır.

22.4.1982

K.Ö

★★★

Siyonizmin işgali, Ortadoğu'da yolaçacağı muhtemel gelişmeler ve sosyalist güçlere düşen görevler

Ortadoğu, bugün emperyalizmin bir hayat meselesi haline getirdiği ve aynı zamanda kimin elinde olursa artık tarihin hızlı gelişim çarkının ondan yana işleyeceği bir alan durumundadır. Bunun nedenlerinin coğrafik-stratejik yapısına, bugün uygarlık için vazgeçilmez bir petrol olayına bağlı olduğu, yine sistemler arası çelişkinin bir odak noktasını oluşturduğu, bölge halklarının tarihsel, toplumsal yapılarının bölgeyi son derece yakıcı kıldığı bilinmektedir. Bütün bu nedenlerden ötürü de Ortadoğu'da sıcak bir savaşın olayı gözlemlenmektedir.

Ortadoğu, daha çok da halkın bu özgürlüğinden ötürü yüzyıllardan beri feudal imparatorlukların ve daha sonra da onlarla yakın bir işbirliği içinde emperyalist imparatorlukların egemenliği altında yaşamış, bu yüzden de ulusal ve toplumsal gelişme bir türlü rayna oturtulamamıştır. Ortadoğu halkları günümüzde de yine dünya halkın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelelerinin en gerisinde kalmıştır. Bu, daha çok emperyalizmin bölgeye verdiği önemden ileri gelmektedir. Emperyalizmin yaşadığı çelişkiler ve yine Ortadoğu halkın tarihten sürekli devralmış oldukları ulusal ve toplumsal çelişkiler, çözümünü artık kesinlikle devrimde arar bir noktaya varmıştır. Ortadoğu, devrim dışı hiçbir yolla, bu halkın artık gelişmeyeceği bir alan haline gelmiş durumdadır.

Buradaki gelişmelerin gecikmeli olduğunu söyleken aynı zamanda emperyalizmin kaderini belirlemeye tayin edici bir alan olduğunu da ekliyoruz. Bu alanda kazanılacak zafer sadece Ortadoğu halkın kurtuluşunu getirmekle kalmamakta, emperyalizmin nihai darbeyi yemesi açısından da belirleyici bir öneme sahip bulunmaktadır. Buradan kovulan bir emperyalizmin, dünya genelinde yaşaması çok zordur. Bunun için de sonderece kızgın, sonderece inatçı ve yıkıcı bir tarza gelişmektedir. Bölgemizdeki gerici güçlerin karşı-devrimci çabalalarını değerlendiremek, emperyalist mantık sistemi içindeki bölgenin konumunu böyle değerlendirmek gerekir.

Yine bölgedeki devrimci güçlerin rolünü kavrarken, bu güçlerin uluslararası görevlerini doğru bir yere oturtmak gerekir. İçinde yaşadığımız Ortadoğu'daki gelişmeler, yaşanan dönemi kader yılları haline getirmiştir. Bilinmektedir ki, emperyalizmin bölgede sağladığı statüko 1960-70'lere kadar, sonderece güçlündür. En eski müttefiklerinden biri olan Türkiye ise daha 1950'lerde bölgenin başına bir jandarma olarak dikkimiştir. Aynı biçimde İran Şahlığı da daha öncesinden bölge halkın başına dikilen bir diğer önemli jandarmasıydı. Günümüzde birçok Arap ülkesinde hükümraniği olan monarşilerin varlığı da bir gerçekir. Siyonizm ise bütün bu gericiliği güçlendiren bir odak olarak Ortadoğu'nun başına belâ edilmiştir. Bütün bunlar, 1960-70'lere kadar bölge halkın nefes almaz halde tutan güçlerdir.

Dünya genelinde halkın ulusal bağımsızlık yılınan 1960'lı yıllar, Ortadoğu halkın için en karanlık yıllardır. Bundan tarihsel-toplumsal nedenlerin yanı sıra, emperyalist imparatorlukların burayı yapay olarak bölüp parçalamalarının ve baskısı zorla egemen kılmanın payı büyütür. Bu elverişsiz toplumsal, tarihsel temel yüzünden halkın bir türlü modern düşünceyle, devrimci politika ya atılmamaları, atıldıklarında da başarısızlığa uğramaları söz konusudur. Böyle nedenlerle kurtuluşu durdurulan halklar, 1970'lere gelindiğinde artık kipirdanmaya başlamışlardır. Ancak küçük-burjuva radikalizminin 1950-60'larda ve sınırlı olarak ta günümüzde çok zayıf soluklarla oynadığı ilerilik rolü, halkları, kurtuluşa götürmeye yeterli değildir. Radikal yönetmelerin anti-emperyalistliği ve demokratlığı çok sınırlıdır. Ve sahip oldukları

sınıfsal temel bölgenin sorunlarını çözmekte çok yetersizdir. Emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşının önder ve yetkin güçleri olmaları çok zordur. Her iki alanda da ancak sınırlı bir gelişmeyi sağlayabilirler. Bu gelişmeyi belli bir aşamadan sonra ulaşmayı sonuclampakta, Türkiyeörneğinde görüldüğü gibi bu ulaşma temelinde, emperyalizmin en güçlü müttefikleri haline gelmektedirler. Türkiye'de yaşayan bu durum Mısır'da da yaşanmıştır. Türkiye'deki radikalizmin emperyalizmle en güçlü ulaşmayı getiren bir radikalizm ve Kemalizmin de emperyalizmin en güçlü bir müttefiki olduğu günümüzde bu çok sabittir. Yine bir dönem Arap radikalizminin temsilciliğini yapan Mısır, emperyalizmle ulaşma eğiliminin gelişmesiyle bugün bö-

halklarını, en az beş-on yıl egemenlikleri altında tutabilecekleri gözardı edilmemelidir. Bu, günümüzde Ortadoğu'da yaşanan yakıcı bir gerektir. Ortadoğu halkın kaderinin bir bütün olduğunu hemen belirtelim. Karşı-devrimci faaliyetler bir bütün olduğu gibi, kurtuluş süreçleri de bir bütündür. Bu gerçeklik bugün her ne kadar yeterince anlaşılmasıada, tüm pratik gelişmeler, bunun böyle olacağını herkese sezdimektir.

Arap monarşilerine, İran Şahlığına, Türkiye'ye ve siyonizme dayalı olarak geliştirilen ve 1960-70'lere güçlü olan emperyalist statüko, 1970'lere gelindiğinde başta Filistin direnişi olmak üzere radikal Arap yönetimleri, İran, Afganistan, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelerle sarsılmış, 80'lere doğru gelindiğinde ise

Siyonist işgal ordusu Lübnan'da

gedeki en gerici güçlerden birisi haline gelmiştir. Çok kısa süreli anti-emperyalizm, emperyalizmle ulaşmayı durdurmadığı gibi, aksine onun için daha elverişli bir temel sağlamıştır. Bugün ise çok canlı bir biçimde yaşadığımız bir Irak gerceği vardır. Çok çeşitli roller üstlenen buradaki radikalizmin emperyalizmle girdiği gerici ulaşmayla, Ortadoğu halkın devrimci mücadelelerini engellemede, en gerici mihraklardan biri haline geldiği bilinmektedir. Bütün bunlar gözönüne getirildiğinde radikalizmin ileriliginin sınırlı olacağı ve buna güvenilerek fazla yol katedilemeyeceği açıklık. Fakat, diğer yandan, Ortadoğu'da halkın başarılı ihtilalci adımları atamadığı ve özellikle işçi sınıfı önderliğindeki halk hareketlerinin pek gelişme kaydedemediği de bir gerçektir. Radikalizmin 70'lere kadar sınırlı olarak bu alanda oynadığı rol, işçi sınıfı tarafından takviye edilememiş ve bu durum radikalizmi dahi tehlkiye sokmuştur.

İşçi sınıfının rolünü henüz oynayamadığı bu dönemde, emperyalizmin kukla yönetmelerle bölgeyi en karanlık bir gelisme içine itebilmesi bugün birçok devrimci gücü ürkten bir durumdur. Özellikle en canlı ifadesini Libya, Suriye ve İran'da gördüğümüz radikal rejimler, eğer takviye edilmez ve müttefiklerini yaratamazlarsa, tehlkiye gireceklerdir. Emperyalizm, bu rejimleri yıkmak için her türlü oyunu oynayabileceği gibi, bunu başarmak konusunda yeteneksiz de değildir. Emperyalizmin tarihi açıdan ömrünün çok kısa olduğu teorik olarak doğrudur. Ama pratik olarak Ortadoğu halkın bölgeinin öneminden ötürü böylesine karanlık yıllar yaşatacaklığı gerçeğini de kabul etmek gerekir. Eğer önlemler alınamazsa Ortadoğu halkın bir bütün olarak, 1960'lardakinden daha karanlık bir statüko altına alınabileceklerdir. Ve hem de bu kez, yalnız monarşist rejimlerin siyonizmin ve Kemalizmin sultası biçiminde değil, Latin Amerika'da görüldüğü gibi, elikanlı bir faşist diktatörlük altına alınmalıları söz konusudur. Böyle bir durumda faşist yönetmelerin ve ittifaklarının, bölge

emperyalizm aleyhine bozulmuştur. Artık bölgedeki statüko, emperyalizmden yana değil, devrimden yana gelişmeye başlamış ve bu durum, emperyalizm açısından bir ölüm-kalım meselesi haline gelmiştir. Fakat statükonun 80'lere emperyalizm aleyhine bozulmasına karşın, devrim çıklarının garantiye alındığı bir dengenin de yaratılamaması söz konusudur. Devrimci ve ulusal demokratik güçlerin gerek iç bünyelerinde ve gerekse aralarında güçlü ittifaklara yönelikleri, yine ister hatalı yapıları ve isterse eksik donanımları nedeni ile bunu istenilen düzeye çıkaramaları, emperyalizmin çok gelişkin tecrübe ve olanaklarına karşın, devrimcilerin sınırlı olan tecrübe ve olanakları yüzünden tehlke sonderece somut ve canlı olmuştur.

Ancak, denge 1980'lerde kesinlikle değişecektir. Ya, ulusal kurtuluş hareketleri daha da güçlü olarak emperyalizm aleyhine hızlanacak, gelişecek, gürbüzecek ve bu temelde Ortadoğu'yu değişikliğe uğratacak, Ortadoğu halkın bağımsızlık, özgürlük temelindeki birlikleri için daha da elverişli bir zemin yaratacak; veya emperyalizm kendisi için sonderece tehlkeli olan bu karmaşık durumu, en yakın örneğini Türkiye'de gördüğümüz gibi askeri faşist yönetimleri başa geçirerek, siyonizmin saldırganlığını güçlendirdip tahrif ederek, Lübnan'da birçok provakasyon eylemi düzenleyerek, bir Suriye'de görüldüğü gibi "Müslüman Kardeşler" hareketini ayaklanmalara sevk ederek, Irak-İran savaşında olduğu gibi Saddam yönetimini çırılçıplak bir savaşa iterek, Afganistan'da gericiliği her türlü destekle donatarak, Pakistan'daki faşist yönetimi güçlendirerek, Arap monarşilerine takviyeyle Mısır-Sudan-Somali-Fas vb. ni baskı güçleriyle donatarak ve en yakın hedef olarak da bölgedeki mevcut direnme noktalarını ele geçirerek kendi lehine değiştirmeye çalışacaktır. Bu emperyalist mantığın bir gereği ve kaçınılmaz bir isteğidir.

Ortadoğu'daki devrimci güçlerin herseyden önce kendi halkın öz güçlerine dayanarak bir mücadele geliştirebileceklerine dair şüphemiz yoktur. Yine uluslararası müttefikleriyle güçlü ilişkiler geliştireceklerine de inançlıyız. Ama, bu alanların yeterince geliştirildiği ve doğru bir tarzda işletildiği de söylenemez. Gerek halkın devrimci potansiyelinin tam harakete geçirilmesi ve gerekse sosyalist sisteme Ortadoğu'da kurtuluş hareketleri arasında dengeli, seviyeli, güçlü bir ilişkinin kurulması yönünde hayli eksiklikler vardır.

Bir yandan halkın birleşik, bağımsız ve özgür temeldeki direnişlerini tam anlamıyla geliştiremeyen bir radikalizm vardır. İşçi sınıfı hareketini temsil etme iddiasında olan örgütlerin devrimden çok uzak olmaları, bir reformizm sürecini yaşamaları söz konusudur. Reformizm ve revizyonizmin güçlü olması nedeni ile işçi sınıfı önderliğini oynamamakta, radikalizmin eksiklik ve zaaflarını giderememektedir. Bu nedenlerle de halkın hareketlerinin dallanıp budaklanamamaları söz konusudur.

Diğer yandan sosyalist sistemin küçümsemeyecek çabalarına karşın halde yeterince ve dengeli bir biçimde bölgeye yansiyamaması vardır. İster sosyalist ülkelerin eksikliğinden, isterse Ortadoğu halkın mücadelelerinin eksikliğinden kaynaklansın, böyle güçlü bir ittifakın henüz hayatı geçirilememesi, emperyalizmin işini daha da kolaylaştırmaktadır. Şüphesiz ki bu durum aşılmak isteniyor. Sosyalist ülkeler, bölgelerdeki devrimci halklar ve bunların temsilcileri bu eksikliği gidermek için yoğun bir çaba içindedirler. Bizim arzumuz odur ki, bu çabalar kısır çabalar olmaktan çıkararak başarılı sonuçlarını versin ve Ortadoğu halkın tarihinde en güçlü halkın hareketlerinin gelişip, güçlenmelerine yol açacak bir seviyeye ulaşın, Ortadoğu halkın bir türlü yaşıyamadıkları devrimci süreç doruk noktasına versin. Bu, hem mümkün ve hem de mevcut ilerici güçleri çıkmazdan kurtaracak ilişki biçimidir.

Emperyalizm artık ulaşmayı da kabul etmemekte, düpedüz teslim almayı dayamadır. Bu açıdan 1960-70'lere olduğu gibi teslimiyetin de temelleri yoktur ve doğrudan yoketme operasyonları gündemdedir. Bu, başta Filistin hareketi olmak üzere birçok alanda görülmektedir. Emperyalizm yalnız proletер hareketleri değil, radikalizmin önderliği ettiği hareketleri de tamamen ezerek safdıri etmek istemektedir.

Bugün emperyalizmin hizmetindeki siyonizmin azınlı silahlı saldırıları karşısına toplayık bir imhayla karşı karşıya olan Lübnan sahası, dünya çapında devrim ve karşı-devrim güçleri arasında süren mücadelenin sıcak savaşın biçiminde geliştiği en önemli alanlardan birisi. Ortadoğu'da emperyalizme ve siyonizme karşı mücadelenin en çok geliştiği ve odaklılığı bir mücadele merkezi idi. Ortadoğu'nun devrimci halk hareketleri bu alanda mücadelede etkileniyor, bu alanda çeşitli hazırlıklarını yapıyor ve bu alanı bir mücadele üssü olarak kullanabiliyorlardı. Ancak gerek karşı-devrim güçlerinin durumu ve gerekse kendi iç durumu -yerli güçlerin ve devrimci hareketlerin mevzuflenmesi- bu alanın istikrarsız, kararsız bir mücadele üssü olduğunu açıkça gösteriyor. Buna rağmen, Ortadoğu'da devrimci halkın hareketlerinin yeni mayalanmakta olduğu, güçlü bir devrimci harekete dönüşebilmek ve gelişmiş bir mücadele ortaya çıkarabilmek için kendilerini hazırlayanları bir devrimci üsse mutlaka ihtiyaç duydukları gerçeki dikkate alınırsa, bu yapısıyla bile Lübnan sahasının Ortadoğu devrimleri için ne kadar büyük bir öneme sahip olduğu açıkça görülebilir.

Böyle bir alanın ortaya çıkarılmasında en etkin bir güç olarak yer alan Filistin Devrimi, yeni gelişmekte olan Ortadoğu halk devrimlerine devrimci bir mücadele üssü kazandırmış olduğundan Ortadoğu devrimlerinin önderi konumundaydı. Ortadoğu halkın ve en başta da Arap halkı

nin ulusal kurtuluş hareketine karşı emperyalizmin suni bir yaratması olan siyonizmin saldırılara karşı Filistin halkı ülkesinden sürülmüş olmasına rağmen dışarda da örgütlenerek ve mücadele ederek gösterdiği devrimci direniş, tüm Ortadoğu halkları için bir ilham kaynağı, soylu bir örnek olmaktadır. Bu durum, Ortadoğu halkları içinde devrimci mücadele eğilimini köprüklüyor, sürekli teşvik ediyordu. Buna bir de Filistin Kurtuluş Hareketi'nin devrimci halk hareketlerine sağladığı destek eklenince Filistin Devrimi Ortadoğu halk devrimlerinin öncüsü olma görevini üstlenmiş oluyordu.

1970'li yıllar boyunca gelişmesini sürdürden Filistin Kurtuluş Hareketi Arap ile ricci, hareketleriyle oluşturduğu ittifakla, emperyalizmle uzlaşma eğilimi olan Camp David komplosunu boşça çardsı. Örgütlenmesini geliştirdi ve uluslararası alanda bir halkın siyasal temsilciliği olarak devlet düzeyinde ve çok geniş bir ilişki ağı yarattı. 1980'lerin ilk yıllarda emperyalizmle yeni bir uzlaşma eğilimi olan Suudi Planını, yaratmış olduğu ittifaklarla etkisiz kılmayı başardı. Filistin Devrimi böyle bir gelişme düzeyi kattederken, onun desteğinde, 1970'lerin sonlarında ve 80'lerin başlarında Lübnan sahası Ortadoğu halklarının devrimci temsilcilikleriyle dolup taşmaya başladı. Kendi ülkelerinde devrimci mücadelelerini geliştirmek için çeşitli hazırlıkları yapmak üzere bu alana gelen çeşitli halk güçleri, bu doğrultuda ve elverişli ortamdan yararlanarak önemli gelişmeler sağladılar. Kısaca Lübnan sahası Ortadoğu halklarının devrimci güçlerinin bulunduğu bir alan olmuştu ve burada yapılan devrimci çalışmalar Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerine yansıyacak düzeye gelmişti. Bu durumun, yani Lübnan sahasında yapılan devrimci hazırlıkların Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerinde maddi güce dönüşmesinin, Ortadoğu'nun hemen her tarafından emperyalizmin topa tutulması olacağı, kısa sürede dengenin devrim lehinde değişeceği, ve emperyalizmin bölgeden kovulma oyunının başlayacağı açıktı. İşte siyonizm eliyle Lübnan'da geliştirilen karşı-devrimci saldırısı ve savaş, böylesi devrimci gelişmelerin olduğu bir ortamda ve bunlara karşı geliştirildi.

İsrail siyonizminin Lübnan'da girdiği saldırısı eylemi, uzun süreden beri planlanmış ve hazırlıkları yapılmış bir eylemdir. Böyle bir saldırının planlanmasında başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlerin parmağı vardır ve hepsi bu konuda anlaşış ve çıkar birliği içindedir. Bu durum, aylardan beri yapılan diplomatik faaliyetlerden açıkça gözlemlenebilir. Yine bu saldırının planlanmasında Arap gericiliği de dahil tüm bölge gericiliği birlik içinde olmuş, sözde en reformistinden en gericisine kadar tüm bölge gericiliğinin birleştirilmesinde faşist Türkiye cuntası en etkin rolü oynamıştır. Bu savaş kadar başka hiçbir olay, bölge gericiliğinin kendi arasında ve emperyalizmle olan birliğini açıkça ortaya koymamıştır. Böyle bir saldırını planlayan ve uygulattıran güçler olarak bazı emperyalist çevrelerin ve bölge gericiliğin gücünün -bu arada en soysuz bir biçimde de faşist Türk cuntasının- saldırına karşı imiş gibi bir tavrı içine girmeleri tam bir alçaklık, iki yüzlülük ve aldatıcılık örneğidir; ve bu güçler en tehlikeli bir durumu arzederler.

Devrimci gelişme karşısında ortaya çıkan bu saldırının amacı, tek cümle ile, yeni şekillenmeye olan Ortadoğu'nun devrimci halk güçlerini toptan imha etmek; ve böylece, hiç olmazsa belli bir süre emperyalizmin ve gericiliğin Ortadoğu'daki çıkışlarını sağlam güvenceye kavuşturmak. Herseyden önce en önemli olarak Lübnan'da devrimci bir ortam yaratlığı, bu ortamdan bölge halklarının devrimci hareketlerini yararlandırdığı, onlara yardım ettiği ve böylece Ortadoğu'da devrimci mücadelenin yayılmasını ve gelişmesini körüklediği için, Filistin Devrimi tasfiye edilmek ve devrimci güçleri ezilmek istenmiştir. Yine Ortadoğu halklarının devrimci mücadele üssü durumunda olan Lübnan sahasının bu konumundan uzaklaştırılması ve halk temsilcilerinin

Zafer direnen halkların olacaktır

topyekün ezilmesi amaçlanmıştır. Bunlar arasında, bu alanın devrimci bir mücadele alanı olarak yaşatılmasına en etkin bir biçimde katılan güçlerden birisi olan, yüksek bir devrimci özveriyle ve kararlılıkla güçlü bir ulusal kurtuluş mücadeleşini örgütlemek ve geliştirmek için çalışan PKK'nın yeri belirgindir. Emperyalizm ve gericilik için Kurdistan'ın bugünkü statüsünün önemi, bu statüyü değiştirecek olan Kurdistan Ulusal Kurtuluş mücadeleşinin bölge devrimleri açısından oynayacağı rolü ve böyle bir mücadele için iç koşulların uygunluğu dikkate alınrsa, bu mücadelenin önderi olan PKK'nın ezilmesinin emperyalizm ve gericilik için ne kadar hayatı bir sorun olduğu açıkça anlaşırlar. Ve denilebilir ki, PKK ve Kurdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından Lübnan'da siyonizmin geliştirdiği saldırın, 1979'lar dan itibaren emperyalizmin ve Türk sömürgeciliginin PKK ve mücadeleşini ezmek için Kurdistan'da başlattığı sömürgeci savaşın bir başka alanda, aynı güçlerin kariyla ve fakat başka bir gücün uygulayıcılığıyla devam ettirilmesidir. Yine bu saldırın, ilerici Suriye yönetimini güçsüz düşürmeyi, faşist Saddam diktatörlüğünü yaşıtmayı, Ortadoğu'da sosyalizminçı karlarını geriletmeyi, vb. şeyleri de amaçlamıştır.

Halâ savaş durumu yaşanıyor olsa da, bugüne kadarki gelişmeler içinde emperyalizm ve bölge gericiliği bu amaçları doğrultusunda bazı kazanımlar elde etmiştir. Bölge devrimciliği açısından önemli kayıplar olarak görülmeli gereken bu durumun ortaya çıkmasında, devrimci yapının istikrarsızlığı yanında içine girilen mücadeleşin hata ve eksikliklerinin payı da büyütür. Herseyden önce hata ve eksiklikler, bu alanda örgütlenme ve bu ortamı yaşıtma durumunda olan Filistin Kurtuluş Hareketinin kendi iç durumundan kaynaklanmaktadır. Daha önce de çeşitli yerlerde belirtmiş olduğumuz gibi, Filistin Devriminin en büyük eksikliği, doğru devrimci bir önderlikten yoksun olması, devrim hareketi içinde burjuva çizginin egenen bulunmasıdır. Herkesin açık bir biçimde görebildiği gibi bu çizgi, siyasal devrim mücadeleşini doğru devrimci bir rotada geliştirmemiş, ağırlıklı olarak onu salt bir diplomatik mücadele seviyesine düşürmüştür ve böylece devrimci bir çözüm yerine uzlaşıcı, reformist bir çözüm ara-

mıştır. Böyle bir siyasal çizginin taktiği olarak silahlı mücadele, askeri çalışma ve örgütlenme düşmanı karşı askeri zafer kazanma amacıyla yönelik değil, diplomatik faaliyetin bir aracı olarak ve ona hizmet edecek tarzda yapılmıştır. Böyle bir siyasal ve askeri çizgi ile emperyalizmin geliştirmiş olduğu en son model taktiği ve tekniği kullanarak bir imha saldırısı yürütten bir düşmanı karşı durulmayacağı açıklıdır. Değişik çeşitli eğilimler böyle bir çizgiyi eleştiriyor görünümüşlerse de, onu geriletip doğruya geliştirmekleri gibi, onun peşinden sürüklenmekten de kendilerini kurtaramamışlardır. Bu nedenle güçlü direnme potansiyeli ve direnme araçları yeterince kullanılamamış, düşmanın güçlü darbeler vurabilecek bir direniş örgütlenmemiştir. Yanlış bir taktik çizgiye sahip olan ve ittifaklarını doğru temellerde yeterince oluşturamayan siyasal çizgi (önderlik) düşman saldıruları karşısında ağır darbeler almıştır. Elde edilmiş olan devrimci mevzilerin kaybedilmesinde temel neden budur ve elbette çeşitli tali etkenler de vardır. Ayrıca emperyalizme ve gericiliğe karşı devrim mücadeleşinde doğru bir stratejik ve taktik anlayışa sahip olmanın ve bu anlayışı pratikte başarıyla uygulanmanın önemi, mücadelede araçların yeri ve rolü, insiyatif, zafer kazanma azmi ve ruhu, kendi güvene olayı, silahlı mücadeleyi örgütlemeye ve yönetme sanatı gibi konular, devrimci bir savaş geliştirme durumunda olan herkes tarafından bu pratik işliğinde iyice incelenebilir, doğru ve hatalı yanları kolaylıkla bulunabilir.

Lübnan'a yönetilen emperyalist ve siyonist saldırısı, bugüne kadarki gelişimle çeşitli güçler açısından önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Herseyden önce Filistin Devrimi ve kurtuluş hareketi açısından önemli mevzilerin kaybedilmesi, 1970'li yıllar boyunca yapılan çalışmaların ağır darbeler alması sonucunu doğurmuştur. Filistin Devrimi açısından ortaya çıkan durumun teorik, politik, örgütsel ve pratik her alanda kapsamlı bir değerlendirmesini ve tahlilini yapmak, hata ve yanlışlıklar bulup ortaya çıkarmak, doğru devrimci bir çizgiyi geliştirmek gerekmektedir. Sorumlu devrimciliğin ortaya çıkaracağı böyle bir çizgi, eskisinden daha da fazla olarak Filistin Devrimini Ortadoğu halk devrimlerine bağlama ve onları daha da aktif bir biçimde destekleme çizgisi ola-

caktır. Burjuva çizginin devrimi çıkmazlara götürdüğü ve bunun açıkça görüldüğü günümüz ortamında doğru devrimci bir çizgiyi geliştirmek için koşullar olundur ve eğer bu yapılrsa Filistin Devrimi gerçek ve sağlam temeline kavuşmuş olarak bu olaydan güçlenerek çıkabilecektir. İlkinci ve en önemli sonuç olarak Lübnan'a yönetilen saldırısı, dünya sosyalizminin ve bölge halklarının çıkarları açısından Ortadoğu'da emperyalizme ve gericiliğe karşı yeni devrimci savaş cephelerinin açılmasını acil ve zorunlu bir devrimci görev olarak ortaya çıkarmıştır. Eğer bu yapılamazsa, yani yeni devrim cepheleri açılamsa, tek devrimci savaş cephesine emperyalizmin ve bölge gericiliğinin ağır darbeler vurabileceğini, Ortadoğu halk devrimlerini geriletebileceğini bu saldırının açıkça göstermiştir. Ortadoğu'nun çeşitli ülkeleriyle birlikte, iç ve dış koşulların elverişli olduğu bu dönemde, böyle bir mücadele cephesi için en elverişli alan Kürtistan'dır. Objektif koşulların gelişmişliği yanında proletaryanın devrimci önderliğinin de yaratılmış olması, böyle bir devrimci savaş cephesinin açılmasında Kürtistan'ın şansını daha da artırmaktadır. Böylece ortaya çıkan son savaştan Kürtistan Devrimi siyasal alanda daha da güçlenerek ve önemini daha da artıracak olmaktadır. Bu durum, Kürtistan devrimcilerine ve PKK'ye, acil, önemli, ağır ve yüce görevler yüklemektedir.

Emperyalizmin ve bölge gericiliğinin saldırularına karşı yürütülen direniş içinde etkin ve belirgin bir biçimde yeralan PKK ve onun önderliğindeki Kürtistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından son olaylar önemli ve elverişli gelişmeler ortaya çıkarmıştır. Saldırıların amacı ve ortaya çıkardığı sonuçlar, Türkiye ve bölgedeki gelişmeler içinde PKK'nın ve Kürtistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önemli bir yerinin olduğunu açıkça göstermektedir.

PKK Hareketi, devrimci siyasal bir çıkış yaptığı bir dönemde emperyalizmin usağı Türk sömürgecilerinin azığın saldırularıyla karşılaşmış, buna karşı gösterdiği kararlı devrimci direnişiyle proletarya ve halk önderi olabilecek bir güç olduğunu kanıtlamıştır. Ulusal kurtuluş mücadeleşini daha da gelişmiş bir düzeye yükseltmek için hazırladığı dönemde emperyalizmin ve bölge gericiliğinin siyonistler eliyle uyguladığı imha saldırısıyla karşılaşmış, buna karşı gösterdiği devrimci direniş ile savaşçı bir güç olduğunu bölge ve dünya halkları üzerinde pratikte ispatlamıştır. Çeşitli feodal ve burjuva güçlerin uluslararası kamuoyunda halkımız adına yarattıkları olumsuz ortamı kırmak, dünya devrimci ve ilerici güçlerinin halkımızın kurtuluş mücadeleşine destekini sağlamak için böyle bir pratik zorunludur ve bu görev başarıyla yerine getirilmiştir. PKK'nın ortaya koyduğu bu pratik, halkımızı uluslararası kamuoyuna devrimci bir halk olarak tanıtabilecek ve dünya ilerliciliğinin desteğini sağlayabilecek güçtedir. Bu açısından önemli siyasal gelişmeler ortaya çıkarmıştır. Eğer bu siyasal gelişmelere uygun devrimci pratik çalışma yapılabilsese ve ortaya konan devrimci direniş layıkıyla temsil edilebilirse, bu temel, üzerinde bir ulusal kurtuluş savaşı örgütlenebilcek, kadar güçlü, geniş ve sağlam bir devrimci temeldir.

Yukarıda da belirtildiği gibi mücadelede eğer doğru devrimci çizgi geliştirilebilir ve hakim çizgi durumuna getirilebilirse, bu savaştan güçlü bir temelde çıkış makmürdür. Bunun olanakları mevcuttur. Yeter ki emperyalizme, siyonizme ve bölge gericiliğine karşı Ortadoğu'da güçlü devrimci dönüşümleri başlatabilecek kararlı bir direniş örgütlenebilsin. Bu gerçek Filistin halkı için olduğu kadar Kürtistan halkı için de böyledir.

Yaşasın Filistin, Kürtistan ve Türkiye Halklarının Devrimci Mücadele Birliği!

Yaşasın Filistin Kurtuluş Güçlerinin Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Şanlı Direniş Mücadelesi!

Türkiye ve Kürdistan'daki işkence, idam ve katliamlara karşı başlatılan

AÇLIK GREVLERİ

BAŞARIYLA SONUÇLANDI

HUNGERSTREIK

Duisburg Açıklı Grevi

şı karşıya oldukları doğrultusunda haberler alınınca, zaman kaybedilmeksızın, hem yapılan katliamı açığa çıkarmak, hem de yapılması muhtemel yeni katliamları engellemek, en azından asgariye indirmek için harekete geçildi.

SERXWEBÜN ve BIRKOM tarafından dağıtılan Türkçe ve Almanca bildirilerde olay, ilk elden devrimci demokratik kamuyuna duyularak, katliamın nedenleri, sonuçları ve yapılması gerekenler üzerinde açıklamalarda bulunuldu. Ortaya konulan görüşlerde tüm Türkîeli ve Kürdistanlı devrimci ve demokratik gruplardan ve uluslararası kuruluşlardan gerekirse tek tek, gerekirse birlikte, ama mutlaka, katliamın önüne geçilmesi ve bunun yollarının aranıp bulunması istendi. Vakit geçirilmeksızın eylemlerin yapılmasında ısrar edildi. Bugün Diyarbakır'da gerçekleştirilen vahşete yarın diğer zindanlarda devam edileceği belirtildi. İnsanlık haysiyet ve onurundan yana olmanın, görev yapmada en asgari ölçü olduğu yaygın olarak savunuldu.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yapılan girişimler sonucu geniş bir propaganda ve teşhir kampanyası başlatıldı. Fransa'da Le Monde, LIBERATION, Danimarka ve İsviçre gazeteleri de olaya yer verdiler. Fransız Televizyonu, BBC ve çeşitli radyo istasyonları katliamı Avrupalı çevrelere duyurdu. Türkîeli ve Kürdistanlı çeşitli devrimci akımlar katliamı lanetleyen bildiriler dağıttılar.

Uluslararası Af Örgütü ile girilen ilişkiler sonucu, bu örgüt, olayı açığa çıkarmak ve yönetimi açıklama yapmaya zorlayabilmek için Türk devleti nezdinde girişimde bulunarak, generallerden açıklama istedi.

Altı Alman SPD (Sosyal-Demokrat Partisi) milletvekili, DKP (Alman Komünist Partisi) Merkez Komitesi üyesi Richard Scheringer çeşitli üniversitede profesörleri, demokrat çevreler, tanınmış kişiler ve Latin Amerika halkları otuz ulusal kurtuluş gücü protesto telgrafları yollayarak savaş esirlerinin hayatlarından endişe ettilerini belirtip, açıklama yapılmasını istediler.

Ceşitli kiliseler anti-faşist gruplar,

Fransa'da Sosyalist Parti, İnsan Hakları Komisyonu, İsviçre ve Belçika'da çeşitli parti ve örgütler sömürgeci-faşist cuntadı hesap sormaya başladılar.

Dünyanın gözlerinden uzak, 21-22 Mart'ta sinsice uygulanan katliam, Nisan ayı ortalarına doğru gerçekleştirilen yoğun propagandalar neticesinde açığa çıkarıldı. Cinayetleri gizleyemeyen cunta, dışları bakanlığı aracılığıyla radyolarдан yaptığı açıklamalarla olaya sahip çıkmak zorunda kaldı. Ama bu açıklama yetersiz ve özü çarptılarak yapıldığından tatmin edici olmadı. Bu açıdan, hem yapılan çarptımayı (cunta, Diyarbakır'daki ölümlerin doğru olduğunu, ama katliam sonucu değil, hastalık, intihar vs. gibi nedenlerden meydana geldiğini utanmaca duyurmuştu.) açığa çıkarmak, hem de her geçen gün sürekli artış gösteren, ama uygulanan sansürden ötürü gerçek sayısını tespit edilemeyen katliamı durdurabilmek için mutlaka propagandan daha aktif eylemlerin hayatı geçirilmesi gerekiyordu. Geride kalan devrimci önderlerimizin hayatları kurtarılmalıydı.

KÖLN'de yapılan ilk toplantıda BIRKOM, bazı grupları da çağırarak Avrupa'nın 23 merkezinde hemen açlık grevleri yapılmasını istediler. Bu toplantıda BIRKOM (Serxwebün, Devrimci İşçi, Kıvılcım, Emekçi, İşçinin Sesi, Devrimci Savaş) PARTİZAN'ın ve ilk haftadan sonra Birlik yolu-Cephe'nin katılma kararı ile, cuntanın Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki idam, işkence ve katliamlarına karşı açlık grevlerini başlatma kararı aldı. (Açlık grevlerine çağrılan bazı grupların katılımama kararları almasının yanı sıra, özellikle Türkiye'de direnişi temsil eden, zindanlarda devrimci direnişin ne olduğunu, kendi direnişlerinden ötürü çok iyi bilmesi gereken ve bunlara sahip çıkışmasını önemini en iyi biçimde kavradığını sandığımız Devrimci Sol'un bazı basit gerekliliklerle böylesi büyük ve kutsal bir eylemin dışında kalmasını henüz bir anlam (!) veremediğimizi de üzülerek belirtelim.)

Böylece Avrupa'nın sekiz ülkesinin yirmi üç şehrinde 24 Mayıs'tan itibaren, yaklaşık 382 kişinin katıldığı süresiz açlık grevlerine başlandı.

Açlık Grevlerinin başlica talepleri şunlardır:

1) Diyarbakır Askeri Cezaevinde Mart ayı sonlarında On'un üzerinde devrimci katledilmiştir. İsimlerini öğrenebildiklerimiz; Mazlum DOĞAN, Tahir ŞAHİN, Cemal KILIÇ, Garabet DEMİRCİ, Önder DEMİRKOŁ...dur. (Açlık grevleri devam ederken Diyarbakır'dan yeni bir katliam haberı daha geldi. 20 Mayıs'ta PKK önder kadrolarından Ferhat KURTAY ve Çermik'li bir kadro olan Yaşar ÖNER (Nesimi)'in de içinde bulunduğu altı devrimci daha katledildi. -SERXWEBÜN-

Ocak ayında İstanbul-Alemdağ Askeri Cezaevinde Hakan MERMEROĞLU, Bahadır DUMANLI, Şerif SAR katledildi. Çeşitli Avrupa hükümetlerinin konuya ilişkin olarak cuntadan açıklama isteyip basına açıklaması,

2) Bağımsız bir heyetin oluşturulması ve Diyarbakır, Mamak, Metris cezaevlerini ziyaret etmeleri,

3) Uluslararası hukuk kuruluşlarının 4.000'nin üzerinde idam talebinde bulunan kitlesel davaları izlemeleri,

4) Çeşitli Avrupa parlamentolarında, Türkiye aleyhine, insan hakları çiğnendiğinden dolayı tartışma açılması.

Bu somut taleplerden başka, yürütülen eylemin bir diğer önemli amacı daha vardı: o da, Türkiye ve Kürdistan emekçi halkları arasında örtülmeye çalışılan direniş cephesinin ve birlik esprisinin önemini kitlelere kavratmak ve gruplar arasındaki sıcaklığı ve dialoğu daha ileri düzeylere getirmekti.

Eylemin kısmen olumsuz bazı maddi koşullarda gerçekleştirilmeye çalışılması zorluklara neden olurken, buna karşılık Türkiye-Kürdistan devrimci yapılanmalarının faşist cuntaya karşı politik planda en üst örgütlenmesine FKBCD'sine katuşması girişimlerde açlık grevlerinin başarısı için önemli nedenlerden biri oldu. En olumsuz anlarda bile bundan cesaret alarak görevimizi yerine getirmeye çalıştık.

İlk haftasında yaygın bir propaganda ile basını olumlu yönde etkilememi hedef alan grevciler, gerçekten, grevin başından üç-dört gün sonra büyük bir destekleme kampanyasını sağlayabilsinlerdi.

Avrupa'nın en ücra köşelerindeki ufak anti-faşist gruplardan tutalı da partilere ve hükümet yetkililerine kadar desteklemeğiği kişi ve kuruluş kalmadı.

AÇLIK GREVLERİNİN İKİNCİ AŞAMASI

İlk haftalarda basına ve kamuoyuna yönelik soyut propaganda olarak hedeflenen yerel çalışmalarla elde edilen desteklerin istenen ölçülere varmasıyla birlikte birinci aşama tamamlanmıştır. Geriye yaygın kamuoyu zemininde ortaya çıkan ürünler açlık grevlerinin somut talepleri doğrultusunda toplamak kalmıştır.

Bu amaca, coğunluğunu grev komiteleri üyelerinin oluşturduğu bir toplantıda eylemlerin amacına ulaşabilmesi için bir müddet daha sürdürülmesi, kısa zamanda sonuç aldığı hızlı bir çalışmaya gitmesi, grevleri destekleyici yeni eylem biçimlerinin hayataya geçirilmesi ve bütün bunların başarılı olmasını sağlayacak koordine ve merkezileşmeye ağırlık verilmesi konuları tartışılarak karar altına alındı.

Zenginleştirilerek sürdürülerek yeni çalışmalarla işliğinde açlık grevleri en

24 Mayıs'tan 20 Haziran'a kadar Avrupa'nın sekiz ülkesinin yirmi üç kent merkezinde Türkîeli ve Kürdistanlı gruplarla ortaklaşa sürdürülen açlık grevleri büyük bir başarıyla sonuçlandı.

Avrupa devrimci-demokratik basını ile Türk ve Kürt emekçileri tarafından vaygın olarak sahip çıkan eylemin henüz bütün dökümlerini toplanmış olmamasına rağmen açlık grevlerini, nedenlerini ve sonuçlarını kısaca anlatmaya çalışacağız.

NEDEN AÇLIK GREVLERİ?

Bilindiği gibi, Türkiye'de askeri-faşist generaller çetesinin yönetimi gasb edişinin üzerinden iki yıldan yakın bir süre geçti. Bu süre boyunca halkımıza ve önderlerine karşı uygulanan vahşet insan aklının uzanamayacağı korkunç boyutlara ulaştı. Kürdistan halkı için tarihinde çokça görülebilen zulüm dolu günler bir kez daha yeniden yaşanmaya başlandı.

Sömürgeci-faşist cunta, dibinden kof sesler gelen çürümuş düzenini zorla da olسا yasatabilmek için ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadele veren mazlum halkımıza karşı bütün zamanların en kanlı yoketme savaşlarından birini başlattı. Adı ilan edilmemiş bu savaşa iki yıl boyu amansızca devam edildi. Devlet, "zavatka kalabilecek" tek örgütü güçlendiren ordusunun 3/4'ünü, hem de en sevme askerlerini seferber ederek Kürdistan'ı adeta yeni baştan işgal etti. Halka ve devrimcilere yönelik irkçi-faşist baskuları sürdürdü. Devam edilen muazzam captaki askeri operasyonlarda faşist cellatlara karşı benzersiz kahramanlık örneklerini sunan yüzlerce yiğit genç-ihya hunharca katledildi. Binlercesi tutulanlar iskence tezgahlarına gönderildi. Gözaltına alınanların önemli bir kesimi çoğu zaman aylarca süren vahşi uygulamalar neticesinde yarı-ölü ve sakat duruma getirilerek öylece serbest bırakıldı. Geride kalanlar ise Nazi kamplarını anımsatan esir kamplarına dönüştürülmüş zindanlara hapsedildi. Zindanlar halkımızın en değerli evlatlarıyla dolduruldu. Paha biçilmez hayatlarını ülkeleri için soylu kavgalarda katık eden yüzlerce savaşçı, devrimci-demokrat ve komünist, insanlık onurunu ayaklar altında çiğneyen zalim ve şefesiz bir düşmanın işkencehanelerinde can verdi.

Zindanlardaki politik savaş esirleri üzerinde uygulanan zorbalık her geçen gün daha da şiddetlenerek sürüdü. Devrimci mücadelenin ta ortasında düşmana esir düşen soylu dava insanları imha edilerek halkımızın kurtuluş ufkuları karratılmak istendi.

Yaşanan bu süreçte Alemdağ Askeri Cezaevinde üç devrimci saldırdı sonucu şehit düştü. Asılan on devrimcinin ardından son olarak İzmir'de TKEP yanlısı üç yiğit devrimci darağacına gönderildi. Durum, işkence, katliam ve idamların artarak sürüp gideceğini açık göstermektedir.

Nitekim öyle de oldu. Faşist cunta, beşbine yakın politik tutuklu ve hükümlünün bulunduğu Diyarbakır Askeri-Faşist Cezaevinde içlerinde Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'nin kurucularından, Merkez Komitesi üyesi, eşsiz önder Mazlum DOĞAN'ın da bulunduğu çok sayıda PKK kadrosunu sinsice hunharca katletti. Oldukça kabarık sayıdaki devrimci tutukluya da ağır yaraladı. Gelen son haberlere göre katliam, hücrelerin ateşe verilmesi, boğulma ve yanma neticesinde gerçekleştirildi. İlk tespitlere göre on, halk arasında yaygınlaşan söyletielere göre de otuzsekiz devrimci hayatını kaybetti.

Diyarbakır zindanlarında, yapılan katliamın ardından diğer devrimci tutukluların da sessizce öldürülme tehditesiyle kar-

hareketli son on gününde girdi.

- 10 Haziran Bonn'daki NATO toplantısını ve Reagan'ın Almanya'yı ziyaretini protesto etmek için çeşitli demokratik örgütlerce büyük bir barış yürüyüşü düzenlenmişti. Yürüyüşe Türkîeli ve Kürdistanlı gruplar da aktif olarak katılmaktaydı. Gösteriye dört yüzbinin üzerinde kişi katılmıştı. Açıkhava grevine katılanlar adına BIRKOM'un yaptığı konuşmada cuntanın faşist niteliği ve uygulamaları dört yüzbin kişiye doğrudan anlatılarak teşhir ve tecriti doğrultusunda önemli bir adım atıldı. Böylece 10 Haziran barış yürüyüşü grev için çok önemli bir aşama oldu.

- Açıkhava grevlerinin düzenlendiği bölgelerde basın toplantıları yapıldı.

- Yine grevlerin yürütüldüğü bölgelerde çeşitli yürüyüşler yapıldı. Türkiye konsoloslukları önünde protesto eylemi düzenlendi.

- Grevdekiilerle dayanışma geceleri düzenlendi. Şehirlerde yaygın propaganda ve sergi masaları açılarak propaganda hız verildi.

Açıkhava grevlerinin yapıldığı şehirler şunlardır:

BAŞLAMA TARİHİ

26-5-1982	KÖLN
24-5-1982	FRANKFURT
24-5-1982	BERLİN
25-5-1982	DUISBURG
24-5-1982	WUPPERTAL
24-5-1982	BREMEN
24-5-1982	HANNOFER
24-5-1982	HAMBURG
24-5-1982	MANHEIM
24-5-1982	STUTTGART
24-5-1982	NÜRNBERG
24-5-1982	MÜNİH
24-5-1982	LÜBECK
28-5-1982	FLENSBURG
26-5-1982	PARİS (FRansa)
2-6-1982	STOCKHOLM (İSVEÇ)
5-6-1982	VİYANA (AVUSTURYA)
24-5-1982	LONDRA (İNGİLTERE)
24-5-1982	AMSTERDAM (HOLLANDA)
24-5-1982	ROTTERDAM (HOLLANDA)
1-6-1982	CENEVRE (İSVİÇRE)
1-6-1982	ZURICH (İSVİÇRE)
29-5-1982	HASSELT (BELÇİKA)

KATILIM

16 Kişi	23
	23
	14
	14
	18
	19
	35
	29
	19
	11
	16
	3
	5
	22
	7
	10
	16
	27
	25
	14
	10
	6

- Fransa'da "Le MONDE" gazetesi'nin işgalî oldukça geniş yankılar uyandırdı.

AÇLIK GREVLERİNİN SONU

Artık uzun ve yorucu çalışmaların sonuna gelinmişti. 24 Mayıs'ta yirminin üzerinde merkezde yapılan açlık grevleri otuzuncu gününe yaklaşıyordu. Somut taleplere uygun sonuçlar yavaş yavaş alınmaya başlamıştı. Grevler, amaçlandı, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki işkence ve katliamları Avrupa demokratik kamuoyuna yaygın olarak duyurmuştu. Basın ve televizyon kuruluşları olaya geniş yer verdiler. Sorun, hemen hemen bütün ülkelerin parlamentolarında uzun uzun tartışıldı. Bazı hükümetler, grevi destekleme kararları alarak mali ve diplomatik yardım yapacaklarını bildirdiler. (Bu yazı yayalandığında halâ bazı diplomatik destek

alma girişimleri sürmekteydi.) İngiltere, Fransa, Belçika, İsviçre ve Almanya'da tanınmış kişiler ve demokratlardan oluşan heyetler oluşturuldu. Bu heyetler Diyarbakır, Metris ve Mamak Askeri Cezaevlerinde gözlemlerde bulunacak ve tutuklu devrimcilerle görüşmeye çalışacaklardır.

Grevde gelinen noktada artık görüşilecek temasların daha fazla sonuç yaratmayacağı ortaya çıkmıştı. Bu açıdan grevi daha fazla uzatmanın yararı yoktu. Kazanılan desteğin vakit geçirilmeksızin harekete geçirilmesi şarttı. Aksi takdirde kazançların kaybedilmesi söz konusu olabilirdi.

Ayrıca grevler birçok merkezde otuz güne yaklaşmaktadır. Sağlık koşulları nedeniyle her gün katılımda azalmalar oluyordu. Böylece açlık grevlerine (Hollanda hariç) 20 Haziran'da son verildi. Hollanda'da ise 30 Haziran'da sona erdi.

Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu açısından oldukça kritik bir dönemde planlanan ve uygulamaya konulan açlık grevlerinin iki önemli amacı vardı: ilki, amaçlandığı gibi, gelişmeleri Avrupa'nın devrimci-demokratik kamuoyuna yansımak ve istenilen somut talepleri elde etmek, ikincisi ve belki de daha önemli ise: Türkiye ve Kürdistan devrimcilerinin yeni döneme uygun politik örgütlenme (FKBDC) çalışmalarına paralel olarak kadro ve kitleler dizeyinde uyumu sağlamak, daha ileri düzeydeki işbirliği çalışmalarına elverişli zeminler yaratmak.

Eğer bu amaçları gözönüne alınsa eylemin genel bir değerlendirmesi yapılabilir olursa, her iki açıdan da bazı eksiklikler ve olumsuz faktörler olsada, söyleyebileceğim şey: aslında istenilen noktaya varılmış olduğudur. Bundan sonrası için söz konusu olan; daha ciddi, disiplinli ve planlı eylemlerin uygulanması için halklarımıza duyduğumuz yüksek sorumluluğun bilincinde olarak hareket etmemizdir.

Zafer, Türkiye ve Kürdistan Halklarının Birleşik DİRENİŞ CEPHESİNİN Olacaktır!

AÇLIK GREVİNİ DESTEKLEYEN KURULUŞLARIN BAZILARI

ALMANYA

- Uluslararası Af Örgütü
- Ezilen Halklar Cemiyeti
- Protestan Öğrenci Cemiyeti
- Sosyal Demokrat Parti (Bazı Eyaletlerde)
- Hür Demokrat Parti (Bazı Eyaletlerde)
- Alman Komünist Partisi
- Yeşiller Partisi
- Alman Sendikalar Birliği (Bazı Eyaletlerde)
- Sosyalist Alman Gençliği....,

İSVİÇRE

- Dünya Sendikalar Federasyonu
- İsviçre İşçi Partisi
- Sosyal Demokrat Parti
- İlerici Hukukçular Birliği
- İsviçre Sendikalar Federasyonu
- Bağıntısız Doktorlar Birliği
- Uluslararası İnsan Hakları Koruma Komisyonu....,

FRANSA

- Fransa Sendikalar Federasyonu
- Fransa Sosyalist Partisi
- Fransa Komünist Partisi
- Uluslararası İnsan Hakları Komisyonu,

İNGİLTERE

- İşçi Partisi Milletvekilleri
- Büyük Britanya Komünist Partisi

- Avukatlar Birliği
- Maden, Gazeteciler, Mühendisler, Memurlar Sendikaları
- İşçi Partisi Öğrenci Örgütü

HOLLANDA

- Hristiyan Demokrat Parti
- Pasifist Sosyalist Parti
- Radikal Parti
- Sosyal Demokrat Parti
- Hollanda Sendikalar Birliği
- Avukatlar Barosu

BELÇİKA

- Sosyalist Parti
- Kızıl Haç
- İnsan Hakları Komitesi
- Sosyalist Sendikalar Birliği
- Katolik Sendikalar Birliği

DİĞERLERİ

- Portekiz Sendikalar Birliği
- Şili Sosyalist Partisi
- Şili Devrimci Sol Hareketi

- Filistin Demokratik Cephesi
- Filistin Halk Kurtuluş Cephesi
- Yunanistan Sosyalist Partisi (PASOK)
- İtalya Komünist Partisi
- Türkiye Komünist Partisi
- Afrika Ulusal Kongresi
- Latin Amerika İşçiler Birliği
- Halkın Fedaileri
- Halkın Mücahidleri

AÇIKLAMA

FKBDC'sının kurulduğuna ilişkin olarak yayınladığımız haberde, sizlere verdığımız özel sayılmama sözünü, belirtmiş bulunduğumuz toplantı belgelerini Cephe kendi yayın organında yayımlayacağı için ayrıca yayınlamamız gereklidir.

Ancak, bizim bu konuda belirttiğimiz söze dayanarak FKBDC'si içinde yer alan siyasi örgütlerden TKP-ML'nin, toplantı belgelerinden "Cephe Platformu" başlıklı yazının altına belirtmiş bulunduğu kendisine ait özel durumu, bu belgeyi o sayımızda yayımlama imkânı bulmadığımız için bu harketin durumunun yanlış anlaşmasına yolabilecek bir eksiklik ortaya çıkmıştır. TKP-ML'nin FKBDC'si belgelerinin altında kendisine ait olarak koydurduğu dipnot aynen şöyledir:

"TKP-ML bu tartışmalara katılmış fakat yetkili organlarında konuya ilişkin tartışmalar halen sonuçlanmadığı için Platforma imza atamamıştır."

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULU

Başteraşı Geçen Sayıda

Ama görüldüğü gibi bu alan karmaşık sorunlarla doludur. Ulusal ve toplumsal parçalanmışlık, bu parçalanmışlığı yaratan hakim ulus otoriteleri, bunların iç ve dış politikaları bu sorunları daha da karmaşık hale getirmektedir. Ve Kürtistan ulusal kurtuluş hareketi için içe ve dışa yönelik genel programların geliştirilmesini güçlendirmektedir. Bunun bir sonucu olarak da her parça, zaman zaman yalnız kendi çıkarlarını düşünebilmekte, diğer parçaların kendisiyle olan ilişkisini yeterince kavrayamamakta, bazan kendisini bütününe yerine koymak ve kendisini tüm parçaların temsilcisiymiş gibi görerek sonuçta önemli zararlara sebep olabilmektedir. Bu durum ulusal kurtuluş problemini etkilemektedir, ulusal ve toplumsal parçalanmışlık ortamında hangi parçanın bütünü temsil edebileceğinin sorununu karşıımıza çıkarmaktadır. Kürtistan genelini hangi parçadaki ulusal ve toplusal yapı temsil edecek? Acaba tüm parçalar eşit bir düzeyde genel temsil gücüne ve yeteneğine sahip midirler? Coğrafya ve nüfus yapısına uygun olarak ulusal ve toplumsal bileşimleri eşit değerde bir temsil yeteneğinde midir; yoksa içlerinden temsil etme güç ve yeteneğinde olan mı vardır? Bütün bu soruların açıklığa kavuşturulması gerekmektedir. Bu bakımdan parçalar arasındaki ulusal ve toplumsal farklılıklar gözönüne getirilerek, parçaların özelliğinin hangi oranda hesaba katılacağı ve hangi oranda katılmayacağı; ya da hareketin genel çıkarlarının hangi anlamda özel çıkarlara hakim kılınacağı ve hangi anlamda kılınmayacağı, sorunlarının açığa kavuşturulması için durumun yerli yerince tahlile tabi tutulması gerekmektedir.

Geçmişte de parçalardaki farklı ulusal ve toplusal biçimlenişin ulusal kurtuluş problemine ve çözümüne etkisi yeterince gözönüne getirilmemiş, genel temsil etme yeteneğinde ve gücünde olmayan bir parçaya, ulusal ve toplumsal bileşime, tüm Kürtistan'ı temsil etme yetkisi tanınmıştır. Kürtistan ulusal kurtuluşunu radikal bir tarzda ele almayan, kendi sınıfsal ve hatta ailesel ve aşıretsel çıkarlarını ön planda tutan bu güçler, içinde yaşadıkları parça çok cılız ve yetersizmasına, coğrafyası, nüfusu, ulusal ve toplumsal biçimleniş ile genel temsil etmeye uzakda bulundasma rağmen kendi çıkarları uğruna tüm parçaların ve Kürtistan toplumunun çıkarlarını feda edebilmisti. Bu durum ise, problemin daha da ağırlamasına, içinden çıkmaz bir hale gelmesine yol açmıştır.

Her parçanın, Kürtistan bütünlüğü içinde belli bir konumu olduğu gibi, egemen ulustaki ulusal ve toplumsal problemlerle de içe yaşadığı ayrı bir gerçeketir. Bu anlamda, her parçanın, egemen ulusun devrimci sınıf mücadeleyle yakın bağlar içinde bulunduğu, bununla ilişkisini doğru ayarlamak zorunda olduğu, ve hatta bunun birincil derecede gözönüne alınması gereken kesin bir gerçek haline geldiği kavranmalıdır. Kürtistan ulusal kurtuluş probleminde, bir yandan her parçanın diğer parçalarla olan ilişkisi gözönüne getirilirken, öte yandan, aynı zamanda her parçanın egemenliği altında yaşadığı ulusun emekçileriyle de hangi oranda çıkarbirliği içinde olduğu görülmeli. Bütün bunların, Kürtistan somutunda bütün-parça ilişkisinin ve egemenliği altında yaşanan ulusun emekçileriyle, sosyal ve ulusal yapısıyla ilişkisinin sıkı bir irdelenmesi ve bu temelde her parça için sinin sıkı bir irdelenmesi ve bu temelde her parça için oluşturulacak program, strateji ve taktikin, yine ülke geneliyle ve egemenliğinde yaşanan ulusun sosyal kurtuluşu güçleriyle ilişkisi, ittifaki ve birliği sorularına açıklık getirilmesi gerekmektedir.

C - Problemi Ağırlaştıran Subjektif Etkenler

Kürtistan'ın parçalanmışlığı, ulusal ve toplumsal yapıdaki siyasal parçalanmışlık etkisini üstünlük kurumlarında ve özellikle ideolojik, politik gelişmelerde şiddetle hissettirmektedir. Herşeyden önce, bu durum, birleşik bir ideolojik-politik eğilimin gelişimini daha başlangıçta zayıf kılmaktır; Kürtistan genel için ideoloji ve politika üretmeyi zor bir hale getirmektedir. Parçalar arasındaki farklılık ve yine her parça üzerinde hakim ulusun ideolojik-politik etkisi arttıkça, Kürtistan genelini tanıma, tahlil etme, program önerme, örgüt ve hareket geliştirme çalışmaları da güçlendirmektedir. Bu doğrultuda, ortaya çıkan ideolojik-politik akımların, hangi oranda üzerinde şekillendirler parçayı temsil ettikleri, hangi oranda tüm Kürtistan'ı temsil ettikleri ve yine hangi oranda hakim ulus içindeki güçleri temsil ettikleri, açık olmaktadır uzaktır.

Bu parçalanmışlık ortamında, bazan bir parçada ortaya çıkan bir ideolojik eğilim, o özel parçayı bile temsil etmekten uzak, daha çok hakim ulusun top-

lumsal ve ulusal yapısının tahlili temelinde oluşabilecekte ve daha başlangıçtan itibaren ulusal inkârcı bir akım olabilmektedir. Yine bir parçada ortaya çıkan bir ideolojik-politik eğilim, parçanın genel içindeki özgürlüğünü doğru ve tam olarak ortaya koymadan, hiç de genel temsil etme yeteneğinde olmadığı halde kendisini genel temsilcisi durumunda görebilmekte, bir ideolojik-politik akım için çok önemli olan ulusal ve toplumsal farklılıklar gözardı ederek en subjektif, en yanlışlı, en hayali sonuçlara ve en uygun olamaz çözümlere varabilmekte, böylece de problemin çözümüne ufak bir katkı getirmediği gibi, ulusal kurtuluş probleminin daha da ağırlaşmasına yol açabilmektedir. Özellikle geçmişte olduğu gibi günümüzde de bu duruma çokça düşülebilir, parçaların rolü yapay bir biçimde ya öne çıkarılmakta, ya da öne çıkarılması gereken parça geriye itilmektedir.

Kürtistan'ın parçalanmışlığından doğan farklılığın etkisini ideolojik-politik eğilimler daha orfaya bırakken bile en olumsuz bir biçimde yaşamaktadırlar. Hele hele bu eğilimler egemen sınıfından ya da orta sınıflardan kaynaklanırsa, bunlar bilimsel bir ideolojik-politik yaklaşım sahip olmadıkları için, somut durumu ve kendi konumlarını bir yığın subjektif, hayatı doğrudan olmayan tahlillerle örtbas etmeye çalışmakta, bu temelde oluşturdukları eylem ve hareketler ağır yeterliliklerle karşı karşıya gelmektedir, ve o parçadaki halk kitleleri bundan büyük zarar görmektedirler. Her parçadaki egemen sınıf, kendi çıkarlarını ön planda tutmak ve herkesi kendi ideolojik-politik eğilimine hizmet ettiğinde sadece o parçadaki halkın çıkarlarına zarar vermekle kalmamakta, aynı zamanda o parçayı egemenlik altında tutan ulusun emekçi sınıflarının çıkarlarına ve etkilediği oranda tüm Kürtistan halkına zarar vermektedir. Özellikle egemen güçlerin sınıfsal ve ailesel çıkarları genel ulusal çıkarlara egemen kılındığında bu zarar daha da büyük ve yakıcı olmaktadır.

Bütün bunlar gösteriyor ki, ideolojik-politik alanında da önemli problemler vardır. Kürtistan'daki mevcut ideolojik ve politik eğilimler, hangi oranda Kürtistan genelini temsil edebilirler? Bunların, özele (parçaya) ve genele ilişkin yaklaşımları nasıl olmalıdır? Hangi temel ideolojik-politik akım Kürtistan genelini temsil edebilir ve diğerlerinin katkı derecesi nedir? Bu ideolojik ve politik eğilimler, biribirleriyle nasıl bir ilişkiye girebilirler? Tek bir politik güçe dönüşebilirler mi? Daha somut bir deyişle bütünleşmiş bir parti daha başlangıçta yaratılabilir mi? Ülke genelinde bir siyaset programı nasıl ulaşılabilir ve hangi parça bu konuda öncü rolü oynayabilir? Bütünleşmiş bir stratejisi ve ortak davranış hangi oranda gerçekleştirilebilir? Tek bir partinin, tek bir cephenin, tek bir askeri stratejinin ortaya çıkarılması hangi oranda mümkün? Eğer mümkün değilse hangi koşullar bunu engellemektedir? Ne zaman ya da hangi koşullarda mümkün hale gelebilecektir? Ideolojik ve politik eğilimler ülke genelinde ne tür ilişkileri hangi oranda geliştirebilirler? En doğru ilişki biçimleri, ittifaklar nasıl olmalıdır? Hangi parça ülkenin nabızını elinde tutabilir ve hangi parçada oluşan doğru ideoloji ve politika genelini problemini çözmede belirleyici etki yapabilir? Ideolojik ve politik eğilimler ortaya çıktığında tüm bu problemlerin açıklığa kavuşturulması gerekdir. Yine Kürtistan'ın her parçasında hakim ulustan kaynaklanan çeşitli ideolojik-politik eğilimler vardır. Bu eğilimler, hakim ulusun şoven milliyetçiliğini mi temsil ediyorlar, yoksa ezilen sınıfın temsilciliğini mi yapıyorlar? Kürtistan somutundan kaynaklanan ideolojik-politik eğilimlerle, hakim ulusun toplumsal yapısından kaynaklanan ideolojik-politik eğilimler biribirleriyle hangi oranda dost, hangi oranda düşman olabilirler? Aralarındaki ilişki düzeyi ne olmalıdır? Yine tüm hususların açıklığa kavuşturulması gerekmektedir.

Günümüzde Kürtistan problemi tüm bu özelliklerle, yani coğrafyası, nüfusu, toplumsal ve ulusal yapısı ve bunların üzerinde yükselen genelde tüm üstünlüğü ve özellikle de ideolojik-politik biçimlenişile yeterli bir tahlile tabi tutulmadığı için tam bir karmaşılık hüküm sürmektedir. Ulusal kurtuluşun çözüme gitmesindeki ve ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesindeki zayıflık, hatta ulusal kurtuluş siyasetinin belirlenmesinde ve gündemeşmesindeki zayıflık bu karmaşılığı daha da artırmaktadır. Doğrunun nerede olduğunu, gerçeğin nerede ve nasıl geliştiğini görebilmeyi zorlaştırmaktadır. Çözümü sağlayabilecek bir ulusal kurtuluş hareketi düzenlenebilmiş olsaydı, karmaşılık önemli oranda tasfiye edilmiş olacaktı. Ama günümüzde böyle bir durum olmadığı gibi, çok yanlış tahlillere dayanan ve bazı fırsatlardan yararlanarak surada burada ortaya çıkan hareketler, somut koşulların tahlilinden uzak çeşitli ideolojik ve politik eğilim-

ler vardır. Bunlar, Kürtistan bütünlüğü içinde parçaların rolünü ortaya koymadan ve parçalar arasındaki ilişki biçimini belirlemeden bir hareket olduklarını hem de en ileri, önder bir hareket olduklarını iddia edebilmektedirler. Tabii ki, bilimsel bir tahlilden yola çıkılarak sorunlar çözüme kavuşturulmadığı için de, tüm bu güçler, ağır yenilgilerle karşılaşmakta ve ne gariptir ki, bu yenilgilerini bile doğru izah edemektedirler.

Kısaca, günümüz Kürtistan'ında ulusal kurtuluş problemi için çözümler geliştirilirken, problemin bünyesinde varolan bu faktörler de ortaya konulmak zorundadır. Çözüm daha çok problemin iyi ve doğru tanınmasından geçecektir. Problemi doğrudan tüm etkenler doğru bir biçimde tahlil edilmediği zaman, çözümü de daha başlangıçta olanaksız hale getirilmiş olacaktır. Bu açıdan çözüme gitmeden önce problemi doğuran faktörlerin tahlilini yapmak gerekmektedir ve bizim de yaptığımız budur. Bu genel belirlemeler ışığında her parçayı ayrı ayrı ve daha yakından ele alıp incelersek, sorun daha iyi aydınlanacaktır.

Güney Kürtistan:

Güney Kürtistan'daki hareket, geçmişte, olumsuz yapısıyla Kürtistan genelindeki problemin temelinde yerıldığı gibi, günümüzde bu problemlerin derinleşerek devam etmesinin birinci derecede sorumlusu durumundadır. Gerek hareketin geçmişte ortaya çıkış tarzı, gerek dayandığı coğrafya, nüfus yapısı, ulusal ve toplumsal temelleri ve gerekse günümüzdeki ideolojik ve politik yapısıyla Güney Kürtistan'daki hareketin durumu ve içinde taşıdığı problemler. Kürtistan genelindeki problemlerin en çok somutlaşlığı, kendisini en çok hissettiği, temel problemlerdir. Buna nedenle, Güney Kürtistan'daki problemlerin iyi bilinmesi, Kürtistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin önündeki problemlerin iyi anlaşmasına yolacacaktır.

Biraz yakından incelendiğinde, Güney Kürtistan'daki problemlerin keyfi olarak ortaya çıkarılmış ve bu temelde gelişmiş problemler olmayıp, yapısal problemler oldukları görülecektir. Herşeyden önce, Güney Kürtistan'ın, Kürtistan bütünlüğü içindeki konumu ve özel durumu, Kürtistan Ulusal Kurtuluş hareketi içindeki yerinin sınırlı olmasını gerektirmektedir. Kürtistan genelinde Güney Kürtistan'ın coğrafyası ve nüfusu %15 civarındadır. Ulusal ve toplumsal gelişim düzeyi, Kürtistan genelindeki ulusal ve toplumsal gelişim düzeyinden geridir. Bu durumyla, Güney Kürtistan'ın objektif yapısının Kürtistan genelini temsil etmesi mümkün değildir. Böyle sınırlı bir temele dayanan ideolojik ve politik akımlar, Kürtistan genelini temsil etme yeteneğinden uzaktırlar. Bundan da öteye bugünkü akımların ortaya çıkışına temel teşkil eden hareket, belli bir ideolojik ve politik gelişme temelinde değil, 1958 Irak Devriminin yarattığı elverişli koşullardan yararlanarak ortaya çıkmıştır.

Güney Kürtistan hareketi, başlangıçta ideolojik, politik, örgütsel bir yapıya dayanmamış, 1958 devriminin yarattığı fırsat istifade ederek örgütlenen bir hareket. Bu hareketin, Güney Kürtistan'ın toplumsal yapısı, Kürtistan'ın genel, Güney Kürtistan'ın Kürtistan genelindeki yer ve genele katkısı, Kürtistan hareketinin bölge ve uluslararası bağlantıları, vb. konularında gelişmiş ve açık bir tahlili yoktu. Böyle bir tahlilden çıkışacak olan doğru devrimci bir siyaset programı geliştirmekten uzaktır. Sicak savaşma dönüsüğünde uzun vadeli bir stratejisi yoktu ve bu stratejiye hizmet edecek taktikler geliştiremiyordu. Ayrıca tüm Kürtistan parçaları açısından geliştirilmiş bir stratejisi ve genelde davranış bireliği yaratabilecek bir taktik hattı yoktu.

Elbette bütün bunların temelinde yatan en önemli neden, hareketin önderliğini elinde tutan toplumsal güçtür. Feodal toplum yapısı, en gerici bir tarzda henüz yeni yeni burjuva topluma dönüşmeye başlamıştı. Aşiretçi-feodal unsurların burjuvalaşması biçiminde bir süreç yaşanıyordu. Böyle bir toplumsal yapıda harekete önderlik edenler, yarı-feodal, yarı-burjuva kesimler (aşiret reisleri, feodal beyler, din adamları ve bazı küçük-burjuvalar) idi. Bunlar, kendi çıkarlarını, Kürtistan ve Irak'ta devrimci bir hareketin geliştirilmesinde değil, bazı sınırlı reformlarla dumrularının düzeltilmesinde görüyorlardı. Bu doğrultuda sloganlaştırıldıları otonomi perspektifi, kendi sınıfsal konumlarının ifadesi olarak, Irak'ta devrimci-demokratik bir hareket geliştirmek yerine bazı reformlarla kendi burjuva dönüşümlerini sağlamayı hedefliyordu. Siyasal programları otonomile sınırlıydı ve staratejik, taktik anlayışları böyle bir hedefe hizmet ediyordu. Ve böyle bir hareket, Kürtistan genelinde de ancak otonomi hastalığını bulaştırabilirdi. Otonomi hedefini Kürtistan ulusal kurtuluş prob-

PROBLEMİ VE ÇÖZÜM YOLU

lemini çözüme kavuşturması bir yana, o tarihsel aşamada bu talebi bayraklıştırmak, ulusal kurtuluş hareketini saptırmak demekti. Ama buna rağmen, otonomi sloganı, daha bu yillardan itibaren Kurdistan genelinde hakim kılınmak istendi. Ayrıca Kurt hakim sınıfları, otonomi talebini bile kendi öz güçleriyle gerçekleştirmeye yerine Irak'taki devrimci gelişmeye dayanarak, devrimin yarattığı olanaklardan, reformist amaçları için yararlanarak sağlamak istiyorlardı. Bu durum, devrimci mücadeleyi geliştirme değil, onu dalarla biçiminde bir etki yapıyordu. Ve giderek hareketin gelişim süreci içinde ilerici öğeler tasfiye edilip gerici öğeler hakim kılınarak problem çözülmeye çalışıyordu ki, bu da sorunun daha da ağırlaşmasından başka bir sonuç doğurmadi.

Güney Kurdistan'daki hareketin geliştiği 1958'lerde genel olarak Kurdistan'da bir durgunluk, karanlık, baskıcı yılları söz konusu oldu. Modern Kurdistan ulusal kurtuluş hareketini geliştirecek olan modern sosyal güçler fazla gelişmemiş, objektif şartlar olsunlaştırmamıştı. Böyle bir gelişme, diğer parçalara oranla Güney Kurdistan'da daha geriydi. Mevcut hareket işte böyle geri bir temel üzerinde ortaya çıktı.

Kısaca, Kurdistan genelinde durgunluğun, karanlığın hüküm sürdüğü, modern toplumsal güçlerin ortaya çıkmadığı ve modern bir ulusal kurtuluş hareketinin objektif şartlarının henüz gelişmediği bir dönemde. Kurdistan genelini temsil etmekten uzak küçük bir parçada, gelişmemiş bir toplumsal yapı üzerinde, mevcut kralik rejiminin yıkılmasıyla doğan fırsatın yararlanarak ve hazırlıksız bir biçimde ortaya çıkan bu hareket, bütün bu özelliklerle kendisini tüm Kurdistan'ın temsilcisi olarak görebilmış ve gösterenmiştir. Bu doğrultuda, Kurdistan'ın diğer tüm parçalarında kendi anlayışını yeniletmeye çalışmıştır. Ve mevcut önderlik Kurdistan'ın bu parçalarındaki farklı toplumsal bileşimleri, kendi dar yarı-feodal, yarı-burjuva çarkarlarına hizmet eder hale getirmek istemiştir. Özellikle bu parçalarda hızla gelişmekte olan modern sosyal güçlerde değil, ayakta kalan yarı-feodal, yarı-burjuva öğelerle ilişki kurarak bunların yeniden güçlenmelerine önem vermiş, bu güçler önderliğinde ilkel Kurt ulusallığını bu parçalarda da gelişmesine zemin hazırlamıştır. Bu durum bile, Güney Kurdistan'daki hareketten kaynaklanan gelişmelerin Kurdistan genelindeki gelişmelerle ne kadar ters olduğunu, diğer parçalarda gelişmekte olan modern güçlerin önünden nasıl gerici bir engel oluşturduğunu açıkça ortaya koyar.

Halbuki, o dönemde, Kurdistan genelinde yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin mücadele geliştirme devri kapanmıştır. Doğu Kurdistan ve özellikle de Kuzey-Batı Kurdistan'da yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin, burjuva ulusculuğu anlamında bile gelişmesi artık çok zordur. Ama fırsatlardan yararlanarak ortaya çıkan Güney Kurdistan hareketi, her parçada KDP'ler biçiminde bir kol oluşturma ve böyle bir önderliği geliştirme çabası içine girebilmiş, yarı-feodal, yarı-burjuva sahte bir ulusculuğa destek sağlayarak o yıllarda özellikle Kuzey-Batı Kurdistan'da çıkıştı muhtemel olan modern bir ulusal hareketin önünü tıkamıştır. Aslında eğer şartlar zorlansaydı 1960'lı yillardan itibaren Kuzey-Batı Kurdistan'da modern ulusal kurtuluşu akımlar gelişebilir, o dönemde ortaya çıkan Dr. Şivan önderliğinden hareketin gelişme şansı olabilirdi. Eğer yarı-feodal, yarı-burjuva önderlik önünü tıkamamış olsaydı, ya da bu önderlik aşılabilseydi, küçük-burjuva milliyetçiliği karakterinde de olsa bazı gelişmeler içine girilebilir, devrimci bir milliyetçiliğe ulaşılabilirdi. Yine aynı yıllarda, Doğu Kurdistan'da da KDP'den gelme bazı unsurlar daha da ilerleyerek radikal bir milliyetçiliği geliştirebilirlerdi, ama Güney Kurdistan'daki gerici önderlik buradaki radikallaşmayı de engellemiştir. Ve yine Güney Kurdistan'ın kendisinde de 1964'lerden itibaren küçük-burjuva milliyetçiliği gelişmek istemiş, ama yarı-feodal, yarı-burjuva önderlik onun da önünü tıkamıştır. Aynı durum Suriye egemenliğindeki Kurt toplumu bünyesinde de söz konusudur.

Bütün bunlar şunu açıkça ortaya koyar ki, Güney Kurdistan'daki bu hareket gerek üzerinde oluştuğu coğrafya, nüfus, ulusal ve toplumsal bileşim ve gerekse başlatılmış tarzı, programı, stratejisini, taktiği, iç politikası, ve Kurdistan'ın diğer parçaları ile uluslararası güçlere ilişkin politikaları bakımından, Kurdistan genel açıdan ulusal kurtuluş problemini çözüme getürme değil, bizzat çözümünü engelleme, güçleştirme gibi bir fonksiyona sahip olmuştur. Herşeyden önce hareket, yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğiyle aşılmış klasik bir Kurt hareketi durumundadır. Çağla uyuşmayan, modern bir ulusal kurtuluş hareketi yeteneğinde olmayan, aşıret ve dinsel bağlarla bağlı çok ilkel bir milliyetçilik ideolojisi, gelişmemiş, dar, refor-

mist bir siyasal program ve yine gelişmemiş stratejik ve taktik anlayışlarla yükeldür. Bütün bu özelliklerle Güney Kurdistan'ın, Kurdistan genelinde kendini böyle bir güç olarak ortaya koyması ve böyle bir eyleme götürmesi bir talihsizlik; Kurdistan Ulusal Kurtuluş probleminin ağırlaşmasında önemli ve somut bir etkendir. Halbuki bu çağda, dünya genelinde ulusal kurtuluş hareketleri, proletер sosyalist dünya devriminin etkin bir parçası olarak, en hızlı gelişme dönemlerini yaşamaktadırlar. 1960'lı yıllar, dünya genelinde klasik sömürgeciligin tasfiye edildiği, bağımsız ve özgür ulusların hızla doğup gelişikleri yillardır. Küba, Vietnam, Cezayir gibi bir çok ülkede en şanlı, en modern, en devrimci ve ilerici ulusal kurtuluş hareketleri, bu yıllarda gelişmektedirler. Ama bu yıllarda Kurdistan'da ortaya çıkan yarı-feodal, yarı-burjuva çaplı önderlik, Kurdistan ulusal hareketini dünya modern ulusal kurtuluş hareketlerinin bir parçası olarak geliştirmekten uzak olduğu gibi, onun yönünü doğru belirlemekten ve onu çağla bütünleştirmekten de uzaktır. Ve Kurdistan ulusal potansiyelini, içte ve dışta en gerici siyasal hedefler ve ilişkiler içinde tüktük, 1975'lerde en kötü bir şekilde yenilgiye uğratmıştır. Dünya genelinde ulusal kurtuluş hareketlerinin hemen tümünün zaferi gittiği bu dönemde, Kurdistan ulusal hareketinin böyle kötü bir yenilgi alması, onun önderliğinin bu yapısından, doğru devrimci bir siyasal program, doğru bir stratejik anlayış ve eylem hattı geliştirememesinden ötürüdür. Ve 1975'lere gelindiğinde ise, bu hareketin yıkıntıları içinde bile bir yığın problem ortaya çıkmıştır. Bir yanandan Kurdistan genelinde ulusal kurtuluşa inançsızlık ve bir yığın işbirlikçi gücün türemesine yolaçarken, öte yandan ideolojik ve politik olarak gelişmemiş bir yığın güç bunlardan kaynaklanan bir yığın hastalığı miras olarak bırakmıştır.

Güney Kurdistan'da klasik yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin yenilgisinden sonra gelişen ideolojik-politik akımlar, henüz geçmişteki hastahlıklardan kurtulmuşlardır. Onlar, yine Güney Kurdistan'ın gerek coğrafya ve nüfus olarak gerekliliklerin ulusal ve toplumsal bileşim olarak özgül konumunu ve Kurdistan genelindeki yerini ve rolünü doğru ve tam olarak belirleyememişlerdir.

1975'lerden sonraki dönem, Irak ve Güney Kurdistan'da devrimci-ilerici gelişmelerin sağlanabileceği bir dönemdir. Özellikle 1978'de İran'da ortaya çıkan devrimci gelişmeden sonra Güney Kurdistan'da da devrimci gelişme için şartlar elverişlilik kazanmıştır. Ama bu sefer de geçmişteki ile aynı tür hatalar içine düşmüştür. Güney Kurdistan'ın problemleri, bu defa başka bir önderlik, küçük-burjuva yanıt ağır basan önderlik tarafından devralınmıştır. Aynı hastalıkları bu sefer de küçük-burjuva yanıt ağır basan önderlik taşımış ve o da aynı hataları işlemiştir. Hemen hemen yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin sahibi olduğu aynı siyasal programla ve aynı stratejik, taktik anlayışla çalışmış, daha çok bazı fırsatlardan yararlanarak sonuca gitmek istemiştir. Yine otonomi amacından vazgeçilmemiştir, ve Kurt hareketi, burjuva uluslu bir hareket olarak bazı reformlarla sonuca ulaşırılmak istenmiştir. Kurdistan'da devrimci bir ulusal kurtuluş programını Irak'ta devrimci-demokratik bir programın çözümlemesinde temel bir faktör olarak geliştirmek yerine, siyasal iktidarın özüne dokunulmadan, hatta siyasal iktidarın kişilerini bile değiştirmeden sonuca gitmek, reformist otonomi programı gerçekleştirilmek istenmiştir.

Halbuki geçmişten alınması gereken dersler vardı. Herşeyden önce uzun bir süre devam eden geçmiş hareketin kendi bünyesinde bir yığın olumsuzlukları ve Kurdistan genelinde geliştirmiş olduğu önemli hastalıklar vardı. Bunların doğru bir tahlili yapılmalı, doğru devrimci bir program ortaya çıkarılmalı ve böylece hareket yeni temeller üzerinde geliştirilmeliydi. Ama, feudal önderlerle birlikte çalışabilen küçük-burjuva önderlik, bütün bu sorunları görmezlikten gelerek aynı problemleriyle sonuca gitmek istediler, ve tabii ki bu durumyla, sorunları daha da ağırlaşmasından başka bir sonuca ulaşamadı.

Güney Kurdistan hareketi, bu olumsuz yapısını günümüzde halâ sürdürmektedir. İçinde farklı örgütleri taşıyan Güney Kurdistan hareketi ve bu örgütler, halâ Kurdistan genelinde Güney Kurdistan'ın yeri ve rolünün ne olduğunu saptamış olmaktadır. Irak'taki devrimci-demokratik program içinde Güney Kurdistan'ın yeri ve rolünü belirlemekten, Güney Kurdistan'daki burjuva uluslu hareketi devrimci-yurtsever bir hareket haline getirmekten, Kurdistan'ın diğer parçalarıyla sağlıklı bir ittifak geliştirmekten, uluslararası devrimci ve ilerici güçlerle doğru ve sağlam bir ilişki, ve ittifak geliştirmekten, kapitalist-emperyalist sisteme nasıl bakılması gerektiğini doğ-

ru bir tarzda ele almış olmaktan, uzaktılar. Tüm eski kalıpları olduğu gibi uygulamaya devam etmektedirler. Burada şekillenen ideolojik ve politik eğilimler, kendi programlarını, stratejik ve taktik hatlarının Kurdistan geneline hakim kılmak, genel bu anlayışın içinde yorumu tabi tutmak istemektedirler. Yine Irak'ta bir devrim programı geliştirmek yerine, en bayağı reform talepleriyle sonuca gitmek istemektedirler. Bütün bu hususlar dikkate alınırsa, Güney Kurdistan'da, gelişmiş ulusal kurtuluşu bir potansiyel olmasına rağmen, dayandığı ideolojik yapı, çizmiş olduğu siyasal perspektif ve stratejik anlayış nedeniyle mevcut hareket mücadeleye olumlu katkılar getirebilmekten uzaktır. Uzun süreli bir eylem olmasına rağmen, hareketin siyasal hedeflerinde darlık, yetersizlik ve gerilik, stratejik anlayışındaki hatalar, pratik ilişkilerindeki akılalmaz olumsuzluklar, Güney Kurdistan güçlerinin, modern ulusal kurtuluş hareketi içindeki yerlerine oturmalarını engellemektedir. Güney Kurdistan'daki harekat, bugün Irak ve Kurdistan genelinde devrimci hareketin gelişmesinin önemli bir gücü olması gereklidir, önemli oranda bu gelişmeyi engelleyen bir güç haline gelebilmektedir. Bu nedenle de, devrimci mücadele açısından problem teşkil etmektedir.

Sonuç olarak, Güney Kurdistan'daki hareketin hata ve eksikliklerini, problemleri kısaca özetleyerek: Birinci olarak, mevcut ideolojik ve politik eğilimler, coğrafya ve nüfus yapısıyla Güney Kurdistan'ın, Kurdistan genelindeki yeri ve rolünün ne olabileceğini doğru belirleyememişlerdir. İkinci olarak, geçmişte yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin yaptığı gibi, bugün küçük-burjuva yanıt ağır basan önderlik de, bu yapısıyla Kurdistan genelinde önderlik edemeyeceğini halâ kavrayamamaktadır. Üçüncü olarak, mevcut önderliğin ortaya koyduğu siyasal perspektif ve gündemlediği otonomi amacı, hem Irak'taki devrimci-demokratik dönüşümler açısından, hem de modern Kurdistan ulusal kurtuluş hareketi açısından yetersizdir, gericidir. Buna rağmen, mevcut ideolojik ve politik eğilimler, bu durumu doğru biçimde ele alamamakta, kavrayamamakta ve aşamamaktadırlar; Irak ve Kurdistan bütünlüğü için devrimci-demokratik bir program ve bu program içinde Kurdistan ulusal kurtuluş sorununun devrimci tarzda çözümünü formüle edemektedirler. Dördüncü olarak, mevcut ideolojik ve politik eğilimler örgütlenmelerini modern ulusal kurtuluşu bir biçimde dönüştürmemişlerdir. Klasik öğelerle modern öğeleri, komünist öğelerden ilkel milliyetçi öğelerle kadar bütün güçleri karmaşık bir tarzda bir arada tutabilmektedirler; bu durum ise modern örgütlenmenin yaratılmasını engellemektedir. Beşinci olarak, mevcut ideolojik ve politik eğilimler üzerinde yükseldikleri toplumsal yapı için doğru bir strateji geliştirememişler, Kurdistan genelindeki stratejik konumlarını, yerlerini ve rollerini doğru belirleyememişlerdir. Bu doğrultuda, kendi içlerindeki cephe ilişkisini doğru ele alıp pratikte somutlaştıramadıkları gibi, Kurdistan'ın diğer parçalarıyla ve Irak devrimci-demokratik hareketiyle de ilişkili, ittifak ve cephe sorununu doğru bir biçimde ele alamamakta ve eski anlayışlarını devam ettirmektedirler. Altıncı olarak, Kurdistan ulusal hareketinin uluslararası dost ve düşmenlerini doğru tespit etmemekte, bu alanda da hatalı ilişki geliştirebilmektedirler. Mevcut politik eğilimler, bölge ve dünya devrimci güçleriyle, başta sosyalist ülkeler olmak üzere ulusal kurtuluş ve işçi sınıfı hareketleriyle doğru devrimci bir temelde ilişki kuramamışlar. Kurdistan Ulusal Kurtuluş hareketini bu güçlerin bir parçası haline getirememişlerdir. Emperyalist sistemin Kurdistan'daki mevcut yapısının yaratıcılarından olduğunu, ister ABD'nin başını çektiği en gerici kanat olsun, isterse Avrupa sosyal-demokratlarının başını çektiği liberal kanat olsun, bütün bunların Kurdistan'daki problemin kaynağını teşkil ettiğini doğru bir biçimde kavrayamışlardır. Geçmişte yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin Amerikan emperyalizmine sığınması gibi, bugün de küçük-burjuva ağırlıklı önderlik, Avrupa sosyal-demokratlarının başını çektiği liberal kanattan medet ummaka ve onlara dayalı bir dış politika geliştirmeye çalışmaktadır.

Bütün bu özelliklerle Güney Kurdistan'daki hareketten kaynaklanan problemler, geçmişte olduğu gibi, günümüzde de, modern Kurdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimine önemli zararlar verebilmekte, bu yapısıyla Kurdistan genelindeki problemin çözümünü daha da uzatabilmektedir. Halbuki geniş olağanlara ve tecrübe sahibi olan bu hareket, eğer doğrudan bir anlayışa kavuşsaydı, hem kendi alanında ve hem de Kurdistan genelinde Ulusal Kurtuluş hareketinin gelişiminde önemli roller oynayabilir, değerli katkılar sağlayabilirdi. Ancak bu konumuna halâ

KÜRDİSTAN ULUSAL KURUTULUŞ PROBLEMI VE ÇÖZÜM YOLU

ulaşamamıştır ve bu yüzden de, Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketinin karşı karşıya bulunduğu problemlerin çoğunluğu bu hareketten kaynaklanmaktadır.

Doğu Kürdistan:

Kürdistan ulusal kurtuluş probleminde Doğu Kürdistan'daki hareketten kaynaklanan sorunlar vardır. Doğu Kürdistan, genel olarak 1978'lere kadar bir durumlu dönemi yaşamış, bu nedenle, ulusal harekette önemli problemlerin ortaya çıktığı bir alan olmamıştır. Mahabat deneyinin ezilmesinden sonra içine girilen süreç, zorunlu olarak yaşanılması gereken bir süreçtir. Bu parçanın özgül konumu, özellikle toplumsal bileşimi. 1946'larla 1970'li yıllar arasındaki dönemde modern bir ulusal kurtuluş hareketinin geliştirilmesi için elverişli değildir. Kapitalist gelişmenin çok yavaş ve kapitalist dönüşümün çok cılız olması, modern bir ulusal kurtuluş hareketinin objektif koşullarını yetersiz kılmaktadır. Buna Şahlık rejiminin ağır baskuları da eklenince, Mahabat Cumhuriyetini geliştirmiş olan İ-KDP'nin, bu yıllarda dirilmesi, modern bir ulusal kurtuluş hareketine yöneliksi, buna önderlik etmesi, mevcut toplumsal koşullarda çok zordur.

Doğu Kürdistan'da yeni bir hareketin gelişmesi, ancak 1978'lerde Şahlığın yıkılmasıyla mümkün olmuştur. Bu olay, yani Şahlığın yıkılması, Doğu Kürdistan'da çok elverişli bir zeminin oluşmasına yol açmıştır. Ama bu zemin, ancak Kürdistan ve İran genelinde devrimci-demokratik bir programın hayatı geçirilmesi için temel yapıldığı zaman, gerçek devrimci bir rol oynayabilir. Bu açıdan, Doğu Kürdistan'daki hareket, 1978'lerde hızla ortaya çıktığında, kısmi yakalanma durumundan giderek gerilla hereketine dönüştüğünde, kendisini, İran genelinde devrimci-demokratik programın temellerinden biri olarak hazırlamalı Kürdistan geneli içinde, modern ulusal kurtuluş hareketinin önemli bir parçası haline getirmeli ve uluslararası alanda kendisini dünya devrimci sürecinin bir parçası olarak görebilmeliydi. Tüm bu alanlarda rolünü doğru kavrayabilmeli ve bu temelde devrimci bir programa, stratejiye ve davranışın birliğine ulaşabilmeliydi. Ama, Doğu Kürdistan'daki toplumsal yapının geri olması, İran'daki devrimci gelişmenin giderek olumsuzlaşması, devrimci gelişmede hegemonya kuran mollaların önderliğinin giderek gerileşmesi, diğer güçlerin devrimci-demokratik bir program ve buna dayalı bir devrimci eylem geliştirmeyi başaramamaları ve bundan uzak olmaları gibi etkenler, Doğu Kürdistan'ın oynaması gereken rolü sınırlamıştır. İran genelindeki devrimci-demokratik dönüşümler için bir kale olmasını engellemiştir. Kürdistan genelinde modern ulusal kurtuluş hareketinin temel parçalarından biri olması fonksiyonunu zayıflatmış, ve bütün bunların sonucunda, Doğu Kürdistan ve buradaki hareket, zayıf ve problemlere kaynaklık edebilecek bir alan, bir hareket haline gelmiştir.

İran'daki rejimin gerileşmesiyle birlikte, bu rejimin devrim alternatifini giderek zayıflatması ve böyle bir alternatifin gelişmemesinden sonra, Doğu Kürdistan'daki hareket, kendisini yapay, belli bir süre sonra tasfiye edebilecek bir çelişkiye dayandıracak gelişme yolunu tercih etmiş, varlığını böyle bir konumda sürdürür hale gelmiştir. Nasıl ki Güney Kürdistan hareketi geçmişte İran ve Irak arasındaki çelişkiye dayalı olarak varlığını sürdürmüş ve bir anlaşma sağlanmasıyla yıkılmış, Doğu Kürdistan hareketinin bugün içine girdiği rota da buna benzer bir konumu ifade etmektedir. Bu konum, hareketin hem talihsizliğidir ve hem de çok problemleri bir süreç yaşamasına yol açmıştır. Irak rejimi ile içine girdiği, taktik olmaktan çok öteye uzanan ve stratejik bir özgüle sahip olan ilişki tarzi, bu hareketin en zayıf taraflarından birisidir. Yine uluslararası alanda dünya devrimci güçleriyle ilişki geliştirmek yerine, emperyalist sisteme sosyal-demokratların başını çektiği liberal kanatla ilişki geliştirebilmesi ve bu temelde ve uluslararası bağlantılar araması, bu hareketin diğer bir zayıf yanını oluşturur. İçerde devrimci-demokratik bir program temelinde ilişki geliştirmemesi, tersine liberal burjuva ve küçük-burjuva eğilimlerle ilişki halinde olması, bu hareketin problemleri diğer yanını teşkil eder. Ve Doğu Kürdistan hareketi, bu bağlantılarıyla burjuva uluslu bir hareket olmaktan kurtulamaz.

Doğu Kürdistan'daki hareketin böyle bir karekte olmasının ve bu tür bağlantıları kurmasının temelinde, üzerinde yükseldiği toplumsal yapının geriliği ve zayıflığı vardır. Burada kapitalist dönüşüm ve modern sosyal gelişme sınırlıdır. Modern ulusal kurtuluş hareketine önderlik edebilecek sosyal güçlerin ve özellikle işçi sınıfının gelişmesi, yetersizdir. Bu yetersizlik, hareketin kendi karakterini belirlediği gibi, aynı zamanda İran genelindeki, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ve uluslararası alandaki güçlerle olan

ilişkilerini de belirlemektedir.

Doğu Kürdistan hareketinin bugünkü burjuva ağırlıklı önderliği, sınıf konumunun bir gereği olarak, Kürdistan sorununa devrimci bir tarzda yaklaşmak yerine, otonomi sloganı etrafında bazı reformist dönüşümlerle, ulusal sorunu çözme adı altında, gerçekten kendi sınıfal gelişmesini sağlamak istemektedir. Ulusal problemi kendi sınıfal gelişmesinin bir aracı haline getirmek, kendi burjuvalaşmasını, ulusal problemi reformcu bir tarzda çözümüne dayandırmak istemektedir. Bu durum, mevcut önderliği, Kürdistan problemini uluslararası alanda, liberal eğilimli burjuvazinin istemeleri doğrultusunda çözüme götürme zorda bırakmaktadır. İstenilen Kürdistan, daha çok burjuvazının bazı reformlarla geliştiği bir Kürdistan'dır ve Doğu Kürdistan temel alınarak, bu siyaset geliştirilmektedir. Böyle bir siyasetin Kürdistan genelinde ulusal problemi çözmesi düşünülemez.

Doğu Kürdistan hareketinin mevcut önderliği de, Güney Kürdistan'daki ideolojik ve politik eğilimler gibi, geniş bir tahlile ve doğru devrimci bir programa sahip değildir. Kürdistan genelindeki durum hakkında ve bu genel içinde Doğu Kürdistan'ın yerinin ve rolünün ne olacağı konusunda açık belirlemeleri yoktur. Doğu Kürdistan için doğru devrimci bir programa, toplumsal yapıya uygun bir stratejiye ve doğru bir takтик anlayışa sahip değildir. Bu doğrultuda, Doğu Kürdistan hareketinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi içindeki yerinin ve katkısının ne olacağını diğer parçalarla ilişkisinin nasıl geliştirileceğini ve parçalar dan ne bekleyeceğini tam olarak belirleyememiştir. Tüm Kürdistan için ne istemektedir? Dar otonomi talebi dışına halâ çıkamamış ve bu doğrultuda diğer parçalarla bazı takтик ilişkiler kurmaktan öteye geçememiştir. Bu konumyla da tüm Kürdistan'a önderlik etme gibi bir iddiadan halâ vazgeçmemiştir. Kürdistan'da geliştirilmek istenen burjuva uluslu hareketin, yatağı haline gelmiştir. Özellikle dünya devrimci süreci içinde yer almazı gereken, proleterset sosyalist dünya devriminin bir parçası olması gereken Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini Avrupa emperyalizmiyle ilişkiye çekmeye ve bu konuda bir köprü olmaya çalışmaktadır. Güney Kürdistan'daki kendi benzeri olan, yani küçük burjuva yanı ağır basan eğilimle birleşerek, ilerde daha hızlı gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketini, batı kapitalizmine bağlamaya ve Kürdistan ulusal problemini kapitalist-emperyalist sistem içinde çözüme götürmeye çalışmakla, gerçekte Kürdistan'daki problemin temel kaynaklarından birisi olma durumundadır.

Kısaca, bugün Doğu Kürdistan'daki hareket, programıyla ancak reformist burjuva dönüşümleri talep eden, stratejik yapısıyla yerelde burjuva liberal güçlerle ittifak kuran ve uluslararası alanda kapitalist-emperyalist sistemin dışına çıkmayan, takтик alanda düşman olarak görülmeli gereken iki güç arasındaki çatışmadan yararlanmayı takтик çalışmalarının temeline alan, hatta giderek bu yararlanmayı stratejik düzeye çıkarın bir hareket konumundadır. Bu programıyla, bu stratejik ve takтик ilişkileriyle Doğu Kürdistan'daki hareket, Kürdistan Ulusal Kurtuluş problemi çözümünü yakalayıcı bir güç olmak yerine, problemi daha da derinleştirici, özellikle bugün dengedeki savaşın bitimiyle birlikte yıkımı daha da geliştirici, problemi daha da ağırlaştırıcı bir güç görmüştür. Eğer mevcut ideolojik, politik, örgütSEL yapısı böyle sürdürürse, doğrudan devrimci temelde değişirilmese, bu hareketin problemleri yanı da ağırlaşarak devam edecektir.

3) Kuzey-Batı Kürdistan:

Kürdistan Ulusal Kurtuluş probleminde, Kürdistan'ın bu parçasındaki reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinden kaynaklanan sorunlar vardır. Kuzey Batı Kürdistan, gerek coğrafya, gerek üzerinde yaşayan nüfus, gerekse ulusal ve toplumsal gelişim düzeyi olarak Kürdistan genelinde, modern ulusal kurtuluş hareketinin gelişimi açısından belirleyici bir öneme sahiptir. Klasik ayaklanması döneminin daha 1925-40 yılları arasında kapanmış olması ve 1940-70 döneminde modern bir ulusal kurtuluş hareketi için gerekli olan objektif temelin gelişmiş bulunması, elverişli coğrafya ve nüfusla birleşince, modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin daha çok Türkiye'nin egemenliğindeki bu parçadan kaynaklanacağı, bu parçanın böyle bir önderlik konumunda olması gerektiği, açıkça ortaya çıkar. Ve bu önderliğin de daha çok bu parçada ortaya çıkan modern sınıf yapısından kaynaklandığı, yani ezilen ve sömüren kesimlerin en devrimci sınıfı olan proletaryanın, en gelişmiş bir biçimde burada ortaya çıkması olmasının, bu parçanın, Kürdistan'daki problemlerin aşılmasımda temel bir alan haline getirdiği açık bir gerçektr.

Kuzey-Batı Kürdistan'da klasik önderliğin daha

1925-40 döneminde tasfiye edilmesi, 1940'lardan sonra yarı-feodal, yarı-burjuva bir hareketin ortaya çıkamaması ve sosyal gelişmesi zayıf olduğundan dolayı, proletarya önderliğinde modern bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişmemesi sonucunda küçük-burjuvaziden kaynaklanan eğilimler erkenden gelişme ortamı bulmuşlardır. Böyle bir ortamda küçük-burjuvazı bazi ideolojik ve politik eğilimler içine girebilmiş ise de, sınıf olarak oluşum tarzı ve sahip olduğu özellikler, içine girdiği ideolojik ve politik eğilimlerin yanlışlığını ve sahteliklerle dolu olmasına yol açmıştır. Kuzey-Batı Kürdistan'da küçük-burjuvazı, milli kapitalizmin gelişmesi temelinde ortaya çıkan bir sınıf değil, daha çok, Türk sömürgeciliğinin gelişmesi temelinde oluşma ve eski feodal yapıdan kaynaklanma gibi ikili bir özgüle sahip olan bir sınıfıdır. Yani küçük-burjuvazı, sömürgeci kapitalizmin gelişmesi, eski feodal yapıyla işbirliğine girmesi ve onu reformist tarzda üstten dönüştürmesi temelinde ortaya çıkmıştır. Bu temel özgüle, bu sınıfın Kürdistan somutunda ulusal kurtuluşa yönelik medeki olanaklarını son derece sınırlamıştır.

Bir sınıfı siyasal yönetime veya konumuz açısından, ulusal hareket içinde, şu ya da bu rolü oynamaya iten temel etken, o sınıfın oluşum özellikleridir. Oluşum özellikleri itibariyle küçük-burjuvazı, bu yıllarda, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın bir çok ülkesinde devrimci bir milletçiliğe yönelik, ulusal kurtuluş hareketlerinde önderliği üstlenerek, bunları zaferle bille görmüştür. Ama bu ülkelerin konumu değişiktir ve bu ülkelerde küçük-burjuvazının devrimci bir milliyetçiliğe yönelmesinin tarihsel ve toplumsal nedenleri vardır. Biz de küçük-burjuvazının tarihsel ve toplumsal oluşum özellikleri, bu benzerleriyle aynı karekterde olmasını engellemiştir. Kürdistan'ın parçalanmış olması, diğer parçalarda feodal yapının ağır basması, bu parçadaki kapitalist dönüşüm yetersizliği ve özellikle üst yapıda feodal kalıntılarının güçlü olması, Türk sömürgeciliğinin azıgin ulusal imha karekteri ve Kürtük adına ne varsa hepsini yoketme eğilimi gibi nedenler, Kuzey-Batı Kürdistan'daki küçük-burjuvazının hareket olanaklarını daha da sınırlamıştır. Küçük-burjuvazı, Kürdistan'ın diğer parçalarında eylem içinde değildir ve özellikle Güney Kürdistan'da eylem halinde olan yarı-feodal, yarı-burjuva önderlik, Kürdistan genelinde küçük-burjuva önderliğin gelişmesini engellemektedir. Kendi parçasında, daha 1964'lere küçük-burjuva eğilim, yarı-feodal, yarı-burjuva önderlige karşı çıkarık önderliği ele geçirmek istediği feci bir yenilgi ve en kötü uzlaşmalar içine girmekten kurtulamamıştır. Daha bu örnek canlı bir biçimde yaşanırken, Kuzey-Batı Kürdistan'da küçük-burjuvazının kendi önderliğinde bir hareket geliştirmesi iyice zorlaştırmaktadır.

Kısaca, bir yandan azıgin ulusal baskı, öte yandan diğer parçalarda ağırlıklı olan feodal yapı ve Güney Kürdistan'daki yarı-feodal, yarı-burjuva uluslu hareket, 1946-70 döneminde Kuzey-Batı Kürdistan'da küçük-burjuvazının bir hareket geliştirmemeyen temel etkenleridir. Yine Kürdistan'ın bu parçasında da feodal kalıntılarının önemli oranda yaşaması ve azıgin yayılmacı ve özümsemeci özgüle ve güce sahip olan Türk burjuva uluslararasıının özellikle kent küçük-burjuvazisi ve küçük-burjuva aydınlarına özümsememiş bir yaşamı kabul ettirmesi olması da, Kuzey-Batı Kürdistan küçük burjuvazisinin radikal bir ulusal kurtuluş akımı, devrimci milliyetçi bir akım geliştirmesini engelleyen, önemli objektif etmenlerdir. Bu objektif koşullar dikkate alınırsa, Kuzey-Batı Kürdistan'daki küçük burjuvazının ağırlıklı olarak, bir yandan hakim ulus içindeki liberal reformist eğilimlerle uzlaşmayı arayacağı, öte yandan, Kürdistan genelinde de başlangıçta Güney Kürdistan'daki yarı-feodal, yarı-burjuva önderlikli ve daha sonra da Doğu Kürdistan'daki burjuva yanı ağır basan önderlik ittifakları arayacağı, bu temellere dayanarak gelişim kaydetmek isteyeceği açıkça görülür. Kendi temel özellikleri, bağımsız bir eylem geliştirmesine olanak vermeyince, daha çok bu ittifaklara dayanarak kendi reformist eğilimini geliştirmek güçlendirmek isteyeceği açıklıktır. Nitekim yaptığı da bu olmuştur.

Daha 1960'larda Türkiye'de gelişen reformist liberal akımlar içinde doğan küçük-burjuva eğilim, 1965'lerden sonra Güney Kürdistan'daki yarı-feodal, yarı-burjuva önderlikle de ittifaka girerek kendisini partileştirmeye ve oluşan KDP içinde hakim bir kanat olmaya, özellikle 1970'lerin başında, Dr.Şivan önderliğindeki harekette görüldüğü gibi, kendisini devrimci milliyetçi bir harekete dönüştirmeye çalıştı. Ama esas olarak kendisinin bu dayanakları (yani TIP gibi Türkiye'deki reformist küçük-burjuva hareketlerle, Güney Kürdistan'daki yarı-feodal, yarı-burjuva önderlik) böyle bir amaca ulaşmasına engeldi. Türkiye'deki reformist hareket, Türk halkın demokrasi mücadeleşine doğru bir temelde yaklaşamadığı gibi, Kürdistan ulusal sorununa da doğru bir yaklaşım ge-

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ PROBLEMİ VE ÇÖZÜM YOLU

tirmekten uzaktı. Aynı biçimde Güney Kürdistan'daki önderlik de Irak için devrimci-demokratik bir program geliştirmemiği gibi. Kürdistan geneli için de devrimci-yutrsever bir hareket yaratmaktan uzaktı. Böyle olunca da, bu müttefiklere dayanarak küçük-burjuvazinin, 1970'lerde devrimci milliyetçi bir önderlik haline gelmesi son derece zordu. Ve bu durum, dayanmış olduğu güçlerin dayanıksızlığı ve 12 Mart rejiminin azgin faşist darbeleri sonucunda, bu akımın önderlerinin imhasıyla sonuçlandı.

Özellikle burada belirtilmesi gereken en önemli husus, bazlarının iddia ettiği gibi böyle bir sonuca gitmenin nedeni basit bir suikast ya da komplot değil, Kürdistan'daki ulusal problem karşısında küçük-burjuvazinin çözümüslüğü ve sonuçosuzluğudur. Bu durum, Kürdistan somutunda, küçük-burjuva devrimciliğinin ve önderliğinin öününe tıkalı olduğunu, küçük-burjuva önderlik yarattırmaya çalışmanın anlamsızlığını ortaya koyar. Bu, bir tesadüf değil, düz Kürdistan'daki somut pratiğin dayattığı bir sonuçtur. Kürdistan pratiği henüz küçük-burjuva önderlikli bir ulusal hareketin gelişmesine elverişli değildir. Her iki taraftan da ölü tıkalıdır; yani hem Türkiye'deki devrimci-demokratik dönüşümler için doğru devrimci önderlik sözkonusu değildir (parantez içinde belirtelim ki, Türkiye'nin bugün de devam eden o koşullarında, böylesi dönüşümleri gerçekleştirmeye işini ancak proletarya önderliği sağlayabilirdi, küçük-burjuva önderliği bunu yapamazdı ve bu durum onların dostları olan, bizim küçük-burjuvalar için ikinci bir talihsizluktur) hem de o dönemde Kürdistan'a önderlik etmeyi üstlenen Güney Kürdistan hareketi buna kapalıdır. Bu durumu doğru tahlil edememenin sonucu ise, bize doğmaya çalışan küçük-burjuva önderliğin sonu olmuştur.

Türkiye'de 12 Mart rejiminin yavaş yavaş sona ermesi ve Güney Kürdistan'daki yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin yenilmesi ile birlikte, 1975'lerden itibaren Kuzey-Batı Kürdistan küçük burjuvazisi, kendi önderliği için tarihsel bir fırsat doğduğunu sanmıştır. Bu yıllar, sadece bu parçada değil, aynı zamanda Doğu ve Güney Kürdistan'da da küçük-burjuva milliyetçiliği için en elverişli gelişme yıllarıdır. Hele hele İran'daki devrimci gelişmeye birlikte, Kürdistan genelinde, küçük-burjuvazının kendisini en şanslı gördüğü yıllar doğmuştur. Bu yıllarda, yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin en olumsuz bir biçimde ihante gitmesi ve henüz yeni yeni doğmakta olan komünist eğilimin zayıf olması fırsat bilinerek, Kürdistan'ın tüm parçalarında küçük-burjuva nitelikli ideolojik ve politik formasyonlar oluşturulmuştur. Daha da gelişmiş bir sosyal yapıya ve daha büyük bir parçaya dayanması açısından, Kuzey-Batı Kürdistan'daki çeşitli gruplardan oluşan ve bu eğilim, 1975'lerde kendi önderliğini hakim kıldığını sanmıştır. Güney ve Doğu Kürdistan'daki gelişmelerin kendi çıkarlarına olmasının yanında, özellikle Türkiye solunun da Kürdistan ulusal sorununa sosyal-şoven ve reformist bakış açıları işlerini daha da kolaylaştırınca, küçük-burjuva eğilim bu yıllarda hızlı bir gelişim içine girebilmiştir. Ama bütün bu elverişli koşullar bile, daha önce belirttiğimiz gibi objektif temeli zayıf olduğu için, bu sınıfın, devrimci milliyetçiliğe yönelmesini sağlayamamış, reformist bir milliyetçilikte çakılıp kalmasını önleyememiştir.

Reformist küçük-burjuva milliyetçiliği, her şeyden önce modern ulusal kurtuluş hareketinin, tarihin, çağın doğru bir tahlilini, ve Kürdistan'daki ulusal ve topolumsal yapının, siyasal durumun doğru bir değerlendirmesini yapamamıştır. O, tahlil gücünden, yani teori üretmekten yoksundur. Bunun sonucunda, yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin programı yerine bir ulusal kurtuluş programı geliştirmemiş, KDP'lerin 1965'lerden kalma programını, ulusal kurtuluş problemini daha da ağırlaştıran otonomili programı kendisine temel almıştır. 1975'lerdeki program, halâ T-KDP programıdır ve bundan bir milimetreden ileri gidilememiştir.

Reformist küçük-burjuva milliyetçiliği Kuzey-Batı Kürdistan'ın, Kürdistan geneli içindeki yer ve rolünü, Türkiye devrimi içindeki yerini, Ortadoğu'daki devrimci gelişmeler içindeki konumunu doğru bir biçimde kavrayamamıştır. Kısaca, berrak bir stratejik hat belirlemek surada kalsın, strateji sorununu ciddi bir biçimde ele bile alamamıştır. Kürdistan devriminde işçi sınıfı mevzilenmesini ve devrimin temel gücünü, Kürdistan devriminin Türkiye devrimiyle ilişkisini, Kuzey-Batı Kürdistan'ın değer Kürdistan parçalarıyla bağıntı ve genel içindeki konumunu, Kürdistan devriminin uluslararası dost ve düşmanlarını, dünya devrimci sürecinin neresinde, ne zaman ve nasıl yer alacağını-bütün bu sorunları doğru bir biçimde ortaya koyamamış ve açılığa kavuşturamamıştır. Kuzey-Batı Kürdistan'ı diğer parçalara tabi olarak görme, burada bağımsız bir mücadele geliştirmeyip o parçalarla

ra hizmet etme anlayışı bu güçler tarafından günümüzde kadar sürdürmüştür. Özellikle 1975'lere kadar Güney Kürdistan'ın bir yedeği olarak görülen Kuzey-Batı Kürdistan, 1978'lerden sonra Doğu Kürdistan'ın bir yedeği olarak görülmeye başlanmıştır.

Reformist küçük-burjuva milliyetçileri, kapsamlı bir stratejik anlayış geliştirme gücünde olmadıkları gibi, doğru devrimci bir taktik çizgi, eylem çizgisi geliştirmekten de uzaktırlar. Kuzey-Batı Kürdistan'daki modern ulusal kurtuluş hareketinin temel eylem çizgisi ne olacaktır ve kendileri hangi temel mücadele biçiminiyle sonuca gidecektir: Parlamentoyla mı? Ayaklanmayla mı?, halk savaşıyla mı?... Ulusal bilinci, ulusal uyenmeyi ve giderek ulusal kurtuluşu hangi temel mücadele araçlarıyla geliştireceklerdir? Bu konuda ciddi ve açık bir belirleme yapamamışlar, düşüncede bile buna cevap verememişlerdir. Pratikte ise ciddi bir hazırlıkları ve çalışmalarını olmamıştır. Gerçekte onlar, tüm umutlarını, "Türkiye'de burjuva demokrasisi gelişirse biz de otonomiyi gündeme getiririz, yada Güney veya Doğu Kürdistan'da otonomi elde edilirse buna dayanarak biz de Kuzey-Batı Kürdistan'da otonomiyi gündemleştiririz" biçiminde safsataya bağlamışlardır. Onlar dil ucuyla ulusal kurtuluştan sözetmelerine rağmen, siyasal programlarına ve pratik davranışlarına bakıldığı zaman, yalnız bir otonomici, yani reformist burjuva uluslu bir hareket yaratma peşinde oldukları görülecektir. Hem de en eylemsiz bir biçimde, bir yandan Türkiye devrimci hareketinin sırtına dayanarak, diğer yandan Doğu ve Güney Kürdistan'daki hareketlerin sırtına basarak ve en tehlikeli Avrupa sosyal demokratlarının işbirlikçiliğine bel bağlayarak, kendilerini geliştirmeyi ve programlarını gerçekleştirmeyi, siyasal uğraşlarının temeli haline getirmiştir. Bu güçler, Kuzey-Batı Kürdistan'ın özgüllüğünü kavrama, bu özgüllükten kaynaklanan bir siyasal program geliştirme, yine bu programa uygun bir politik ve eylem hattı çizme içinde olamamışlar, modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinde kendi yerlerini doğru belirleyip, ona sahip çıkamamışlar, Kürdistan'ın diğer parçalarıyla. Türkiye devrimci hareketiyle ve dünya devrimci güçleriyle ittifaki doğru bir biçimde ele alıp rayına oturtamamışlar, ne parti, ne cephe ve ne de ordu konusunda doğru bir örgütlenme anlayışı ve pratiği geliştirmemişler, tüm bu sorunlarda suspus olmuşlar ya da çok cılız düşünce kırıntıları üremekten öteye gedememişlerdir. Ama, bütün bunlara rağmen, elverişli bir zemin bulunmasından ötürü en çok gürültü koparanlar, yine küçük-burjuvazının reformist-milliyetçi temsilcileri olmuştur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemini değil çözme, problemi doğru bir biçimde ortaya koyma içinde bile olmadıkları halde, kendilerini ve temsil etkileri sınıfı böyle bir güç yerine koymuşlar ve başkalarına da böyle göstermişlerdir. Geliştiremedikleri ideolojik ve politik eğilimi şurdan burdan kırıntılarla, kopyelerle, aktarmalarla idare etmeye, kendileri eylem geliştiremeyeince, şunun bunun sırtına dayanarak gelişme sağlamaya çalışmışlardır.

Bütün bunlar, küçük-burjuvazının özelliklerinden kaynaklandığı gibi, ulusal kurtuluş probleminin çözümü konusunda onun yeteneksizliğini, yetersizliğini ve acılığını açıkça ortaya koymaktadır. Yine bütün bu yaklaşım tarzlarıyla, modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi üzerinde bu sınıfın problemli bir yapı arzettiği, geliştirdiği mevcut ideolojik ve politik anlayış ve davranışlarla bir engel teşkil ettiği, problemin açık bir çözümü yerine, en karmaşık yöntemlerle ona yaklaştığı, bu yapısıyla da, problemi daha da ağırlaştırdığı açıkça görülmektedir.

Parçalara ilişkin açıklamalarımızı genelleştirir ve bir sonuca bağlasak: Kürdistan ulusal problemine karşı, 1970'lerin sonuna kadar, çeşitli grup ve örgütler biçiminde de olsa kendini açıkça ortaya çıkarılan iki eğilim gelişmiştir. Bunlardan birincisi, daha çok Güney Kürdistan'da somutlaşan ve 1975'lere kadar önderlik konumunda olan, yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimdir. Bu eğilim, çağ, Kürdistan'ın tarihi ve topolumsal yapısı konularında doğru ve ciddi bir tahlil yapamamış, doğru bir program, strateji ve taktik geliştirmemiş. Kürdistan ulusal problemini doğru ve yeterli bir biçimde ortaya koyamamış, geliştiği dönemde dünya genelinde klasik sömürgecilik tasfiye edilirken kendisi bir ulusal kurtuluş hareketi yaratamamış, tersine bu tür gelişmenin önünde, önemli bir engelleyici güç olmuştur. Yine bu eğilim, Kürdistan'ın tüm parçalarında yarattığı KDP'ler biçimindeki örgütlenmelerle, Kürdistan genelinde devrimci bir eğilimin gelişmesini engellemiştir. bu dönemde oluşmaya başlayan küçük-burjuva eğilimin-Kuzey-Batı Kürdistan'da Dr. Şivan önderliğindeki, Güney Kürdistan'da Celal Talabani önderliğindeki ve Doğu Kürdistan'da Süleyman Muini önderliğindeki hareketlerde olduğu gibi gelişmesine ve radikal bir milliyetçiliğe yönelmesine olanak vermemiştir. Yarattığı ilkel bir milliyetçilikle

Kürdistan'ın yarı-feodal, yarı-burjuva güçlerini birleştirmeye çalışmış, emperyalizm ve bölge gericiliğiyle işbirliğine yönelik kendini ihanete ve hareketi yenilgiye götürmüştür. Kürdistan halkın ulusal kurtuluşu potansiyelini kendi çıkarları doğrultusunda çarçur etmiş ve bütün bu yapısıyla Kürdistan ulusal sorununu çözümleyici bir güç değil, tersine varlığıla sorunu daha da ağırlaştıracı bir güç olmuştur.

Yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimin 1975'de yenisiyle birlikte küçük-burjuva eğilim için, gelişme ortamı olmuştur. Böyle bir ortamda, Kürdistan'ın tüm parçalarında değişik grup ve örgütler biçiminde ortaya çıkan bu eğilim, teori, program, strateji ve taktik konularında ciddi bir çalışma yapmamış. Kürdistan ulusal kurtuluş problemini doğru bir biçimde ortaya koymamış ve genel olarak tüm bu alanlarda yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimin yarattığı anlayışları aşamayarak, onları kabul etmiş ve aynı hastalıkları devam ettirmiştir. Kürdistan'da küçük-burjuvazının oluşum özelliklerinden dolayı, yani bir yandan sert ulusal baskının ağır özümseyici gücünden ve öte yandan güçlü olan aşiretçi-feodal yapının ağır etkisi altında oluşmasından ötürü küçük-burjuva ideojistik ve politik eğilimde, kendisini bunların etkisinden kurtaramamış, bağımsız bir hareket geliştirememiştir. devrimci bir milliyetçiliğe yüklemeyle Kürdistan için devrimci-demokratik bir program çakaramamış, genel olarak otonomi talebini aşamamıştır. Yine bu eğilim, devrimci bir stratejik ve taktik anlayış geliştirmemiş, reformist bir burjuva uluslararası çakılıp kalmış, genel olarak yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimin ortaya çıkardıklarının ötesinde bir gelişme sağlanamamış, ve en önemli olarak da, kendi taleplerini gerçekleştirmek için bile, ciddi bir eylem geliştirememek, tam bir eylemsiz yapı sergilemiştir. Bütün bu özellikleriyle küçük-burjuva eğilim, yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimde olduğu gibi, Kürdistan ulusal kurtuluş probleminin çözümleyici bir gücü değil, tersine bu yapısıyla ve önderlik yapısıyla problemin çözümünü engelleyici, geciktirici ve problemi daha da ağırlaştıracı bir güç durumundadır.

Bu iki eğilimin çözümsüzüğe karşılık, Kürdistan toplumsal pratiği, problemin çözümleyici gücünü de ortaya çıkarmış ve çözümü dayatmıştır. Diğer parçalarda zayıf olmasına rağmen, Kuzey-Batı Kürdistan'da önemli bir güç olarak gelişen işçi sınıfının, ideojistik ve politik eğilimi, 1973'lerden itibaren hızla gelişmeye başlamış, 1978'lerde bu parçada somut bir güç haline gelmiş ve 1980'lerin başından itibaren tüm Kürdistan'ı etkilemeye, Kürdistan ulusal kurtuluş probleminin çözümleyici bir gücü haline gelmeye başlamıştır. Şimdi de böyle bir sınıfın, yani proletaryanın, kendi sınıf özelliklerine uygun olarak Kürdistan ulusal kurtuluş problemine bakış açısını ve probleme getireceği çözümü inceleyelim.

ÜÇ PROBLEMIN ÇÖZÜM YOLU

Yarı-feodal, yarı-burjuva eğilim ile küçük-burjuva eğilimin Kürdistan ulusal kurtuluş problemini, doğru bir biçimde ortaya koyamayı ve problemin çözüm yolunu doğru bir biçimde belirleyemeyi. bu eğilimlerin sosyal temellerinden kaynaklanmaktadır. Özellikle ağır ulusal baskı koşullarında ve eski feudal yapının üstten dönüşümü temelinde gelişen bu sınıflar, bu oluşum özellikleri nedeniyle ulusal kurtuluşa devrimci bir tarzda yaklaşamamaktadırlar. Ve zaten ulusal baskıcı güçlerin elde etmek istedikleri sonuç da budur. Onların tüm çabaları ve ana politikaları, modern ulusal kurtuluş hareketine önderlik edebilecek kesimleri geliştirmemek ya da modern kesimler ortaya çıktıığında, bunları zorla ulusal asimilasyondan geçirerek, ulusal kimliklerini değiştirmek olmuştur.

Ama, her ulusal baskının temel bir amacı olan ekonomik sömürgeciliğe ulaşımıyla ve özellikle emeğin sömürülmesi sürecinin başlamasıyla birlikte, eski feudal sosyal yapı belli oranda aşilarak, modern sınıf ve tabakaların ortaya çıkması kaçınılmaz olmaktadır. Bu yeni sosyal temel, aynı zamanda, ulusal kurtuluş probleminin ortaya doğru konulması ve siyaset çözüme götürülmesi için, zorunlu olan sosyal temelin oluşması anlamına da gelmektedir.

Eğer 1960'lı yıllarda Kürdistan'da küçük-burjuva ideojistik ve politik eğilim ortaya çıkmaya başlamış ve 1975'lerden sonra ulusal harekete önderliği elde etmek istemisse, ve yine eğer çeşitli engelleme ve bastırımla rağmen, 1970'li yıllarda proletер eğilim ortaya çıkıp küçük-burjuva eğilimle önderlik mücadele-

KÜRDİSTAN ULUSAL KURUTULUŞ PROBLEMİ VE ÇÖZÜM YOLU

lesine girişmişse, bütün bunlar, 1960'lardan itibaren Kürdistan'da modern sosyal yapının gelişmeye başlamış olmasına yakından bağlıdır. Ve yine, gerek yarı-feodal, yarı-burjuva çizginin ve gerekse küçük-burjuva çizginin eleştirisini ağırlıklı olarak Kuzey-Batı Kürdistan şartlarında yapılmışsa, bunun nedeni de, bu parçadaki sosyal yapının daha çok gelişmiş olmasıdır.

Kurdistan'da proletarya eğiliminin, en önce, Türk burjuvazisinin egemenliği altındaki Kürdistan parçasında ortaya çıkması ve bu alanda, bir yandan hakim ulusun, öte yandan ezilen ulusun küçük-burjuva eğilimleriyle, sert bir mücadele içinde gelişmiş olması, tesadüf değil. Herşeyden önce, bu, Kuzey-Batı Kürdistan'ın, Kürdistan genelindeki sosyal gelişmenin en ileri bir alanı olması ve bu temelde modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin gelişebileceğini en elverişli zeminin teşkil etmesidir. Ve proletarya eğiliminin de, Kürdistan koşullarında, ulusal kurtuluş problemini çözümleyecek tek önder güç olmasından ileri gelmektedir.

Kurdistan'da proletarya eğilimi, işe, herşeyden önce, doğru bir tarihsel yaklaşımla başlamak zorundaydı. Çünkü, gerek yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimin ve gerekse küçük-burjuva ağırlıklı eğilimin geçmişte bir türlü doğru değerlendiremediği Kürdistan tarihinin, doğru bir biçimde değerlendirmesi, özellikle olumsuz tarihsel zeminin nedenlerinin bulunup, açıklanması gerekiyordu. Çünkü tarihsel bir eleştiri, Kürdistan'ın bugünkü kötü durumunun, ulusal ve toplumsal yapıdaki geriliğin izahını verecekti. Özellikle, Kürdistan tarihindeki olumsuzlukların, sosyal nedenlerini ortaya çıkaracaktı. Ve bu durumun, daha çok Kurt hakim sınıflarının yapısından ileri geldiğini, bu güçlerin olumsuz mirasının bir sonucu olduğunu gösterecekti. Proletarya eğilimi, böyle bir mirasın, modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine tarihi temel yapılamayacağını, ister eski dönemlerden kalma olsun, isterse yakın tarihi süreç içinde olsun, Kürdistan'da egemen sınıf pratiğinin ağırlıklı olarak Kürdistan halkına ve ulusal değerlerine sürekli bir yıkım getirdiğini göstermek durumundaydı. Ve proletarya eğilimi, dialektik materyalist yöntemle tarihi eleştirdiği oranda, karanlıkta kalmış olan bir yığın gerceği açığa çıkararak, ulusal kurtuluş probleminin tarihsel temellerini ortaya koydu. Tarihin, doğru bir değerlendirmesi geliştirildiği oranda, Kürdistan'daki gerçek ulusal ve sosyal durum anlaşılmaya başlandı. Böylece, proletarya eğilimi, o güne kadar Kürdistan'ın sosyal ve ulusal durumunun değerlendirilmesinin ne demek olduğunu bilmeyen ya da bunları aklına bile getirmek istemeyen güçlerin, yine ulusal ve toplumsal yapının sadece olumlu taraflarını ele alan, hatta olumsuzlukları bile olumlu olarak gösteren sağ milliyetçi anlayışların, somut gerçeklikten ne kadar kopuk ve sahte olduğunu açığa çıkardı.

Proletarya eğilimi, böyle bir tarihsel değerlendirmeyi süreç içinde, Kürdistan'ın coğrafya, nüfus ve toplumsal olarak parçalanmışlığı ve bunun sonuçlarını irdelemeye kadar götürdü, ve bu irdelemeyi geliştirdiği oranda, modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin zeminini ortaya çıkardı. Herşeyden önce, Kürdistan'ın coğrafi yapısının nasıl bir ulusal kurtuluş mücadeleşine zemin olabileceğini ve parçalanmışlığın etkilerini incelemeye tabi tuttu. Böyle bir yaklaşımı, coğrafya ve nüfus yapısı, günümüzdeki siyasal çalkalanmışlığı gözönüne getirildiğinde, Güney ve Doğu Kürdistan parçalarının ve bu parçaların mevcut hareketlerin tüm Kürdistan'ı temsil etme yeteneğinde olmadığını, bu güçlerin böyle iddiada bulunmalarının, aslında problemin ağırlaştırılmasında önemli etkisinin olduğunu, dolayısıyla, modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin temel gelişim alanı olarak bu parçaların alınamayacağını, buraların rolünün, önder seviyede olamayacağını açıkça ortaya koydu. Bu parçalardaki yarı-feodal, yarı-burjuva ve küçük-burjuva akımların, oluştukları parçayı temel ve önder olarak, diğer parçaların ise, sadece kendileri için çalışacak yedekler olarak görme biçimindeki anlayışlarının, bütünü olumsuzluğunu açıkça sergiledi. Ve modern ulusal kurtuluş zemininin, hem coğrafyasıyla, hem nüfusıyla ve hem de toplumsal gelişim düzeyiyle, tüm Kürdistan'ı temsil etme yeteneğinde olan Kuzey-Batı Kürdistan'da aranmasını, bu zeminde böyle bir akımın yaratılıp geliştirilmesini zorluluğu.

Proletarya eğilimi, o döneme kadar zaman zaman Güney Kürdistan'a ve zaman zaman da Doğu Kürdistan'a verilen Kürdistan ulusal hareketindeki önderliğin Kuzey-Batı Kürdistan'a verilmesi gerektiğini, Kürdistan ulusal kurtuluş probleminin çözümünün kalbinin, Kuzey-Batı Kürdistan'da attığını, emperyalist sistem içinde stratejik bir yer tutan Türkiye'de ileri düzeyde olan kapitalist gelişmenin kendi egemenliğindeki Kürdistan parçasını da etkileyerek burada

yeni bir sosyal yapı ortaya çıkardığını ve ayrıca coğrafya ve nüfus büyülüüğünü olarak da burasının modern bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesi için elverişli ve yeterli olduğunu, zaferde gidebilme koşullarının ağırlıklı olarak burada bulunduğu belirterek, Kürdistan ulusal kurtuluşu önündeki problemlerin aşılması, Kuzey-Batı Kürdistan'ın temel alınması gerektiğini, aynı zamanda bu parçada gelecek harekete dayanarak, Güney ve Doğu Kürdistan'daki hareketlerin, içinde bulundukları çıkışları aşabileceklerini açıkça ortaya koydu.

Ne var ki, yarı-feodal, yarı-burjuva eğilim ile küçük-burjuva eğilim, eski konumlarını terk etmemi ve gerçek yerlerine oturmayı, özellikle Güney ve Doğu Kürdistan'da elde etmiş oldukları avantajları bırakmak ve önceliğin Kuzey-Batı Kürdistan'a verilmesini kabul etmek istemiyorlardı. Kendi alanlarını temel alan olarak görme ve bu alanlarda geliştirmiş oldukları ideolojik, politik ve örgütSEL yapılarını tüm Kürdistan'a yayarak tüm parçaları kendi önderliklerine tabi kılma biçimindeki anlayışlarında ısrar ediyorlardı. Ama doğru bir tarihsel yaklaşımla birlikte, coğrafyanın, nüfusun ve toplumsal yapının doğru ve bilimsel bir değerlendirmesini bu anlayışlara ağır bir darbe indirdi, Kuzey-Batı Kürdistan hakkındaki yanlış değerlendirmelerini önemli oranda yıkarak, ortamı daha çok proletarya eğiliminin gelişmesine ve bu eğilimin ulusal kurtuluş akımında önder bir güç olarak ortayamasına bıraktı. Özellikle Kuzey-Batı Kürdistan'daki küçük-burjuva eğilimin, bir yandan Güney ve Doğu Kürdistan'daki küçük-burjuva milliyetçiliğine, öte yandan Türkiye'deki küçük-burjuva reformizmine dayanarak geliştirmek istediği tüm engellemeye çabalara rağmen, durumun böyle gelişmesi durdurulamadı. Bütün bu çabalalar, ulusal kurtuluşun, tarihi, ulusal ve toplumsal temellerinin doğru devrimci bir teorik yaklaşımla ele alınmasını engelleyemedi.

1978'lere gelindiğinde proletarya eğilimi, diğer teorik belirlemeleriyle birlikte şunları ortaya koyuyordu: Kürdistan'da modern bir ulusal kurtuluş hareketinin objektif koşulları oluşmuştur. Bu objektif temelin en çok gelişmiş olduğu alan Kuzey-Batı Kürdistan'dır. Kürdistan genelinde ulusal kurtuluş hareketinin önderliğini, Kuzey-Batı Kürdistan üstlenmiştir. Güney Kürdistan'daki hareketin geçmişte ağır hataları olmuştur ve bunlar halâ devam etmektedir. Özellikle siyasal programı, stratejik ve taktik çizgisi büyük yanlışlıklarla doludur. Bu yapısıyla, Kürdistan geneline hizmet etmesi bir yana, Güney Kürdistan halkına bile verebileceği olumlu bir şey yoktur. Onlarca yıldan beri Kürdistan halkın, çok kan dökerek ve büyük acılar çekerek geliştirdiği mücadeleyi, ağır bir yenilgiye götürmüştür. Yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimin bu yenilgisinden sonra, aynı parçada gelişme gösteren küçük-burjuva eğilim de, eski hatalı ve yanlış anlayışları büyük oranda devam ettirmektedir. Bu yapısıyla bu eğilim de, Güney Kürdistan için bile, modern bir eğilim haline gelemez ve hareketin çıkışlarını daha da derinleştirmekten başka bir sonuca ulaşamaz. Aynı şekilde Doğu Kürdistan'da var olan hareket de, önemli zaflar taşımaktadır ve bu yapısıyla radikal bir ulusal kurtuluşçuğu ulaşamaz. Güney ve Doğu Kürdistan'daki bu hareketlerin, içinde bulundukları çıkışdan kurtulmaları, Kuzey-Batı Kürdistan'da, modern bir ulusal kurtuluş hareketinin geliştirilmesine yakından bağlıdır. Bu bakımından, Kürdistan'daki parça-bütün ilişkileri doğru bir biçimde ele alınmalı ve eğer parçalardan birisine öncelik verilecekle, bu parçanın Kuzey-Batı Kürdistan olması gerektiği kavranmalıdır.

Proletarya eğilimi açık bir biçimde bu tesbitlere ulaşırken, kendisini modern bir güç olarak gören küçük-burjuva eğilimin, tüm bu konularda, belirlendiği ciddi bir şey yoktu. Özellikle, Kuzey-Batı Kürdistan'daki küçük-burjuva eğilimi, bu parçanın yerini ve rolünü doğru kavramak bir yana, tümüyle bu parçadaki gücü; ya Güney Kürdistan'daki ya da, Doğu Kürdistan'daki bu hatalı çizgilerin yedegine verebiliyordu. Ya da değişik yönünden, Kuzey-Batı Kürdistan'ın devrimci-yurtsever potansiyelini, Türkiye'de "burjuva demokrasisi yaratma savaşımının" bir uzantısı olarak değerlendirme üretimi gösterebiliyordu. Kuzey-Batı Kürdistan'daki mevcut potansiyel güçle, neler yapılabileceğini bir türlü kavramıyor, yada kavramak istemiyor; bu potansiyelin tarihsel rolünü doğru koymaktan, ısrarla kaçınıyor. Küçük-burjuva eğilimin bu durumuna karşılık proletarya eğilimi, Kuzey-Batı Kürdistan'da bağımsız bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişeceğini ve zafere ulaşabileceğini, Güney ve Doğu Kürdistan'daki çıkışların aşılmamasında belirleyici bir rol üstlenebileceğini ve yine Türkiye'deki devrimci-demokrasi sorununun çözümünde, önemli bir rol oynayabileceğini, daha 1975'lerde açıklayabiliyordu. Küçük-burjuva eğilimin bu konu-

lardaki bulanıklığı ve tutarsızlığını rağmen, çok genç olan ve yeni gelişen proletер eğilim, tüm bu konularda son derece berraktı.

İşçi sınıfının eylem kılavuzu olan Marksizm-Leninizmin, Kürdistan somutuna bağımsız olarak uygulanabileceğini, bu doğrultuda Kürdistan proletaryasının öncü örgütünün yaratılabilceğini ve bu örgüt önderliğinde modern bir ulusal kurtuluş mücadeleşini geliştirilebileceğini belirleyerek, proletarya eğilimi daha da ileri gitti. Yaptığı teorik çalışmalarla, bir yandan proletarya hareketinin teorik temellerini geliştirirken, öte yandan ortaya çıkardığı teorik sonuçları güçlü bir ideolojik mücadele aracı haline getirerek ve böyle bir mücadele yürüterek, yarı-feodal, yarı-burjuva eğilim ile küçük-burjuva eğilimin yanlış tesbitlerini, programlarını, örgütSEL, stratejik ve taktik anlayışlarını eleştiriye tabi tuttu ve bunların sahbetlerini önemli ölçüde açığa çıkararak, teşhir etti.

Proletarya eğilimi, Kürdistan'daki problemin bir ulusal kurtuluş problemi olduğunu, bu problemin ise devrimci bir ulusal kurtuluş hareketi yaratılarak çözümlenebileceğini, böyle bir hareketin Kürdistan'daki sömürgeciligi yıkarak, bağımsız bir ülke; geri feodal yapıyı tasfiye ederek de demokratik bir toplum ve özgür bir halk yaratmayı amaçlaması gerektiğini, açıkça ortaya koydu. Dünya halklarını zafere götürüren çağdaş ulusal kurtuluş akımının, Kürdistan halkını içine alacağını ve mutlaka zafere götürüleceğini; hiç bir baskı gücünün, halkın ulusal kurtuluşa yönelikmesini ve bunu zafere görmesini engelleyemeyeğini belirtti.

Proletarya eğilimi, böyle bir çalışma içinde particlesini, yani devrimci programını ve örgütlenmesini geliştirerek, küçük-burjuvazının bu alanlardaki çözümsüzüğünü ve yetersizliğiniasti. Reformist program yerine devrimci parti programını, yine örgütlenme adı altında örgütüslüğü teşvik eden ve gizlilik ya da dernekçilik adına tasfiyeciliği geliştiren anlayışları hızla eleştirek, modern örgütlenmenin biçimlerini ortaya koydu. Ve bu alanlarda gelişme sağlandıkça, yarı-feodal, yarı-burjuva program ve örgütlenme ile küçük-burjuvazının bu ölçükleri pek aşmayan program ve örgütlenmesi hızla aşilarak, Kürdistan'da yeni bir dönem, proletaryanın ideolojik, politik ve örgütSEL önderliğinde yeni bir gelişime, ulusal kurtuluşa yönelikme, ulusal kurtuluş hareketi yaratma dönemi başlıdı. 1980'lere gelindiğinde bir de görüldü ki, küçük-burjuvazının kendi tarihsel gelişme evresi olarak ilan ettiği bu yıllar, proletaryanın ideolojik ve politik önderliğinin hızla geliştiği yıllar haline gelmiştir.

Kurdistan'da proletaryanın öz örgütünün, yani partisinin doğusu, aynı zamanda, ulusal kurtuluş hareketinin başlaması anlamına da gelir. Zaten практик de, partie şe me geliştirikçe modern ulusal kurtuluş akımının da geliştiği ve hızla bir hareket haline dönüştüğü görülmüştür. Kürdistan'da proletarya partisinin biçimlenisi, katıksız bir proletarya enternasyonalizmiyle birlikte; proleter yurtseverliğinin doğusu olarak da anlaşılmalıdır. Bu durum, partinin siyasetinin, başlangıçta bir ulusal kurtuluş siyaseti olması gerektiğini ortaya koyar. Nitekim proletarya partisinin oluşması, sadece yanlış ideolojik ve politik eğilimleri teşvikle kalmamış, bunların yerine doğru bir siyaseti, ulusal kurtuluş siyasetini de koyabilmisti.

Proletarya hareketi, gelişim sürecinde, ulusal kurtuluş siyasetinin dayandığı teori ve programı geliştirdiği gibi, onu pratiğe dönüştürecek stratejik ve taktik çizgisi de belirledi ve geliştirdi. Kürdistan'daki problemin bir ulusal kurtuluş problemi olduğunu, ve esas meselenin modern bir ulusal kurtuluş hareketi yaratmakla çözümlenebileceğini ortaya koyarak, yarı-feodal, yarı-burjuva hareket ile küçük-burjuva çizgisinin Kürdistan sorununu doğru bir biçimde ortaya koyamamaları sonucunda yaratılmış oldukları, dünya ve bölge devrimci-ilerici güçlerinden tecrit olmuşluk durumunu hızla aşıp, Kürdistan ulusal kurtuluş devrimini, proleter sosyalist dünya devriminin bir parçası ve yine bölge ve dünya ulusal kurtuluş hareketlerinin bir parçası olarak görme, ulusal kurtuluşu Kürdistan halkın kendi öz sorunu olarak ele alma biçimindeki, stratejik yaklaşımını geliştirdi.

Proletarya hareketi, Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin, proletaryanın ideolojik, politik ve örgütSEL önderliğindeki işçi, köylü ve devrimci aydınlar temel bloku etrafında birleşecek olan tüm yurtsever güçlerin ulusal kurtuluş cephesi temelinde gelişip zafere gitmeyi; bu cephenin, kendine en yakın müttəfik olarak Türkiye devrimci-demokratik hareketini alması gerektiğini; Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ile Türkiye devrimci-demokratik hareketi arasındaki ittifakın, stratejik düzeye, Türkiye'deki devrimci-demokratik sorunu ile Kürdistan'daki ulusal sorunu çözüzecek, her iki halkın iktidar sorununu çözümleyecek

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ PROBLEMI VE ÇÖZÜM YOLU

bir ittifak olduğunu doğru bir biçimde ortaya koydu. Böylece, proletarya hareketi, Kuzey-Batı Kürtistan'daki küçük-burjuva çizgilerin, yetersizliklerini, ulusal kurtuluş siyasetine devrimci bir tarzda değil, reformist bir tarzda yöneldiklerini, ulusal kurtuluşun halkın öz gücüyle sağlanacağı konusunda inançlarının yetersiz olduğunu, ulusal kurtuluşu, ya Kürtistan'ın diğer parçalarında görme ya da Türkiye'de "doğacak burjuva demokrasisinden" beklemeye biçimindeki esas anlayışlarının ve siyasetlerinin yanlışlığını ortaya koymuş, teşhir etmiş, bunun yerine kalıcı çözüm olarak, kendi doğru çizgisini koymuş oluyordu. Yine, oluşum özelliklerinden dolayı önderlige yükselseme gücünden yoksun olan, işbirlikçilikle ulusal kurtuluşculuk arasında sürekli bocalayan, koşullara göre bazen işbirlikçiliğe yönelik, bazen de ulusal kurtuluşculuğa yaklaşan küçük-burjuva eğilimlere karşı dikkatli hareket ederek, etkin ideolojik eleştiri temelinde, sürekli, tabanı kazanmaya çalışıp zikzaklar çizen önderliği teşhir etti. Özellikle işbirlikçiliğe yöneldiğinde amansız bir eleştiriyle önderliğin maskeğini düşürdü ve ulusal kurtuluş siyasetini çarptmasını herzaman engelleyebildi. Ve esas olarak, bu güçlere karşı ideolojik eleştiri temelinde esnek bir politika izlenmesini, ulusal kurtuluş hareketinin sağlığı gelişimi açısından gerekliliğini gördü.

Devrimin temel alanında, böyle bir stratejik anlayış geliştiren proletarya hareketi, Kürtistan ulusal kurtuluşunda diğer parçaların rolünü de doğru bir biçimde ortaya koydu. Bu parçaların coğrafya ve nüfus durumlarını ve toplumsal yapılarını dikkate alarak, Kürtistan geneli için bu parçalarda bir ulusal kurtuluş hareketi geliştiremeyeceğini, bu tür anlayışların gerçekte kendileri için bir çıkmaz oluşturduğunu, bu çıkmazdan kurtulabilmeleri için Kuzey-Batı Kürtistan'da yükselecek olan modern ulusal kurtuluş hareketiyle ittifaklarını geliştirmeleri gerektiğini belirtti. Bu parçalarda şekeitenmiş olan hareketlerin daha önce geliştirmiş oldukları yanlış teorik belirlemelerin yerine doğru teorik belirlemeleri, reformist programları yerine devrimci ulusal kurtuluş programı, hatalı stratejik ve taktik anlayışları yerine doğru anlayışları geliştirmeleri gerektiğini belirterek, doğru bir ideolojik eleştiri ve esnek politik yaklaşımı, bunların, ulusal kurtuluş mücadeleleri içinde zararlı olmalarını engellemeye ve doğru bir temelde çıkmazdan kurtulmalarına yardımcı olmaya çalıştı. Ancak böyle bir anlayış temelinde kendi çıkmazlarını aşabileceklerini, modern Kürtistan ulusal kurtuluş hareketi içinde kendi gerçek yerlerini belirleyebileceklerini ve mücadeleye hizmet edebileceklerini ortaya koydu. Mevcut ortamda bu tür olumsuzlukların var olduğunu gözönüne getirerek, bu parçalardaki hareketlere karşı her alanda ciddi eleştiriler geliştirmeden, ulusal kurtuluşculuğun kesin sınıf çizgilerini belirlemeden, onlarla alelacele bir ittifak oluşturma yerine, ulusal kurtuluş devriminin teorisini, programı, stratejisini ve taktiği konularında açık belirlemeler, ciddi ve kapsamlı eleştiriler yaparak ve bu temelde onları yanlışlıklarından arındırarak ittifak oluşturma anlayışını geliştirmeye, ve bu tür gelişime sağlandığı oranda da ittifak yaratmaya çaba harcadı. Bundan da öteye, bu parçalardaki hareketlere, kendilerini tecrite götüren otonomi programı yerine devrimci ulusal kurtuluş programı geliştirmelerini, bu programları sömürgeci ülkeler halklarının devrimci-demokratik programlarıyla stratejik düzeyde birlesitmelerini ve ittifak oluşturmalarını, bu ülkelerde devrimci-demokratik bir halk diktatörlüğü programına ve bu program temelinde ulusal sorunun devrimci bir çözümüne ulaşmasını, eski yetersiz teorik, programsal ve örgütsel yaklaşımını bu temelde değiştirmelerini salık verdi. Böyle bir yapı içine girdikleri oranda, devrimci yurtseverlige yönelebileceklerini ve çıkmazdan kurtulabileceklerini belirtti.

Devrimci proletarya hareketi, Kürtistan ulusal kurtuluş sorununun uluslararası kamuoyunda tanınmamasını, geçmişteki yarı-feodal, yarı-burjuva çizgiyle küçük-burjuva çizgiye bağlayarak, bunların politikasının Kürtistan'ı dünyada tanınmaz hale getirdiğini ve tecrite götürdügüünü, doğal müttefiklerinden kopardığını açıkladı. Bu durumun, bunların, ulusal kurtuluş problemini kapitalist-emperyalist sistem içinde çözme anlayışlarından ileri geldiğini, gerçekte ise Kürtistan ulusal kurtuluş devriminin, proletarya sosyalist dünya devriminin ayrılmaz bir parçası olduğunu, modern ulusal kurtuluş hareketleri içinde yer almazı gerektiğini, Ortadoğu'daki ulusal kurtuluş hareketleri içinde en belirgin bir yere sahip olduğunu belirterek, bu stratejik yaklaşımıyla Kürtistan ulusal kurtuluş probleminin, kapitalist-emperyalist sistem içinde değil, sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş hareketleri içinde çözüme gideceğini ortaya koydu, ve bu uğurda, yanlış anlayışlarla kıyasıya bir mücadele verdi. Ve teoride geliştirdiği bu doğru belirlemeleri, giderek pratikte de adım adım gerçekleştirmeye baş-

ladi.

Böyle bir stratejik anlayışa sahip olan proletarya hareketi, bu anlayışını hayatı geçirmek için, öncelikle ulusal sorunu ve Türkiye'deki devrimci-demokrasi sorununu doğru bir yaklaşımla ele alarak, bu temelde Türkiye'nin devrimci-demokratik güçleriyle ittifak geliştirmeye, yanlış anlayışlarından sıyrılmaya başladıkları oranda; Kürtistan somutundaki hareketlerle ilişkili kurmaya ve başta Filistin Kurtuluş Hareketi olmak üzere, bölgenin devrimci-ilerici güçleriyle ilişkili geliştirmeye, bu temelde Kürtistan ulusal kurtuluş mücadeleşini modernize etmeye, çağ'a ve müttefiklerine tanıtımaya çalışmaktadır. Yine sosyalist ve ilerici ülkelerle ilişkili kurmaya çalışarak ve özellikle Avrupa işçi sınıfı hareketiyle bu temelde ilişkili kurarak, modern Kürtistan ulusal kurtuluş hareketini geliştirmesinde bu alanda da elverişli bir biçimde yararlanmak istemektedir. Pratikteki örgütlenme ve mücadele, bu stratejinin hayatı geçirilmesine yakından bağlı olmakta, ve çalışmalar gelişikçe çeşitli düzeylerde ittifaklar, birlikler ve cepheleşmeler oluşmaya başlamaktadır.

Devrimci proletarya hareketi, böyle bir stratejiye bağlı olarak, doğru bir taktik çizgi de geliştirerek, pratikte uygulamaktadır. Daha mücadeleşinin başlangıcından beri, ulusal kurtuluş siyasetinin, belli bir gelişme sağladıkten sonra, ulusal kurtuluş savaşına yol açacağını belirtmiştir. Kürtistan'ın tarihi ve toplumsal özelliklerinin her yönüyle tahlil edilmesi ve çağımızdaki ulusal kurtuluş pratiklerinin incelenmesi, proletarya hareketini, tereddüsüz olarak bu sonuca götürmüştür. Böylece, Kürtistan ulusal kurtuluş probleminin çözümünde, askeri strateji ve taktiklerin geliştirilmesi de zorunlu olmuştur. Kuzey-Batı Kürtistan gibi elverişli bir coğrafaya, yeterli bir nüfusa ve gelişmiş bir toplumsal temele sahip olan bir alanda, küçük-burjuvazinin, vebadan kaçar gibi, sürekli eylemden kaçtığı ve bu yöndeki her adımı "maceraçılıktır, provakasyondur" diyerek tecrit etmeye çalıştığı bir ortamda, Doğu ve Güney Kürtistan'da, tarihsel tesadüflerden yararlanarak ortaya çıkmayan adeta bir alışkanlık haline gitirdiği bir dönemde, Kuzey-Batı Kürtistan'da şeikenen proletarya hareketi, başlangıçtan itibaren sistemli bir biçimde yapılan ideolojik, politik ve pratik çalışmaya güçlü bir ulusal kurtuluş mücadeleşini yaratabileceğini ortaya koymıştır. Ve Kuzey-Batı Kürtistan temelinde, ulusal kurtuluş için halk eylemi geliştirilmesinin imkânsız olmadığını, en ilkel donatımla bile yola çıkıldığında, küçükmenemeyecek başarıının sağlanabildiğini, 1980'lere kadarki pratiğiyle dosta ve düşmana göstermiştir.

Kuzey-Batı Kürtistan'daki küçük-burjuva akımlar, kendi eylemsizliklerini örtbas etmek için, "tarih katliamlarla doludur, çok zayıf bir konumda olan halk yeniden eyleme yöneldiğinde tümüyle imhası kaçınlımadır" gibi teslimiyetçi ve boyun eğmeci anlayışlar geliştirerek, fakat bunun yerine hiçbir çözüm yolu getirmeyerek, özellikle ulusal kurtuluş devriminin temel mücadele biçiminin ne olacağının sorunundan ısrarla kaçındılar. Güney ve Doğu Kürtistan'daki benzerlerinin tarihsel tesadüflere ve kendi çalışmaları olmadan ortaya çıkan fırsatlara dayanarak ve plansız da olsa bir hareket geliştirebilmelerine karşılık, böyle tesadüflerin Türkiye'de gelişmesi mümkün olmadığı için, Kuzey-Batı Kürtistan küçük-burjuvazisi, rastlantıya bağlı bir eyleme de kendisini dayandıramayarak, tümüyle eylemsiz bir yapı içinde kaldı. Böylece bu güçler, tümüyle umutlarını, ya diğer parçalarda elde edilecek burjuva kazanımlara, ya da, Türkiye'de elde edilecek "burjuva demokratik" kazanımlara dayayarak bir güç haline gelmeye çalışılar.

Küçük-burjuvazi bu çıkmaz içinde kırınırken, devrimci ulusal kurtuluş siyasetini ve kendi partileşmesini geliştiren proletarya eğilimi, ulusal kurtuluş siyasetinin belli bir pratik çalışma sonunda, ulusal kurtuluş savaşına dönüseceğini, dünya halklarını zafere getiren ulusal kurtuluş savaşlarının bir benzerinin de, çok güçlü bir potansiyele sahip olan Kürtistan'da geliştirebileceğini, hiç de tarihsel tesadüflere bel bağlamadan, sistemli ve planlı bir ideolojik, politik ve pratik çalışmaya böyle bir mücadele seviyesine ulaşabileceğini, Kürtistan'daki sosyal yapının, coğrafya ve nüfus yapısının buna uygun olduğunu açıkça belirtti. Ve bununla da yetinmeyerek, böyle bir mücadeleşenin ilk örneklerini en ilkel bir donatımla kendi kadroları temelinde sergiledi. Ayrıca modern Kürtistan ulusal kurtuluş savaşının daha çok Kuzey-Batı Kürtistan'da şeikenenbeingecekini, böyle bir mücadele geliştirmek için, dış koşulların da elverişli olduğunu, yani Lenin'in, daha 1916'larda, ulusal kurtuluş savaşlarının zafere gidebilmesi için gerekli görüldüğü koşullardan, çok daha elverişli koşulların bulunduğu, sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş hareketlerinin kapitalist-emperyalist sisteme karşı yarattığı dengenin güçlü olduğunu, dünyanın büyük bir bölg-

münde sosyalist insanın gerçekleştirdiğini, klasik sömürgecilik sisteminin dünya çapında tasfiye edilmiş olduğunu belirterek, adeta işgal, istilâ ve klasik sömürgecilik altında kalan sayılı ülkelerden birisi olan Kürtistan'ın, bu çağdaşı statüye, böyle devrimci bir savaşı aşmasının hiç de imkânsız olmadığını açıkça ortaya koydu.

Proletarya hareketi küçük-burjuva akımların yamacı istedikleri reformist, teslimiyetçi ve boyun eğmeci anlayışların maddi ve teorik geçerliliklerinin olmadığını, halkın kitlelerinin ulusal kurtuluşa duyduları güçlü arzu ve istekleriyle uluslararası koşulların, bu eylemsizliği reddettiğini, kendi pratiğiyle açıkça göstererek, Kürtistan ulusal kurtuluş savaşının stratejik ve taktik çizgisine ulaşabilmiştir. Temel mücadele biçimini konusunda geliştirilen tüm örtbas etme çabalarına rağmen, genel olarak Kürtistan ulusal kurtuluş devrimine ve özel olarak da bunun Kuzey-Batı Kürtistan'daki somutlaşmasına ilişkin askeri çizgi, giderek netleştirilebilmiştir. Bununla da yetinilmeyerek, bu çizginin pratiğe aktarılmasının sanıldığı gibi uzun bir evredek etmeyeceği; pratik hazırlıkların yapılması, iç ve dış bağlantıların kurulması, özellikle ulusal kurtuluş siyasetinin kitleleşmesi, yanı iç ve dış bağlantılarıyla cepheleşmesinin sağlanması ile birlikte, bu siyasetin hızla bir ulusal kurtuluş savaşına dönüştürebileceği, askeri hazırlıkların da belli bir oranda yapılmasıyla birlikte, Kürtistan'da içine girilecek sürecin bir ulusal kurtuluş savaşının süreci olduğu açıkça gösterilmiştir. Ve bütün bunlar, sadece tahlil düzeyinde değil, pratik mücadelenin planlanması ve bu planın pratikte uygulanması olarak ele alınmış, ve böylece küçük-burjuvazının bir de bu alandaki korkunç derecedeki yeteneksizliği, yetersizliği ve acılığı açığa çıkarılarak, aşılabilmıştır.

Sonuç olarak, Kürtistan'da modern bir ulusal kurtuluş hareketinin, objektif şartlarının gelişim doğrultusuna bağlı olarak oluşan subjektif şartlar ve özellikle bunun en başında partieleşme biçiminde somutlaşması. Kürtistan'da yeni bir dönemi başlatmış ve onu modern bir gelişme dönemi içine itmiştir. Kürtistan'da işçi sınıfının öncü devrimci partisinin doğuşu, yeni ve tarihi bir evreyi oluşturur. Küçük-burjuva milliyetçiliğinin bir türlü başlatamadığı modern ulusal kurtuluş evresi, toplumsal ve siyasal bir güç olarak proletaryanın tarih sahnesine çıkmaya açılmıştır. Proletaryanın ideolojik ve politik önderliği, Kürtistan ulusal kurtuluş probleminin doğru bir biçimde ortaya konulmasını sağlayabildiği gibi, bunun doğru çözüme götürülmesinin temel araçlarını da yaratabilme özelliğine sahiptir. Ve bu önderlik, Kürtistan'ın tarihi ve toplumsal tahlilinin yanı somut şartların somut tahlilinin doğru yapılmasını, bu temelde doğru devrimci bir siyasal program, stratejik çizgi ve taktik anlayışın siyasi ve askeri alanda geliştirilmesini gerçekleştirebilmıştır. Kürtistan'daki problemin teoride böyle doğru çözümlemesinin yapılmış olması, onun pratik çözümü için de temel bir başlangıç, zorunlu bir koşul ve sağlam bir güvence olarak, bu teorik yaklaşımın kabul görmesi oranında, pratik çözümün de sağlanabileceğini açıkça göstermiştir. Bu teorik belirlemeler kabul edildiği, bu eleştiriler ve ortaya konan doğru çözümler yerli yerine oturduğu oranda, yanı, bugün konumlarına uygun olmayan iddialarda bulunan güçlerin, bu eleştiri ve önerilerden doğru sonuçlar çıkararak kendi gerçek yerlerine oturup, yapabilecekleri şeylere sahip çıktıları ve esas olarak görevi omuzlayacak militanların ise, bu belirlemeleri doğru kavrayıp, pratiğe başarıyla uyguladıkları oranda problemin pratik çözümü gerçekleşecektir.

Eğer Kürtistan ulusal kurtuluş probleminin teorik çözümlesi bu biçimde başarılısa, bu durum, artık pratik çözümlerin de yavaş yavaş ve uygun adımlarla gerçekleşeceğini anlama gelir. Ve böyle bir teorik çözüm geliştirebilen Proletarya Hareketi, günümüzde kadar yürüttüğü ideolojik ve politik mücadele içinde sağladığı yetkinleşme ile, başta Kuzey-Batı Kürtistan olmak üzere, Kürtistan genelindeki devrimci mücadelede ve bu mücadelenin direkt olarak ilgilendirdiği ülkeler halklarının kurtuluş mücadeleleri karşısında, üzerine düşen devrimci görevi pratikte de yerine getirebilecek gücü ve güveni kendinde görebilmekte dir. Bu güçle, bundan sonraki bölümde, modern Kürtistan ulusal kurtuluş mücadeleşinin gelişmeye en çok adayı olduğu Kuzey-Batı Kürtistan somutu için pratik önerilerini sunacak, ve bu temelde, stratejik anlayışına uygun olarak, Kürtistan'ın diğer parçalıyla, hakim uluslararası devrimci-demokratik hareketlerle bölge ve dünya devrimci-ilerici güçleriyle doğru devrimci ilişki biçimini için pratik önerilerini Proletarya Hareketi bunu, hem yurtseverlik ve hem de uluslararası anlayışının bir gereği saymaktadır. Bu inançla pratik önerilerini sunarken, bu önerilerin hayataya geçirilmesi için, bütün gücüyle mücadele edeceğini, burada bir kez daha belirtir.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Cepha Yekitiya Berxwedana Lı Diji Faşizmê Sazbû

Lı hawidorê platformeka şiriki li ser bingehê piştgirtına tevger û Tekoşina Rıza-gariya Netew Kurdistan û tevger û tekoşina Demokratik ya Şoreşgeri Tirkîyê, jîbo kû li diji Faşizmê Cepha Yekitiya Berxwedana bê sazkarın. PKK, Dev-Yol, SVP û TKEP bîrkar sitendin. Jî berpîrsiyarêvan rîxistina komita bî rîxistini, jî çend mehan vê de bî xebata xwe û ji bersivênerini kû ji rîxistinêni hatine, jîber vê di civineka firehi de; TKEP, TKP (ML), Acilciler, Devrimci Savaş, û bi "İşçinin Sesi" di 1 ê Heziranê 1982 a de belavok hate belavkîrin, bi vi awayi CYBDF, sazbûna wê hate diyarkîrin.

Em vê belavokê bî rewşa wê dîdîn diyarkîrin. Dî vê civinê da, platforma şiriki destûra gişteki sitendiye û hîviyên zû hewceji emê, di vejinandina rojnama me li ser Cephê di hejmara Serxwebûn da bi weşinîn.

Gîşteki mafêni siyasi hatine sitendin ji dest û bê mafê carenûsi dîbin kedxwari û zîlma emperyalizmê da gelên me; û welatê me; ji hîla banka, holding û hevalbendêwan axa, kîrine wek poxaneki. Jîbo jîbin zîlma cunta leşkeri a faşist, gel bê rîzgar-kîrin û sazûmanâ demokratî ya gelî sazbi-be. Cepha Yekitiya Berxwedana li Diji Faşizmê hatîye sazkarin.

Jîbo bê rîza û xwestina gel û welatêne, gel û welatê me dîbin simê emperyalista, kedxwar û dîbin simê hevalbendêwan generalê NATO yê deye.

Pîsti qırkırinê faşisti û sùiqasten, bî navê huzur û aşıti di 12 ê İlônê 1980 i de sazûmanê klixa generala, welatê me di meşinîn tariti û kuritiya faşizmê. Lî çar hîlen welatê me; li diji gel èriş û zorbazi-yek'ka bî sistem diajo. Mafêni demokratî, mafêni bingeha azadiyê ji hîle hatine rakîrin, bî hîsanî ji imkana jiyana me ji desten me hatîye sitendin. Jîbona jîndariya mîrovi, xwedibûna mafêni demokratî û seknandîna vê kedxwariyê bê pêl û bêl ancak, bî pelisandîna vê zîlme û binxistina sazûmanâ faşist bi imkane.

Cunta bî piştgirtiya sazûmanen leşke-ri, burjuaziyên yekdest û emperyalista û bî alikanya hevalbendê xwe sazûmanen xîsiye bin destê xwe. Zîlma û zorbaziya dewletê li welatê me; bingeha kedxwarê sermaya mezîn tine holê. Zîlma abori û siyasi parê vê sazûmanen ne û ji hev nayen qetandin. Ancak bî zîlma û zorbaziyea dijwar; tengasiya burjuaziyê yekdest û bingeha wanê li Kurdistanê axatiya erdi tê sazkarin û jîndar dîminin. Barêng tengasiya aboriyê datinîn ser pişt xebatkara, gîşeyen gel diherikin bin dijwariya abori û sosyali. Burjuaziyê mezîn karê li ser karê avadîke, lê tengasiya abori hî kûrtir dîbe û bê kari wek bahozê mezîn dîbe. Dî rewşa tengasiya abori û siyasi de pariyen sazûmanen, beri kû bêng gîrtin ji top avetibûn. Iro diktoriye faşist ancak bî zoraki li piya dîmine. Rewşa sazûmanen, ên siyasi û huqûqi ji hatîye qedexekîrin. Rîxistinê karker, gundi û gişteki xebatkara hatine pelisandîn û li diji rîxistinê pêşverû û şoreşger ji qampanye dijwar jîbo tînekinen tê ajotin. Şiyarbûna demokrati-nete-wi li Kurdistan a Tirkîyê li diji teadeya sistem a netewi pêşve çûne bî berdevkîn xwe yê li Kurdistan dîdin perçqandin. Bi sedan welatparêz di zindana dene.

Rejima faşist li diji gelê me, bi her awayi di èrişê daye. Maf gerandîna gel û pozberiya xwe ya bine holê bî xwin û agir tê bendkîrin. Dî vê rewşê da, jîbo gel tenê rî, şoreşê û binxistina diktoriye faşist û avakîrinâ sazûmanâ demokratîye.

Bî zelali xuyaye-kû; gelê me li ber tekoşineka dijware. Rîxistina leşkeri a emperyalizmê NATO û cettê generalê faşist tevihevin. Politiqa ya abori ya cuntayê IMF û OECD hwd. sazûmanen sermayê emperyalist nişan û diyardîkîn û piştgirtiyen xwe pêktinîn. Hebûna leşkeriya ABD li welatê me bî lez tê zêdekrin. Jî sazûmanen huqûq ta çandi gişteki sazûmanen dewletê tê leşkerkîrin, û çetê faşist tê bî cih kîrin. Lî karkhana garnizon avabûne. Welatê me dîbin işxala ceşê xwe daye. Lî polis ekibîn eziyet û lêdanê, li cendirmê, ekibîn qırkırinê hatine çekîrin. Dîbin des-

tê tekelade, weşan û TRT derewa diweşine û piştgirtiya sazûmanen dîke. Lî, li diji vê èrişâ dijwar kû li ser gelê meye disa iro berxwedan berdewam dîke. Ev ji saleki zedetir di hepsa bin dezgê lêdan û eziyeta de û li ber darxistinan û li çiyan berxwedana bê sisti nişana bahoza pêş me dîde diyarkîrin. Mafêni û sendiqi, mîrovati û rewşa jîyaneka mîrovi ancak bî berxwedana li ser bingeha tekoşina kedkara, li diji diktoriye faşisti evê mecal be. Serketina vê wazifê bî zelali xuyaye kû ancak yekiti bî gişteki hîzân gel hewcîye. Lewra, rîya; helkirina yek bi yek pîrsîrêka hatîye gîrtinê. Ü giştek di pîrs girêka sazûmanen dane. Giştek refîn gel dîbin erişa sazûmana faşist dane. Dî vê zîvrano-ka diroki de hîzân qetên tevger û tekoşina şoreşgeriya Tirkîyê û qetên tekoşina rîz-gariya netew-Kurdistan a Tirkîyê wek yek çemi dîbe bi herikandin bin.

Cepha Yekitiya Berxwedana li Diji Faşizmê li dora vê armancê, rîxistinê gelên mî û siyasi anîye cemhev. İro; Devrimci-Yol, PKK, "Emekçi", SVP, TKEP, TKP (ML), Acilciler, Devrimci Savaş, û rîxistina "İşçinin Sesi" di vê tekoşinê da yekiti kîrin. Jî va pêştir, di vê rîyê da jîbona gişteki rîxistinê demokrat û şoreşger bo yekitiya wa tê xebatkîrin. Ü ev xebat berdewam dîke. Bi bawerine ku ev xebata me ewê serfîraz bîbe û Cephe ewê reh bide nava gel.

Armanca me ji ana ve ilke demokrasi a geli; di nava dan û sitendînê hîzân gel da cih bigîn û bî jiyan bîbin. Ev yekbûni di nava xwe da bîzîrên sazûmanen gel jîbo avakîrinâ di hîle û ewê diktoriye faşist bînbixe.

Dî pêşîya 12 ê İlônê de, şoreşgera; jîbo hîzân şoreşgeriya gel pêşde bîvin, diji erişen faşista bî wezîfe bûn. Lî ana hî bî wezîfîn tevi-hev, dîbin teadeyen sazûmanâ leşkeri ya faşist de, gişteki hîzân demokratik û rîxistinê şoreşgeri bo sazûmaneka gel bê avakîrin, giştek rîxistin bî rîbixîn bî wezîfîna girêdayine. Jîbo serfîrâziya vê wezîfî bî heqî bî cih were Cepha Yekitiya li Berxwedana Diji Faşizmê xwe-

diyê berpîrsiyariyeka dirokiye.

Cepha Yekitiya Berxwedana li Diji Faşizmê:

Cina karker û gundiyen Tirkîyê û gişteki gîrseyen gel, ew diktoriye leşkeri a faşist kû wan têdixe tengasiya abori û dîbin koletiya siyasi de dîhêle, li diji vê sazûmê jîbo di rîya rîzgariyê da sazûmaneka demokratî bê avakîrin, jîbo tekoşinê bangi we dîke.

Cepha Yekitiya Berxwedana li Diji Faşizmê:

Dîbin zîlma netewi da li Kurdistan a Tirkîyê, jî hîla rejima faşist û axayen erdê da tê qırkırin û gundiyen belengaz û gişteki bîndestan kû pêşketîna wana netewi hatîye seknandîn, giştek mafêni wanê insanetiye daye perçqandin, jî vê sazûman diktoriye faşist kû bê tînekrin, jîbo bi gelê Tirkîyê ra piştgirt û yekdest serbîkîn, li ser bingehê serbixwe û azad bî gelê Tirkîyê ra yekbûnê pêk binin di tekoşinê da bangi we dîke.

Cepha Yekitiya li Diji Faşizmê gelên belengazê Rojhîlata-Navin, ev rejima faşist kû li mintiqâ me qerekola emperyalizm a ABD û, siyonizm û paşverûtiya mintiqê ra bî dan û sitendîne û armanca işxalê di Rojhîlata-Navin de diajo diji vê rejimê bî gelê Tirkîyê ra bo piştgirtiyê û tekoşinê bangi we dîke.

Cepha Yekitiya Berxwedana li Diji Faşizmê:

Lî diji emperyalizm û hevalbendê wi kû li mintiqâ Rojhîlata-Navin kîrine wek fiçiya barûdê û diji sazûmana militarist ya rejima faşist a Ankârê jîbo piştgirtuna tekoşina gelê me bang darê gişteki mîrovîn parêzvanê aşiti û seknan xwazê çeki dîke.

Tu tiştek ji serxwebûn û azadiyê bî rûmetir nine!

Bî tekoşina berxwedana yekitiya gelê me ewê zafer bî cih were!

Biji Cepha Yekitiya Berxwedana li Diji Faşizmê

CYBDF

1 Heziran 1982

Qırkırinê Cunta Faşiste Kedxwar Lı Zindanê Diyarbekir Berdewam Dibe

Lî hember gişteki bendkîrinê cunta leşkeriya faşist di serê meha Nisanê de, hîm di nav welat, hîm ji, li derveyi welat, bî alemê kû hate bîhistin û dijitiyê ani holê. Qırkırinâ Bûyera Zindana Diyarbekirê; Rojnama me di hejmara 5 a de weşandi bû. Bûyera di weşin û rojnamen dinê da bi firehi çîngini kîr. Alema gişti û hîz û sazûmanen pêşverû li diji vê yekê bî hîrs bî deng bûn. Wê hîngê cunta faşist ji tengasiya xwe bo kû bûyerê veşere dest bi leystika kîr.

Bûyera qırkırinâ Zindana Diyarbekir bî mecbûri man û endamê KM ya PKK Mazlum Doğan kuştina wi dîne diyarkîrin û Bûyera bi vi awayi derkete der. Dî dawayen PKK û Diyarbekir de bella parastina siyasi dîkîr, bo vê yekê bî her grûbi ra Mazlum Doğan derdixistin mahkemê. Mazlum Doğan bî gelê Kurdistan baş dîhate naskîrin û ji nézkahti alikari gel dîdayê. Yek diji ji ber kû dosyayê dawaya alema gişti dîhat zanîn û ji ber bella kû dan û sitandînê wi bî maliyên wi re hebû, weşartina kuştina wi bî imkan ma û ev bûyer derkete derve.

Pîsti cenazê Mazlum Doğan dîdin maliyên wi, pişde li dû hev laşen ew şoreşgeren kû di hejmara

ra me ya berê da navê wan hatibû diyarkîrin ji, laşen van şoreşgera ji dan maliyên wan. Lî bî pîrani ji dîlxwaz û kadroyen PKK û, kû hejmara wan me di rojnama xwe da 40 kesi dabu diyarkîrin, ji nav van hîn, yîn navê wan bella kû bûyer veşarti hatîye seknandîn bo vê yekê navê wan nehatîye weşin û ew kesen kuştî kîne ev bê bersiv maye wek kû ji rojnama mera hatîye diyarkîrin, di nîvê meha Gulanê de ji, disa li dû hev 6 kesen di dîdin maliyên wan.

Ta neha ê kû navê wan derkete der, ji şehîde serxwebûn û azadiyê; her dû ji Viranşehirê, yek ji, ji Dêrika Çiyayê Mazi (Mazi dağı), Çermûk (Çermik), Kızıltepe û yek ji, ji Hilvanê ye. Ji vana şehîde me yê Kızıltepe; endam û kadroyen PKK û, muhendis û elektrikê a bîlind Ferhat Kurtay, yê ji Çermûk ji, disa tekoşerê PKK û bî bernavê "Nesimi" Yaşar Önerê.

Maliyên Ferhat Kurtay, bî kuştina vi rîberê komunist pîsti 20 ê Gulanê bî guman dîbe li laşê wi di 31 ê Gulanê de dîdin dê û bav ê wi û di wê rojê de ji, li Kızıltepe tê bînerkîrin.

Ferhat Kurtay ji, kuştina wi weki Mazlum Doğan ku nê veşartina kuştina wi bî imkan ma û ev bûyer derkete derve.

Pîsti cenazê Mazlum Doğan dîdin maliyên wi, pişde li dû hev laşen ew şoreşgeren kû di hejmara

Dî sala 1977'de dev ji karê xwe berda û li hîla Mîrdinê dest bi xebata şoreşgeri bî bîrjar û can-fêdai kîr. Ferhat Kurtay di hîlêda di nav gel de birêberi hate naskîrin û gel, wi ji xwe ra rîber did. Dî xebat û tekoşina xwe da ji dijmînê xwe ra tu carişop nedaye. Dî gîrtuna xwe ya 1979'da ji, dîbin eziyet û lêdanê de, bî wê berxwedana nişanî kîr kû dijmîn nizamî xwe ji, ji hîle rake û wi bê mecal hîstibû. Dema kû di zindanê da ji, Ferhat Kurtay bî zanebûn û berxwedana xwe bûbû rîber û nişana rûmetiya ji ber van yekan ji, cunta faşiste kedxwar ya dest bi xwin bê bingehiyen huqûqi, bî eziyet û lêdanê dij mîrovatiyê û ne li gora aqlê insan pêşda serê wi ji hev parê dîke û sing û laşê wi dişewitînin û bi wi rewsi dîkujin. Ancak ji ber van sebebîn me da diyarkîrin bî gişteki xebata xwe va ji, disa vê bûyerê sazûmanen serdest nîkânîn veşerîn û bi vê bûyerê sûc û rûreşî û zorbaziyên wan derkete der.

Kû gundiyen hîlê dema kuştina Ferhat Kurtay dîbihizîn dirîjîn rîyên bajêr, dîbin zîlma û zorbaziyên cunta faşista bi rewşekî rûmeti li xwedi derdikevin. Bî nîzîkahî 150 taksi, laşê wi di ketîna Kızıltepe da pêşdar dîbin û ev welatpâ-

rêz kû hejmara wan bî nîzîkahî 4.000 hes li diji hîzân cunta faşist li berxwedîn û dîkevin nav meşîna laşê wi.

Bîrâyî Ferhat Kurtay ji, sala 1979'da de, ji hîla paşverûyan ve hatibû şehîdkîrin. Pîsti kû laşê Ferhat dane dê û bavê wi li dû hev laşen pênc şoreşger ji, dîbin bendîn leşkeri de dîdin maliyên wan. Ü dîbin bendî leşkeri û dijwar de, li hîla wan dîdin erdê.

Bî zelalbûna bûyerê ê kuştina tali, li van ji van 6 kesan Ferhat Kurtay di 20 ê Gulanê de, 5 şoreşgerê di ji, bî gumanîyeka zêde dîbe kû di qırkırina pêşî da hatibûn kuştin. Li ser vê şîkê, şehîditîya mezin, Mazlum Doğan bî xwe ji, hima gişteki ji wan laşê wana hatîye şewitandin û hatîne xen-qandîn. Li ser laşê gişteka birinê kûr hene.

Ev bûyerê tali, kû derkete holê, zîlma û zorbaziya cunta faşist kû li ser gelê Kurdistan û rîber û endam û dîlxwazê wê dîmeşine dâniye berçav. Lî, li diji vê amanca dijmîn, gîrseyen gel û alema şoreşger û demokratî bîrîyariya wana berxwedani hî tûjtur hûye.

Pîkanînê cunta faşista kedxwar naminin û ewê hesab mutlaqa bê pîrsin. ★★★

Hevalên Hêja

Em hîvidann kû, serfîrâzi para we be...

Roj bi roj; kerwanê şehîden rîya serxwebûn û azadiya Kurdistan mezintr dîbe. Gelê Kurd; nîfş bî nîfş dîra azadiyê, bî xwîna xwe ya sor, ji rengê ala zahmetkêşan av dîde.

Bûyerê kû ji demeke ne pir dûrûr li Kurdistanê li bajarê Diyarbekirê bûn, ne tenê hovberi û ne mîrovaniya dijmînan da xwîya kîrîn, belê ew, nîsana ze'ifiy û tîrsa dijmînan bûn. Xwîya bû kû; ew şer gîllê Kurdistan seri hîtevinin û bawerîn kû, "berxwedan jîyane", weke kû navê pîrtûka hevalê şehît MAZLUM DOĞAN di de nişanîn...

Helbestvanekî Ereb dîbêje, "dergehîn azadiya sor, tennê bi desten bi xwîn, tîne lêdanê" de! em tev, canê xwe deynîn li ser lepêñ xwe û bi hemû hîzân xwe bi desten xwe yê bi xwîn li dergehîn azadiyê bixin..!

Hevalên we yê dilsoz ji Bochum

JI TUTANAQÊN MAHKEMÊ, DOZA PKK

Dest pêk di hejmara derbasbûyi deye.

Dî derheqê Partiyê de hin nisandan kû tên kîrîn û bi taybeti ji. Dî derheqê me da ceza tê sitendin dî vi qismi de, hin tîs tê gotin. Bahsa armanca Partiyê kû tê kîrîn armanca vê tevgerê an ji vê Partiyê; kû gelê Kurd; ji hêla kedxwariya Fars. Erep û Türk de hatiye belakirin. Ji vê rewse li gora sistema Partiyê û bi tekoşinake şoreshi; armanca Kurdistaneka yekbûyi û serbi-xwe, dewleterka Kurdistan avabikin heye. Wek li gora proxrama Partiyê tê xuyakirin, erdê kû di bin cumhûriyeta Tîrkiyê de, bi şereki çekdari bê gotin û ev der ji dewletê biqetin û jîbo dewleterka Kurdistan Marksist armanca tê gotin nîha. Dî bi fikri de, rasti û cewti hene. Bi rasti Parti, kedxwariya Tîr. Erep û Fars gelê Kurd bindest girtine, û kedxwariya li serê dajon, hwd. dibêje. Û li gora rewşa Kurdistan proxrameka azami û asgari daniye pêş xwe. Lî dan û nişandineka Partiyê kû jibona gelê Kurd "bi civatki ji holê hatiye rakirin" tîneye. Bi vi awayi negotiye. Ji xwe kû geleki bi civatki ji holê hatiye rakirin babs jê nayê kîrîn. Lî di nişandînê ideolojiya Partiyê de ev heye; imkaneka bi vi awayi ji bona gelê Kurdistan heye vê dibêje. Yani, armanca dewletê Tîr eve kû, di nava "Misak-i Millî" de yek neteweki bîkar bine. Yen kû li diji vi armancê, ên milliyeta bi qirkirin û asimlasyonê helandina wan tê babs kîrîn.

Lî vê derê tiştek awha heye. Li ser bingeha M-L. tekoşina soreşê tê gotin. Parti M-L. ji xwe ra rîber dibine ev raste. Yani li ser bingehê M-L. idiojîji xwe bi rewş dîke û li ser vi bingehi politiqâ xwe diajo. Lî armancên partiyê bi du qismi dibe kû mîrov bide berçav. Ji xwe ev di Proxrama Partiyê de ji daye xuyakirin. Tişteki kû diqatê min kışand ew ji kû li ser vê. Li ser Proxrama Partiyê tê tîş nayê gotin. Dî Proxrama Partiyê de wek tê biramin tiştek awha heye "armanca meya bîrûmet û bîlin sosyalizm û komünizme.., ev tê gotin. Ev ne asgariye ev proxrameka azamiye. Armanca nihaiye. Lî Proxrama Partiyê û kû ana, proxrama şoresha demokrati-burjuwayê proxrama asgariye. Yani, proxrameka jîbo welateki serbixwe, demokratik yek diktatorya gelîye. Jîbo avakirina viye. Şoreş ne li ser bingehê M-Leninisti, ewê li ser bingehê netewi demokratiki û geleveni be, û şoreşeka bi vi awayi be.

Dî şoreşê de hêla milli, ji xwe di proxramê de hatiye nişandîn kû ewê li diji tehekuma ecnebi be. Hêla demokrati; di nava welat de ji demen berê ve kû di nava gelde kevneperesti maye, evê li diji vê pasverûtiyê be, kû gundi bigihijin erd, zîmalî ser pireka bê rakirin azakirina jîna hwd. ye.

Yani şoreş di nîv xwe de dewlemende. Lî ew bi xwe şoreş demokrati-burjuwaye. Lî, burjuwaziyê Kurdistan ji ber rewşa xwe ya tarixi, ji ber rewşa welat, şoreşeka bi vi awayi nikare bîke. Ji ber vê yekê şoreş-a-burjuwa, û demokratik, jîbo Kurdistaneka demokrasi û serbixwebûnê vi şeri ewê proletarya û tabii bi navê proletarya partiya wi PKK, ewê rîberi bîke, tê gotin li vê derê ev danişana şoreşa li ser bingeha M-L. ne raste. Şoreş bi bingehi millîye-demokratike, û gelivane. Yani ê kû em xelk dibinin: karker, gundi, esnafê bajêr, burjuwaziyên piçûk, ronakbir û yêñ qismîn welatperwer têni hesibandin. Û bi van ev tê meşandîn. Politiqâ ifadê aboriyê ye. Ji politiqêre idiojîji rî dikare nişan bide, an ji politiqâ bi sistemê idiojîji têni formulkirin. Lî; politiqâ li ser bingehi bilind dibe, bi esasi yê wek xwe, qurûme-ka serbani re idiojîji. Idiojîji ya rî nişanî politiqê dide, an ji formula wê politiqê, gotinkirina wê, ji girseyen gel ra birina wê, bi tewreki sistemi tazahur dibe tabii şoreş ewê netewi, demokratik û bi qarekerê gelvanî ji ber kû ewê çêbîbe. İktidara vê şoreşê ji mutlaqa ewê netewi, demokratik û bi diktatorya gelvanî ewê bîbe. Evê dewleterka gel be. Dewlet nabe dewleterka M-Leninist. Dewlet ewê demokratik û netewi be. Ji ber vê sebebê li vê derê

"TEKOŞINA SERXWEBUN Û AZADIYA KURDISTAN JI TUTANAQÊN MAHKEMÊ BÜYE MALÊ DÎROKÊ"

Kurdistaneka serbixwe, yekhev û demokrati" tê gotin. Li hin cihen di ji, dewleterka Kurd Marksist-Leninist tê gotin.

Ez viya bîdim nişandîn kû; di proxrama PKK da li ser bingeha M-L dewleterka Kurd nayê gotin, weki min danişandan; welateki serbixwe, yekhev û demokratik heye û ev dewlet ji evê netewi be, evê demokratik be, evê sazûmaneka gel bi xwe be. Dî proxramê da ewha tê formulkin.

Dî İddianamê de xebata partiyê, faliyeteñ propaxandê bi gişteki weki propaxanda çekdari hatiye nişandîn. Her tekoşinek, bi taybeti ji, tevgeren çekdari di faliyete propaxandê de tê nişandîn, ev perçek ji vê faliyete tê ditin, û tê bahskirin kû partiyê; propaxanda çekdari ji xwe ra rî sitendîye. Li vê derê eyni tiştek awha heye "hin rîxistinê kû faliyeta 'bölöcülük' dikin, li diji vana. Partiya Karkeren Kurdistan ji yasayen burjuwa demokratik feyde sitendîn hebe ji, ji ber tengasiya yasayen burjuwa demokratik û ji ber kû di demen pêş de ewê sazûman hê dijwartir bîbin û ev xebat û imkan bi gişteki ji holê rabin vê rîyê nedaye ber xwe, ji nava gel û bi hêza gel bi modeleka rîxistini, rîzgarkarên gel hêza di nava wan bi xwe de ye û dawi qelen di dînyayêde ên pêşverû û demokratik bi piştgirtika van M-L; ecibandiye û li gora van fikra bi rîxistinîye pilanen xwe jîbo faliyete çêkirine.

Xeyni ji -ev qismê ji vê xeyni gelek girîng-propaxandê bi eylemen şiddet ajo-tin, eylemen şiddet qismek ji xebata propaxandê hatiye qebûlkin û ev tê parêstîn.. Li vê derê ji rasti û çewti him li cem hevin him ji di nav hevdane. Li vê derê, ev qismê kû min ewli xwend parti; ji yasayen kû dewletê daniye jê feyde bîstine, faliyete ka legal bîmeşine lê bi esas ji rîxistina xwe û faaliyeta xwe bi ilegalî bajo, ev dan û nişandîn raste. Ev ferqiya nav Partiye. PKK û rîxistinê Kurdistanê ûn burjuwayen netewanen. Ferqiya bingehi yek ji eve. Ev dan û nişandîn raste. Lî, ev dan û nişandana kû bi propaxanda diva tevgerê zorê bihevre pêk bine û bi esasi ji, tevgera pareki perê propaxandê bîbîne û jîbo Partiya Karkeren Kurdistan armanca xwe bi cih bine ev dibin serenavê proxrama "tütük" û tê xuyakirin û jîbo ev bê ispatkirin bi min û Yıldırım ra belge kû hatiye girtin ew tê nişandîn. Li ser vê hin dixwazim xeberbidim.

Ana, li vê derê dibe kû du tiş ji hev bîn ferakirin. Qanûn an ji "tütük" jibona "düzen" û mûhafize bîkin, qûralen kû li ser sazûmanê bi kar têni evin. Dewleta Cumhuriyeta Tîrkiyê ci dîke? Jîbo nizamê mûhafize bîke, an ji berdewam bîke, hin qûrala datine, bi ceşê xwe, û bi polisê xwe bend dîke. "Tütük" ji, bi cih anina organizasyoneki, an ji "kurum" eki ji hêla "organ" eki xebitandina wê dide der. Proxram ji ferqlitre. Proxram bikaranina ana nade nişandîn. Vi "kural" i bikar nayne. Proxram, ji irade, ji rewşa nîha pêş tişten bîn kîrîn datine holê, van nişandîne. Em hêjin kû, Proxrama PKK rewşa Kurdistanê ana nişandîne. Ji vê tespitê, di pêşketinê de tişte kû bîcîhî werin wan nişan dide. Ji vi sebebi "tütük" a proxramê nabe "tütük" a rîxistinê dibe. Lî "tütük" a proxramê nabe. Ev ne mumkune. Ya yekemin kû ev terimi ji xelete. Ya duyemin; ji tecruba welatên din ez dîkarim bêjîm; propaxanda çekdari, ne propaxanda tevgerekiye, misaleki ci cêbûye em bêjîn. Dî rîberiya Partiya me de li Batmanê, Ceylanpinarê, li Qersê, li vê derê û wê derê grewek, işxala erdek, mitingek, cîvînek cêbûye propaxanda vi li Elazîzê, an ji li Anqerê kû çêbîbe ev ne propaxanda çekdariye. An ji weki va, li diji ajaneki, paşverûyeki, an ji li diji çeteki rîxistin bi çekdari tevgerek deyne, propaxanda vê tevgerê li welat û li derveyi welat li vê derê û wê derê çêbîbe ev propaxanda çekdariye.

Propaxanda çekdari, jibona armanca propaxandê bikaranina çek bîxweye.

Parti, di İddianamêde wek çeteki tê nişandîn, an ji weki ordi ki tê nişandîn. Bi

esasi organizasyonen siyasi şerê iktidarê didin. Ev "araç" ên iktidarêne. PKK ji, jibona iktidarê armanceka wê heye. Xebateka wê heye. Dî tekoşina vê iktidarê de gelek rîxistin -hîngâ tekoşin tê gotin wê bi taybeti hin sempatizana dixin zaftetekoşin, bi tewreki tekoşina çekdari an ji, bi vi awayi tê xuyakirin, an timin vê kirtê, bi esasi ne awaye.

Gellek parti hene, herrek ji van jîbo were iktidarê, an ji bîbe hukûmet xebat dîke û şerê vi dide. Lî, jîbo hatîna iktidarê û bûna hukûmetê gellek rî hene û "araç" û wi hene.

Parti, ilem, ne alikarê xwinrijandîne ye. Em ne wampirin, em ji insanın. Lî, ger şerê iktidarê bi mutlaqi zorê gerek dîne, ew rîxistina iktidarê xistive pêşya xwe ev organizasyon ji vî nîkare bireve, ji vê niqtê mechûre mîze bike.

Ani, em insana nekujin, em insana hizbikin, hûmet bîdin wan, em humanistin hîngâ bê gotin gerek ev ji bona şer ne manîh be. Li gellek welata, -xwazi sosyalist an ji kapitalist be- û gişteki polisîn wan hene, ceşen wan hene, dewleta wan hene, ev polis û ev ces cîma têni çekirin? Dema lazim bû jîbo kû şerbikin.

Ani di tevgera siyasi de zor ji, wek "araç" tê xebitandîn. Lî, tevgera siyasi tenê, tekoşina çekdari nayê hesibandin. Gellek rîyê wê hene Grew, meşin, rîxistin, propaxanda ji "araç" ên rîxistina siyasi ne.

HAKIMÊ DURIŞMÊ: Usûla kû PKK di parêze ciye?

GIRTİ: PKK'ê wezifan daniye pêşya xwe, armanca daniye pêşya xwe. PKK nexwedîyê vê ditinêye kû ev, an ji, bi tewreki di usûla deyne pêş xwe.

HAKIMÊ DURIŞMÊ: Armanca van wezifan çîne?

GIRTİ: Ger destûr hebe, ezê bêjîm. Jîbona kû bê gîhandîna armancê dibe kû li gohra vê armancê alet hebin. Weki kû: min ji Avrûpê çûna Amerikayê dabe pêşya xwe, dibe kû ez ne bi hesp û kerê hwd. bigihijim armanca xwe, an ji, ne evin aletê armanca min. Wê hîngê ezê bi wapûrê an ji, bi teyare bigihijim armanca xwe. Ani bo armancê aletê li gohra wê rewşê hewcene.

Partiya me wezifên bi rûmet daniye pêşya xwe. Evani; armanca dûr-demi, bo kû civateka bê çini bê holê, yani çinan ji holê rakîn. Bi her rengi kedxwariyê, zîlm û zordestiyê bîdin seknandin, dawîya wan binin, him bi vê wezifê, him ji bi wezifa kêm demi; bo welateki serbixwe û avayıya demokrasi bi cilî bîne. Bi zelali xuyaye kû evê aleten wê ji li gohra vê armancê bin. Ew aleten kû bi vê armancê dij dîminin, bîkaranina wan bê imkane. Yani aleten makya velist diji vê armancê bi rûmetin. Ev armancû aleten bi vê rewşê li hemberê hevin.

Bela kû armancên bi rûmet û mezin aleten li gohra rewşa xwe dixwazin. Jîbona kû bigihijin van armancên bi rûmet aleten bi qirêj nabe kû bi kar werin. Ezê dawiyê li ser gotinê xerab kû têni ser partiyê bi peyivim.

Ev wezife ji, li gohra şert û şirûtên wi welati û gohra rewşa wê parti û organizasyonê têni berçav. Yani parti şert û şirûtên wi metodan nişandîne, û diecibine. Dî nav van aleten de rojname hene, weşin hene ger kû bixe destê xwe û pêk bine radyo heye, bi rîxistina karker û gundîyan heye. Dî nav van aleten de -kû gîringe- bo zora çekdari avakirina rîxistina leşkeri heye.

Bî kurti parti wek çeteki tê nişandîn. Tişteki wûsa ne ya xeberdanê ye, û tişteki wûsa tîneye. Lî di nava armancên partiyê da avakirina cepheki heye û pê girêdayi avakirina rîxistina ceşî heye. Ev raste. Ez ji van agahdarim. Bi taybeti ji, yek keseki kû idiojîji vê partiyê dizanım.

Bellê dixwazim li ser niqteki bisikinim. Bi tişten ûmûmi va ew ji, berê em dihatin û diçüm. Maddeyê 168'yi bînge digrin û nîzeti 30'yi madde tê jimartin. Bella kû dîdeste me de pirtûk û qanûn tînin, em nîzânin kû

ev qanûn çîne? Ez bi xwe nîzânim ev qanûn tê de çê heye. Belki lê ecêpmayı bîminin. Lî tê de hin gotin derbas dibin. Me hukûk bella ne xwendîye em nîzânin tê çê manê. Gotina "aparat" derbas dibin. Ev gotin, polis di axaftinê xwe da an ji, ên hukûkê didin xebitandin ez nîzânim. Ji vê aparatê çê tê famkirin, em ji hevala pîrs dikin. Wek vêya gellek gotin derbas dibin. Wek ez dizanîm nîzeti 30 madde derbas dibin. Lî em nîzânin çê dixwazin.

Lî beri wejinandinê me hatibû bo wê ji, madde yê 168 û 125 tê çê manê em ji wê hin bûn. Wek ez dizanîm maddeyê 168'yi bi rengîn armancâ dibe bi karânan çeta, bi vê armancê ji, dibin çettê bi armanca siyasi.

Madda 125'a heye. Dema kaxîzen me nû hatin, wê hîngê pîrtûkeka qanûnê hebû me lê mîzékir. Li wê derê "erdê dibin sazûmana dewletê da, ji bin sazûmana dewleterka derbêxistin, bi sebebîn dîn wê derê ilhaq bîke an ji, bo dewleterka serbixwe súçê vê tevgerê bidarvexistin" tê da tê gotin.

Lî gohra qeneetamin ger 168 an ji, maddeyê 450 û 170'ye an ji, maddîn dînê bin-kû vana têni çê manê pê nîzânîm ev maddê di derheqê me da tê bi karânan maddê 125'a ye. Li gohra me, hukûk ji, li gohra vê rewşê tê danin. Ev di hisê me dabû. Yani em nîzânibûn. Ev ihtimal heye kû li gohra 125. madde em tê mahkemekirin. Herçeqas me vê dizanibûna ji, em di vê qeneetêda bûn kû ewê li gohra vi ceza bîhata danin. Yani maddê 168 ev, an yê dî wek ceşek şanidîni gellek xelete, ne raste û ne li gohra hukûkê ye. Li gohra qeneeta min mahkema we, ne li gohra hukûkê dibe, kû li gohra rewşa mahkema siyasi be, 125 ji maddeki siyasiye û li gohra rewşen polisi, bûyeren tevli heva bi kar nayê. Li gohra rewşen siyasi bi kar tê. Bella kû di destê min de pîrtûk û usûlîn qanûnê tinene di derheqen vê da gellek tişt nîkirim bi peyim.

Dixwazim li ser niqteki di ji bi sekînim, kû dîbe win ji dixwazin û gîrtiyen di ji dixwazin bê zelalkirin û bi tarixi ji gelek dîbi kû bê ronahikirin. Ger kû ifadek bi rewşeka qewi bi hatana holê evê bi imkan bûna.

Ger kû, me materyalê istihbaratê -kû me xwestibû- û me bo kû ifadê xwe bi nîvis bidana. Pîrtûkên qanûnê di desten me da hebûna wê hîngê meyê hê bi firehi karibûna tişta bîda diyarkirin. Lî ez li vê derê hîma çewa "iddianame" ê têxim destê xwe -kû ez ne "elektronik beyin" im, ne ji, jîr bîlindim, miroveki wek herkesi me- û gişteki hevi û dixwazîn xwe û tişten mi diya jîbo kû mahkemê ji bîdim ronahikirin ne di vê rewşê dame. Ji ber vê yekê ancak ew tişten li diji partiyê têni gotin dîkarim li ser wan bi peyim. Lî ew heye kû, hin gotinê li hemberê partiyê hene. Bersivê vana ezê bîdim. Dî nav vana da tiştek ewha heye, tê nişandîn kû, partiyê zîlm hî ser gel kîriye, ev tê gotin. Ger kû ji gotina gel: karker, gundi, ronakbir, xort û qismen welatparêz tê famkirin, ev gotina diji partiyê neraste. Lî kû axa, beg, aşîr û komprador tê gotin wê hîngê ev gotinê jîbo partiyê têni holê rastin. Li diji vana partiyê jîbo xwe bi parêze zorê bi karâniye û diji vana tekoşinê kîriye.

Ez bi dîzelalî vi ji bîdim diyarkirin kû; kesen di nava partiyê da, ê kû tekoşin dane, alikari kîrine, zanebûna idiojîji wan ne wek heve. Ne li qeysekine. Ev ne bi imkane. Yani insan ji qalibek dernakevin. Ev kes dîbe kû bi navê partiyê, bi navê tevgerê teade li kesa kîribin. Lî ev nave çizgi ya, ditina a partiyê. Tişteki wûsa t

UMMAN'da devrimci mücadele yükseliyor...

Başтарafı S : 20'de

sonucunda yine 1960'larda ABD'nin za-yıflaması ve hezimete uğraması gibi et-menler gerici yönetimlerin kendi aralarında bütünlüğünü ve hemen arkasından bu gerici yönetimlere karşı, devrimci yönemeleri zorunlu kıldı.

Biz hassas bir bölge üzerinde bulunan Ummam UHKC'si olarak. Arap yarımadası ve tüm Körfez ülkelerindeki yurtsever devrimci hareketlerle, bölgedeki diğer devrimci partiler ve ilerici halk hareketleriyle ve dünyanın diğer alanlarındaki tüm yurtsever örgüt ve partilerle ortak düşmana karşı mücadelede devrimci ilişki ve dayanışmayı zorunlu görüyoruz. Emperyalizmin bölge üzerinde beslediği gerici emellerine kavuşmak için şimdî ve gelecekte geliştireceği gerici plânlarını boşça bırakmadı, devrimci yurtsever hareketlerin üzerinde anlaşacakları devrimci bir program etrafında biraraya gelerek güçlerini birleştirtilmeleri konusundaki isteği-mizi bir kez daha yineliyoruz.

Herhangi bir örgütün devrim mücadelesi, diğer örgütlerin devrim mücadelesini tamamlamaktadır. Bu nedenle tüm cephelerde devrimci mücadelenin yükselmesi acil bir zorunluluktur.

SERXWEBÜN: Arap gericiliği, Arap Ulusal Hareketi ve Filistin Devrimi ile ilgili görüşleriniz ve bu hareketlerin sizin kur-tulus hareketinizdeki rolü üzerine söylemek istediğiniz şeyler nelerdir?

EBU MUNİR: Arap gericiliğinin durumu karmaşık olduğundan uzun bir açıklamayı gerektirir. Ama bugün bu gericiliğin emperyalizme yaptığı hizmetler ortadadır.

Emperyalizm ve bölge gericiliği tarafından çepçevre sarılmış olan bölgemizde, başta Ummam işbirlikçi yönetimi ve emperyalizm olmak üzere tüm Arap gericiliğine karşı bizim konumumuz ise sabit, belirlenmiş ve açıktır. Programımızda Ummam halkın kurtuluşunun ancak siyasi mücadelenin en üst biçimi olan silahlı mücadele ile sağlanabileceği belirtildiştir. Devrimimizde işçi, köylü ve gençlik ittifakını kendimiz için temel alıyoruz.

Biz Filistin direniş hareketini ve tüm grupların meşru temsilcisi FKÖ'yu, işgal altındaki Filistin topraklarını kurtarma ve bağımsız bir devlet kurması temelinde destekliyoruz.

SERXWEBÜN: Körfez ve bölge devrimci hareketlerinin bir değerlendirmesini yapar mısınız?

EBU MUNİR: Arap Körfez ülkelerinde bulunan devrimci hareketler, kendi ülkelerinin, kendisine özgü niteliklerini açılayarak oluşturdukları siyasi programları ve ekonomik tahlilleriyle bilinmektedirler.

UHKC'si ise, her Ummam vatandaşının tüm sendikal ve siyasi alanda kendisine uygun bir ortam bulacağı demokratik-yurtsever bir yönetim kurulması ve tam si-

yasi bağımsızlığın sağlanması için aktif bir mücadele yürütülmektedir. Bu sorunun ileriye götürülmesi konusunda cephemiz yoğun çabalar harcamaktadır.

SERXWEBÜN: Bölgede ve hatta giderek uluslararası gericiliğin en önemli kaynaklarından birini teşkil eden Kürdistan'daki sömürgeciliğe karşı yönelen bağımsızlık hareketini nasıl değerlendirdiğiniz?

Kürdistan Devrimi ile Körfez ve Ummam devrimleri arasında bir bağ görüyorum mu-sunuz?

EBU MUNİR: Her devrimci mücadele, dünyadaki diğer devrimci mücadelelerin bir parçasıdır. Bu nedenle her devrimci hareket, dünyadaki diğer devrimci hareketlere ayrılmaz bağlarla bağlıdır. İster Kürdistan'da ister Ummam'da ve isterse dünyanın diğer alanlarında olsun nasıl ki emperyalistler, sömürgeciler ve gericilerin ortak bir hedefi ve amacı varsa, aynı şekilde yurtsever-devrimci güçlerin de ortak bir hedefi ve amacı vardır.

Gericilik son çabasında tüm yurtsever hareketleri boğmak ve susturmak istemektedir. Bu nedenle biz, baş düşmanlarımıza karşı ortak ve etkili mücadelede Kürdistan ve Ummam devrimleri arasındaki ayrılmaz bağın bilincinde olarak UHKC'si ile PKK arasındaki iyi ilişkilerin sürekli geliştirilmesinden yanayız.

SERXWEBÜN: Bölge gericiliğinin yeni paktlar etrafında örgütlenmesine önderlik eden faşist Türk devletinin bölge-deki faaliyetlerinin yolaçacağı muhtemel sonuçlar ve buna karşı yükselen Türkiye Kürdistan'ındaki bağımsızlık mücadele-sini nasıl değerlendirdiğiniz?

EBU MUNİR: Türkiye'deki faşist junta, bizzat ABD emperyalistlerinin desteğiyle yönetimine gelmiştir. Türkiye'deki son gelişmeler, bu faşist gericiliğin emperyalizmin tüm plânlarını uygulamada. Kürdis-

tan ve Türkiye'deki devrimci hareketleri ve Ortadoğu'da baş gösterecek diğer ileri-ci halkın hareketlerini bastırmada temel bir rol oynayacağım göstermektedir. Bu faşist yönetim koşulsuz olarak her türlü gerici güçle işbirliğine girmekte, çeşitli emperyalist paktlar içinde yer almaktadır. Bu paktlar tüm bölge halklarının zararınıdır.

ABD emperyalistleri aynı zamanda gerek Afganistan'daki gerekse İslâm Devrimi'nden sonra İran'daki ilerici güçlere yönelikde Türkiye'ye önemli görevler yüklemiştirler.

Gerici Ummam yönetimi ile faşist Türkiye yönetimi ve bu yönetimlerin baş destekçisi olan ABD emperyalizmine karşı, UHKC'si ile PKK arasındaki ilişkilerin daha da geliştirilmesi gerektiğini bir kez daha vurgulamakta yarar görüyorum. Ve Kürdistan halkın PKK onderliğinde gelişen Ulusal Kurtuluş ve Bağımsızlık Mücadelesini destekliyoruz.

SERXWEBÜN: Son olarak gazetemiz aracılığı ile, ülkemizin devrimci-demokratik kamuoyuna iletmek istedığınız bir mesaj var mı?

EBU MUNİR: Yaptığınız bu röportajı gazetenizde yayınlamanız, ülkemizin devrimci-demokratik kamuoyuna gönderdiğimiz en büyük mesajımızdır. Ama, asıl önemli olan, aramızdaki ilişki ve iletişimi sürekli kılmamız askeri, siyasi, örgütsel, kısaca; her alandaki mücadele tecrübelerimizden karşılıklı olarak yararlanmamızdır.

Ulusal Kurtuluş ve Bağımsızlık Müca-delenizi sonuna kadar desteklediğimizi gazeteniz aracılığıyla bir kez daha duyurmak istiyoruz.

EBU MUNİR
UMMAN HALK KURTULUŞ CEPHESİ(UHKC)
Genel Sekreteri Adına

ABD emperyalizminin Kürdistan'a...

Baştarafı S : 1'de

hazırlanan gizli bir plan uyarınca Kuzey Irak'ı istila ederek Kerkük petrollerini ele geçirecektir.

New Statement's dergisi, Türk ve Amerikan yetkilileri arasında yüksek düzeydeki görüşmelerde bir dizi gizli plan üzerinde anlaşmaya varıldığını, ancak anlaşma hususlarının son derece gizli tutulduğunu ve kamuoyuna açıklanmasından kaçınıldığını öne sürüdü. Dergiye göre, Türkiye ile Amerika'nın üzerinde anlaştığı gizli bir plan geçen ay Amerikan Hava Kuvvetlerine ait bir ulaşırma uçağının Doğu Anadolu'da düşmesiyle su yüzüne çıkmıştır.

New Statement's dergisi görüşlerini söyleye sürdürmektedir:

Amerikan resmi açıklamalarında, uçacta bulunan Amerika'lı subayların bir takım inşaatları denetlemekle görevli oldukları bildirilmiş olmasına karşın, bu görevlilerin Nebraska eyaletindeki Omaha kentinde bulunan Stratejik Hava Komutanlığına bağlı subaylar oldukları anlaşılmıştır. Amerikan Kongresinin belgelerinden bu subayların Pirinçlik ve İncirlik üslerinde yapılan uçak pisti, hangarlar ve askeri kışla inşaatlarını özelamaçla ziaret ettikleri anlaşılmıştır. Bu subaylar bindikleri uçak düşmeden önce Bitlis, Van ve Kars havaalanlarında ugramışlardır. Son zamanlarda bu havaalanlarında yoğun inşaat çalışmaları olmaktadır. Kars Havaalanı pisti genişletilmekte ve uzatılmaktadır. Bu alanlar, stratejik koruma gücü olarak bilinen B-52 tipi stratejik silahlar taşıyan ağır bombardıman uçaklarının iniş ve kalkışları için uygun hale getirilmektedir. Bu uçaklar, Amerikan Stratejik Hava-Komutanlığı Müdahale Birliğine bağlı uçaklardır. Türkiye'nin resmi onayını alan bu gizli plan uyarınca bu uçaklar bu bölgelerde üslenecekler ve Amerikan Çevik Kuvvet öncü birliklerinin Ortadoğu'ya müdahalede kullanılaçlardır. Ancak çevik kuvvetlerin genel karargahı Van kentinde olacaktır.

İngiliz dergisinin Amerika Dışişleri Bakanı Alexander Haig'in Türkiye gezisi sırasında yayınladığı bu ilginç haber bu kadarla da kalmıyor ve daha başka iddiaları da sütunlarına getiriyor.

Dergiye göre, ABD Savunma Bakanı Weinberger Türk meslektaşları Haluk Büyükkent'den bazı isteklerde bulunmuştur. Bu isteklerde Türkiye Milli Güvenlik Konseyinin çevik kuvvetlerin genel kârargâhının Doğu Anadolu'da olmasına izin vermesi, bölgeyi koruyacak savunma önlemleri alması ve ege ordusunun başka bölgeye kaydırılarak yeniden yayılması istenmektedir. Türkiye'nin yoğun askeri yardımın yanısıra Amerika'dan, toprakları üzerinden Ortadoğu'ya yapılacak bir Amerikan askeri harekatına yönelik herhangi bir misillemeye karşı Suriye, Irak, Iran ve Sovyetler Birliği sınırlarının korunmasını istediği öne sürülmektedir.

Dergi Türk askeri yöneticileri arasında Irak'a yönelik bir askeri harekâti destekleyenlerden birinin de Milli Güvenlik Konseyinin eski genel sekreteri Orgeneral Haydar Saltuk olduğunu iddia etmektedir. New Statement's dergisi, bu görüşleri yüzünden General Saltuk'un, devlet başkanı Orgeneral Evren'le anlaşmazlığa düşerek pasif bir görevde atandığını da ileri sürmektedir. Ayrıca Orgeneral Haydar Saltuk'un, İran'daki iç karışıklıklar ve Irak-Iran savaşı bahane edilerek tek bir askeri darbeyle Kerkük'teki petrol alanlarının ele geçirilmesinin zayıf Türk ekonomisine yarar sağlayacağı ve bağımsızlık isteyen Kurt azınlıkların da bu şekilde sızdırılacağı görüşünde olduğu ileri sürülmektedir.

İngiliz dergisi, Ortadoğu ülkelerindeki istikrarsızlık nedeniyle Türkiye'nin bir karışıklıkta Irak'ın kuzeyini işgal etmesinin Amerika Birleşik Devletleri ve Israel tarafından da desteklendiğini iddia ediyor".

Baştarafı S : 3'te

bir ailedendi.

Devrimci hareketle 1976'da ilişkiye geçerek kendini kısa sürede güçlü bir devrimci olarak yetiştirdi. Partiye ve yoldaşlarına son derece bağlı, cesur, fedakâr, soğukkanlı ve halkın değerlerine karşı saygılıydı. Tüm yaşantısında ve davranışlarında proletер bir anlayış egemendi.

Kitleler ve özellikle Batman Rafinerisindeki işçiler arasında propaganda ve örgütlenme çalışmaları yaptı: Devrimci hareketin kitleler içinde kök salmasında ve işçilerin örgütlenmesinde önemli çabalar harcadı. Bu çalışmalarından dolayı sömürgeciler tarafından aranır duruma düştü. Batman'da aşiretçi-feodal çete Ramzan'lara karşı devrimciler önderliğindeki mücadelenin başlamasıyla birlikte askeri alanda çalışmaya başladı ve birçok eylemde aktif olarak yer aldı.

Ölümünden önce Abdulkadir yoldaş, bir yandan kendisini geleceğin görev ve çalışma koşullarına hazırlarken, diğer yandan da proleter enternasyonalizminin bir gereği olarak Filistin halkın emperyalizme, siyonizme ve yerli gericiliğe karşı verdiği mücadelene katkıda bulunmaktaydı. Güney Lübnan'ın "Nebatiye" kentine bağlı "Sigip" kaleşinde, Israel usahaanı Suad Haddat'ın güçlerinin açtığı top ateşi sırasında başına isabet eden bir gülle ile, 2 Mayıs 1981'de Filistin şehitleri arasına katıldı.

ABDULKADİR ÇUBUKÇU

Kürdistan halkın ve yüce önderi PKK'nın, Kürdistan'ın dörtbir yanında emperyalizme, sömürgeciliğe ve yerli uşaklarına karşı yükselttiği mücadelede şehit verdiği sayısız yiğit savaşçı yanında, ülkesinden kilometrelerce uzakta enternasyonalist dayanışmanın en güzel örneğini vererek Filistin halkın mücadelede şehit düşen Abdulkadir ÇUBUKÇU'nun mücadelede aynı bir yeri vardır.

O, Filistin halkın soylu davası uğruna döktüğü kaniyla Kürdistan ve Filistin halklarının dostluk, kardeşlik ve dayanışma tohumlarının yeşermesine katkıda bulundu. O'nun ölümü, dar milliyetçi anlayışlardan ve bencil çıklardan ananmış komünist dayanışmanın en açık bir ifadesidir.

O, nerede bulunursa bulunsun bir komünistin inandiği soylu değerler uğruna yılmadan kavgayı sürdürmesi, dünya devrimci güçleriyle birlikte ortak düşmana, emperyalizm ve uşaklarına karşı savaşması gerektiğini pratiğle ortaya koydu.

Abdulkadir ÇUBUKÇU yoldaş enternasyonalist dayanışmanın bir simgesi olarak, Kürdistan ve Filistin halklarının yüreğinde ve beyninde onurlu bir yere kavuştu. Halklarımıza, O'nun şahsında birbirine karışan kanları, devrim üzerindeki tüm engelleri aşarak bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi mücadeleini zaferle taçlandıran bir güce dönüsecektir.

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
KAHROLUSUN EMPERYALİZM, SİYONİZM VE YERLİ GERİCİLİK!

Devrimci Selamlar
T. C.

Diyarbakır

Baştarafı S : 2'de

Komite, 8 Mayıs'ta Duisburg'da kuruldu. Kısa zamanda birçok şehrde temsilcilikler oluşturulan komite, aynı zamanda çok sayıda Alman örgütleriyle de ilişkiler kurdu. Komitenin amacı, bu ilişkileri tüm Almanya ölçüsünde yaygınlaştırarak çalışmalarını sürdürmek.

Amacımız, acil olarak yardımımızı ve dayanışmamızı bekleyen bu siyasi tutukluların durumunu her türlü çalışma metodlarıyla Alman ve dünya kamuoyuna duyurmak ve bu konuda ciddi çalışmalar yapmaktır.

Komitelerin Diyarbakır Askeri Tutuklu ve Dayanışma Grubu, protesto etmek amacıyla başta Duisburg olmak üzere Almanya'da 10.000'in üzerinde Alman imzalamıştır. İmzalar Federal Alman hükümetine (SPD / FDP parlamento grupları) iletilecek, bu imzaların cunta yetkililerine (K-Evren'e) verilmesi ve SPD milletvekilleriinden Klaus Thüsing'in, ailelerin grevleri sonunda oluşturulan ve Türkiye'ye gidecek olan bağımsız araştırma komisyonu ile birlikte gitmesi istenmiştir.

Komite tarafından Diyarbakır olayını dünya kamuoyunda güncel tutmak amacıyla, Türkiye'de direk köylülerden alınacak findık, ceviz, üzüm ve incir gibi yiyecek maddeleri az gelişmiş ülkelerde satışı mağazalarında (Dritte-Welt-Länder) Almanlar tarafından satılacaktır. Bunun sonucunda elde edilecek paraya Nikaragua'da, Diyarbakır ismini taşıyan kitaplıklar açılacak ve aynı zamanda tutukluların çocuk ve ailelerine maddi yardımda bulunulacaktır. Adres: Solidaritätskomitee Diyarbakır, c/o Baumann, Hochheimerstr. 1 4130 Moers

PKK Mardin davasında...

Başтарafı S : 1'de

Kuşkusuz sömürgeci-faşist Türk cuntasının Kürdistan'da özel bir uygulamaya tabi tuttuğu alanlardan birisi de, daha önceki dönemde yurtsever-devrimci mücadelenin büyük boyutlara ulaşığı Mardin yöresi olmuştur.

Kürtlerin yanı sıra Süryani, Arap ve Ermenilerin de yoğun olarak yaşadığı Mardin, bu yapısıyla onceleri milliyetçiliğinin labildiğine körüklenmedi, halkın köklü yurtsever duygularının burjuva-reformist çevreler tarafından sömürülüdüğü bir alan durumundaydı.

Ama 1978'lerde başlayan Hilvan Direnişle birlikte hızla gelişen devrimci mücadelenin etkilerini derinden hissedilen Mardin halkı da bu gerici yapısından çabuk sıyrılarak dört elle mücadeleye sanılmış, çeşitli hile ve entrikalarla devrimci mücadelenin saptırılmak isteyen sömürgecilerin ve usaklarının karşısına kısa sürede

güçlü bir yapıyla çıkışını başarmış, bağırdan çıkardığı onlarca kadrosuyla Hilvan ve Siverek mündelesine büyük katkılarında bulunmuş, eşsiz direniş örnekleri sergileyen nice şehitleriyle düşmanın yüreğine korku salmasını bilmiştir.

Bu nedenle 12 Eylül faşist cuntası Kürdistan'ın her tarafında estirdiği terörü Mardin'e de yaymış, yüzlerce devrimci-demokrat ve yurtseveri işkenceden geçirerek zindanlara doldurmuş, onlarca çatışmalarda ve zindanlarda katletmiş, halkın üzerinde dizginsiz bir baskı ve yıldırmaya politikası uygulamıştır.

Aylar sonra göstermelik mahkemelerinin önüne çıkardığı savaş esirlerini en ağır cezalarla cezalandırması, bazı uyduruk gerçekelerle yeni yeni tutuklama kararları alması da uygulanan bu baskı ve yıldırmaya politikasının bir parçasıdır. ★★★

İnsan Hakları Komisyonu...

Baştarafı S : 1'de

katledildiğini çok iyi bilmekte, bilmenin de ötesinde işlenen insanlık suçuna karşı sesini yükseltmektedir. Özellikle son Diyarbakır Katliamı dünyada çok geniş yankılar bulmuş, kamuoyunun büyük tepkisine yolaçmıştır. Bu tepki, Türkiye ve Kürdistan'daki işkence, idam ve katliamlara karşı Avrupa çapında yapılan açlık grevleri ve yürüyüşler sırasında da daha aktif bir desteği dönüştür.

Kamuoyunda artan tepkilerin bir sonucu olarak Fransa, Hollanda, İsveç, Norveç ve Danimarka hükümetlerinin Türkiye'yi İnsan Hakları Komisyonuna vermesi cunta yetkilileri arasında büyük bir tedirginliğe yolaçmıştır. Bu durumda, faşist cunta hükümetinin en geç üç hafta içinde savunmasını hazırlamak ve İnsan Hakları Komisyonuna sunmak zorluluğu vardır.

* * *

BASIN AÇIKLAMASI

Baştarafı S : 1'de

Emperyalizmin ve Nato'nun Ortadoğu'daki en büyük vurucu gücü olan Türk faşist-askeri rejimi, bu gelişmenin direkt içinde ve önde gelen bir mimarıdır. İran devrimine karşı tavrı, faşist Saddam rejimini kurtarmak için harcadığı çabalar, gerici Arap rejimleriyle geliştirdiği ilişkilerle ne kadar tehlikeli olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Filistin halkını desteklediğine dair yayinallylığı sözde mesajlar, demagoji olmaktan öteye bir değer taşımamaktadır.

Bu rejime karşı Türk ve Kurt halkın ortak bir direnişini geliştirmek, faşist yönetimi devirmek, yerine, demokratik bir halk iktidarı kurmak amacıyla kurulan Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC) bu gelişmelerde başta Filistin direniş hareketi olmak üzere, bölgenin tüm ilerici ve devrimci güçleriyle destek ve dayanışma içinde olmayı yakın bir görev bilmektedir. Cephe örgütlerinin militanları başta Nebatiye, Sayda, Damur olmak üzere, tüm direniş noktalarında ve cephe gerisinde aktif görev üstlenerek tüm güçleriyle çarpmaktadırlar. Cephe ancak bu militan dayanışmayla Arap, Türk ve Kurt halklarının ortak direniş birliğinin kurulacağı inancındadır. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin saldırısı, nasıl ki ortak karşı-devrimci amaçlarından kaynaklanılyorsa halklarımızın buna karşı direnmeleri de ortak devrimci amaçlarından kaynaklanmaktadır.

Cephe bu düşünce ve inançla tüm gücüyle Filistin, Lübnan ve Suriye'nin direniş güçleriyle birlikte olduğunu, bu tavrinin aynı kararlılıkla sonuna kadar sürdüreceğini belirtir.

Kahrolsun Emperyalizm, Siyonizm ve Yerli Gericilik! Yaşasın Arap, Türk ve Kurt Halklarının Ortak Direnişi!

Faşizme Karşı
Birleşik Direniş Cephesi
Yürüme Komitesi

10.6.1982

Filistin halkı siyonist işgale karşı...

Baştarafı S : 1'de

Bu noktadan itibaren Suriye'nin savaşa daha aktif katılması siyonist ilerlemeyi önledi. Suriye ile siyonist askerî birlikler arasında meydana gelen yoğun çatışmalarda siyonist birliklerin verdiği kayıplar İsrail hükümetini ateşkes emrini vermeye zorladı. Aynı ateşkes bir süre sonra Filistinliler ile siyonist güçler arasında da sağlandıysa da buna çok kısa bir süre için uyuldu. İşgal hareketiyle Filistin halkını yok etmek isteyen siyonistler tarafından ateşkes tek taraflı olarak bozuldu. Bu sürede içinde yoğun bombalamalara karşın Filistinli militanların gösterdiği kararlı direnmeler karşısında siyonistler fazla bir ilerleme kaydedemediler.

Daha sonraki gelişmelerde siyonist hükümet, FKÖ'nün silahlıları bırakıp Lübnan'ı terketmesi şartıyla 48 saatlik yeni bir ateşkes ilân etti. Buna karşılık FKÖ yetkilileri ve FKÖ içinde yer alan örgütlerden FHKC (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi)'nin lideri George Habba bir basın toplantısı yaparak, silahlarını asla bırakmaya-

caklarını, Arap ülkeleri, Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerle uluslararası kamuoyu harekete geçinceye kadar Beyrut'da savaşacaklarını duyurdu. Bunun üzerine İsrail ateşkesi 48 saat daha uzatarak çaprazını yinelerken bu çağrı FKÖ'lü yetkililerince şartlı olarak yeniden reddedildi. FKÖ'lü yetkililerin şartları arasında Beyrut çevresindeki İsrail kuşatmasını tümenden kaldırılması da yer almaktadır. Ama bu şartları kabule yanaşmayan siyonistler ile Filistinli güçler arasındaki çatışmalar hızlanarak devam etmektedir.

Daha 25 Nisan'da Sina'yı boşaltarak gerici Mısır yönetimiyle ilişkilerine yeni bir yön veren İsrail'in böyle bir savaşın hazırlıkları içinde olduğu hemen herkes tarafından bilinmekteydi. Sina'yı boşaltmakla güney sınırlarını da sağlama alan İsrail, bu yola gerici Arap yönetimlerinin desteğini de alarak kendisi için her zaman önemli bir tehlke oluşturan Filistin sorununu tümden çözüme bağlamanın ortamını da böylece yaratmış oluyordu. Ayrıca Filistin Dev-

riminin şahsında, Ortadoğu devrimci hareketleri için önemli bir siyasi merkez konumunda olan Lübnan sahnesini işgal oyunu tümüyle gerçekleştirmesi halinde, genelde emperyalizmin, özellikle bölge gericiliğinin Ortadoğu'da sarsılan durumun yeniden sağlamaya bağlanmasında önemli katkıları olacaktır. Bu nedenle işgalin hızla sonuca vardırılmasını isteyen emperyalistler ve bölge gericileri siyonizme her alanda verdikleri desteği alabildiğine artırdılar.

Ama bu işgal oyunun getireceği tehlikeleri önceden farkeden Ortadoğu halkları, Filistin halkın yanında yer alarak siyonist saldırını aktif bir direnmeye karşıladılar. Ortadoğu'nun çeşitli devrimci örgütleri ve FKBDC (Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi) bildiriler yayınlayarak siyonist işgale karşı Filistinli militanlarla birlikte sonuna kadar savaşacaklarını duyurdular. Bu arada, ilk siyonist saldırınlar sırasında Batı Beyrut'u terkeden onbinlerce insan yeniden dönerek direniş mücadelesi saflarına katıldı.

İsrail'de de işgal harekatına

karşı halk kitleleri arasında gelişen muhalefet her geçen günden daha da büyümektedir. İsrail'in çeşitli kentlerinde geniş kitle gösterileri yapılmakta, bilim adamları ve aydınlar tarafından savaş alehtarları bildiriler, çağrılar ile kinama mesajları yayınlanmaktadır. İşgal olayı dünya ve Avrupa kamuoyunda da büyük tepkiler yarattı. Newyork'da bir milyon kişi sokaklara dökülp İsrail'i protesto ederken, Avrupa ülkeleri de yaygın gösteri yürüyüşlerine sahne oldu. Dünya'nın hemen her ülkesinde Filistin halkı için geniş yardım kampanyaları açıldı.

ABD ve AET arasındaki görüş ayrılıkları bu işgal oyununda bir kez daha suyuze çıktı. Olağanüstü bir toplantı yapan AET ülkeleri, İsrail'i devletler hukukunu çiğnemekle suçlayan bir bildiri yayınılayarak sert bir dille eleştirdiler. Bu arada Fransa tarafından, İsrail birliklerinin Beyrut'tan 10 km geri çekilmesine ilişkin olarak Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyine sunulan karar tasarısı da ABD tarafından veto edildi.

İşgal oyununda büyük sorumluluğu olan Arap gerici yönetiminden Mısır yönetimi her zaman ki riyakâr tutumunu bu kez de

sergiledi. FKÖ'nün Kahire'de bir sorgun hükümeti kurmasını isteyen usak Mısır yönetimi, böyle bir hükümetin sadece uluslararası kuruluşlarla ilişkileri yürütmek ve Filistin halkın haklarını koruma konusundaki kararlılığını temsil etmekle yükümlü olabileceğini, ayrıca Filistinli liderlerden hiç birinin bu yönetimde kesinlikle yer almaması gereği şartını da belirtti. Diğer gerici Arap yönetimi ise kendi kamuoyundaki tepkileri asgariye indirebilmek için Filistin halkın yanında yer aldığına dair bazı sözde demeçler verdilerse de hain yüzlerini gizleyemediler.

Dünya kamuoyundan gelen tepkiler ve Ortadoğu halklarının Filistin halkıyla birlikte yürüttüğü kararlı direniş karşısında daha iyiye gidemeyen siyonist yetkililer, Filistinlilerin Lübnan'ı terketmeleri konusundaki tehditlerini israrla sürdürmektedirler. Buna karşılık FKÖ yetkilileri şartları kabul edilmediği sürece Beyrut'tan ayrılmayacaklarını belirtmekte ve direnişlerini sürdürmekte dirler.

★★★

Mahkeme tutanaklarından PKK davası...

Baştarafı S : 4'te

SANIK- Şunu söyleyeyim. Med organizasyon tarihlerin yazdığını göre 571'de kuruluyor. 500 civarında filan yıkılıyor, pek uzun süreli falan oluyor. Persler tarafından yıkılıyor.

DURUŞMA HAKİMİ- Nerede kuruluyor bu tarihte? Med Devleti nerede kuruluyor?

SANIK- Hemen hemen bugünkü Kürtlerin yaşadığı alan diyebiliriz.

DURUŞMA HAKİMİ- Neresi buraşı?

SANIK- Urmiye'nin Batusından Fırat Nehrine kadar olabilen hatta Fırat'ı bile aşan bir alan içerisinde oluyor ve burada hüküm sürüyor. Daha sonra kendileriyle aynı soydan olan Persler tarafından yıkılıyor. Ama Persler döneminde de Kürtler bağımsızlıklarını sürdürüyorlar. Yani köleci dönemde, gerek Ermenilerin baskısı altındaki dönemde olsun, gerek Perslerin istilası, hatta Bizansların istilası döneminde Kürtlerin kendileri...

saldırı ile karşı karşıya kalmıyor. Belki siyasal ve sosyal gelişmesi dumura uğratılıyor.

İmha tehlikesiyle pek karşı karşıya kalmıyor. Kürtlerin imha tehlikesiyle karşı karşıya kalması, ancak Arap istilasından sonrasında ki, Araplann Kürdistan'a gelişleri, Kadisiye, 834 veya 737 ortaları filandır yani, kesin hatırlamıyorum ya 740 ya 840 civarı filan. Bu dönemde ilk defa Araplara karşı karşıya geliyorlar. Yalnızca islamlaşmakla kalmıyorlar, islam dil ve kültürünü de. Arap dil ve kültürünün de etkisi altında kalıyorlar. Bu dönemde sonradır ki, 1200'den sonra, yani 13 ncü...

DURUŞMA HAKİMİ- Milattan önce, sonra?

SANIK- Milattan sonra 1.300 şeylerinden bahsediyorum. Bu dönemde Anadolu'da bildiğimiz gibi bir sürü beylik var. Osmanlı beyliğinden tutun da Karesi beyliğine, Karaman beyliğine kadar. Aynı

maya ve geliştirmeye çalışan feodaller var. Arabistan'da da var. Acemistan'da da var; ama, Kürdistan sürekli bir istila alanı, sürekli bir çekişme alanı, bir kavga alanı olduğu için, ekonomik olarak yıkıma uğramış, üretici güçleri pek fazla gelişmemiş. Bu nedenle Anadolu'da, Acemistan'da ve Arabistan'da merkezi feodal devletler daha çabuk oluşturulurken, Kürdistan'da bu fazla erken oluşturulamıyor. Kürt feodalleri arasındaki bu didişme 16 nci yüzyıla kadar sürüyor. 16 nci yüzyılda Batı Avrupa'da merkezi krallıklar ortaya çıkarırken, yani milliyet sınırları teşekkür ederken o krallığın çerçevesi içerisinde aynı dile ve kültüre sahip olan ve giderek bir pazar etrafında şekillenen bir ulus topluma doğru bir gelişme sözkonusu işken. Kürdistan'da böyle bir şey sözkonusu olamıyor. Kürt feodalleri kendi aralarında didişiyorlar. Bu didişme herhangi bir galip gelmemeyince daha güçlü olarak gördükleri Osmanlılara ve Safevilere歧視yorlar.

ler arası bir çekişme ve çatışmanın alanı haline geliyor. Biliyoruz ondan sonraki tarihi.

DURUŞMA HAKİMİ- Yerinize gelin.

GEREĞİ GÖRÜŞÜLDÜ:

Bütün sanıkların tutukluluk hallerinin devamına, duruşmada hazır bulundurulmaları için askeri cezaevi müdürlüğünne müzakkere yapılmasına, bu sebeple duruşmanın 19.6.1981 Cuma günü saat 08.00'e tehirine oybirliği ile karar verilip açıklanması. 18.6.1981

BAŞKAN DURUŞMA HAKİMİ

ÜYE HAKİM STENOGRAF

UMMAN'da devrimci mücadele yeniden yükseliyor

"TÜRKİYE'DEKİ SON GELİŞMELER, BU FAŞİST GERİCİLİKİN, EMPERYALİZMİN TÜM PLÂNLARINI UYGULAMA DA, KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE'DEKİ DEVRİMÇİ HAREKETLERİ VE ORTADOĞU'DA BAŞGÖSTERECEK DİĞER İLERİCİ HALK HAREKETLERİNI BASTIRMADA TEMEL BİR ROL OYNAYACAGINI GÖSTERMEKTEDİR"

EBU MUNİR

Gazetemiz SERXWEBÜN, Kurdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin sesini yükseltmek, sorunlarını incelemek ve bu mücadelenin sonuçlarını halkımıza maletmek üzere yayın hayatına başlayan, Kurdistan halkı ve onun önder güçlerinin yürüttüğü sıcak mücadelenin bir parçası olarak faaliyet gösteren bir organdır. Ülkemiz devriminin dünya devrimlerinin bir parçası olması nedeniyle, gazetemiz, dünya ve bölgedeki gelişmeleri de yakından izlemekte ve değerlendirmektedir.

Ortadoğu devrimleri ile Kurdistan devrimi arasındaki yakın bağlar nedeniyle, devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki mücadelein oldukça kabardığı günümüz koşullarında, bölgemizde önemli bir yer işgal eden Körfez devrimci hareketlerinden biri olan Umman Kurtuluş Cephesi'nin bölgedeki devrim ve karşı-devrim durumu hakkında yapacağınız değerlendirmeler önem taşımaktadır.

Bize, Umman Halk Kurtuluş Cephesi'nin bir yetkilisi olarak görüşlerinizi okuyucularımıza tanıtılabilme fırsatı verdiniz ve halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı gösterdiğiniz duyarlılık için teşekkür ederiz.

SERXWEBÜN : Emperyalistlerin ve özellikle de ABD emperyalistlerinin bölgeye ilişkin komplolarını temellendirdikleri Körfez Plânına dahil Umman gibi, bölgede önemli bir konuma sahip bir ülkenin kurtuluş hareketisini. Ancak, kamuoyumuz hakkınızda çok az şey bilmektedir. Öncelikle bize hareketinizi tanıtır misiniz? Ve yine kısaca stratejiniz, mücadele anlayışınız hakkında bilgi verir misiniz? Bir kurtuluş hareketi olarak, şu ana kadar kırılmamıştır. Bize aktarmak istedığınız önemli bir tecrübe var mı?

EBU MUNİR : Umman, Arap yanmadasında ve Haliç'te çok önemli bir stratejik konuma sahiptir. Bu önemi; Haliç Boğazına tam egemenliği ve büyük petrol kaynaklarına sahip olusundan ileri gelmektedir.

Britanya'nın 1970'lerden sonra biçimsel olarak geri çekilmesiyle, ABD emperyalizmi işgal için İran Şahına yeşil ışık yaktı. Devrimci mücadelein gelişmesi ve Arap gerici yönetimlerinin zayıflaması karşısında emperyalizm, bölgede jandarma rolü oynaması görevini bu kez kendisine en vakıf müttefik olarak gördüğü Sahlik yönetimine yüklemeyi tercih ediyordu. Bunun üzerine Şah, üç adanın (Tambel-Kubra, Sugra ve Ebu Musa adaları) işgali gerçekleşti.

Devrimci gelişmenin olduğu bölgede ve özellikle Umman (Umman'ın güney bölgesi -Zafar-) sahasında yoğun askeri çatışmaların meydana gelmesi ve kendisine yönelik devrimci faaliyetlere karşı koymayışından ötürü Britanya, Kabus'u temsili bir darbe ile babasının yerine başa geçirdi. Bundaki amacı; bölgedeki yönetimlerin başına yeni yeni simaları getirecek yeni emirlikler birliğini yaratmak, bazı kısımları gerçekleştirmek ve bu yolla devrimci mücadelein gelişimini durdurabilmekti. Ama bütün bunlar Umman'ın silahlı devrim hareketini bitirmeye yetmedi. Çünkü, mücadele köklü ve gelişkin bir durumdaydı. Daha 1970'ler öncesinde Britanya ve komando güçleri girişikleri sayısız eylemlerde hareketi bitirmede başarısız kaldı. Bu nedenle Britanya, Kabus'u, İran Şahından güç yardımı talep etmeye zorladı. Bu talep üzerine Şah Umman'a onbin asker gönderdi ve çatışmalar senelerce sürdü. Ama gelen Şah kuvvetleri de kendi görevlerini gerçekleştir-

tiremediler. Bilindiği gibi, Şah askerleri henüz gelmeden önce bizzat Şah'ın kendi isyancıları bir haftadan az bir süre zarfında bitireceğini iddia etmiştir.

Fakat 1970'ler sonrasında Ürdün, Mısır askerlerinin ve yabancı paralı askerlerin gelmesiyle birlikte devrim düşmanları da arttı. 1975 yılına kadar devrimci güçler ve hain yönetim güçleri arasında oldukça çetin mücadeleler oldu. Bu tarihten itibaren ise devrimci önderlik bazı savaş bölgelerinde, özellikle de Yemen Demokratik Cumhuriyeti sınırsında geçici geri çekilmeyi ilan etmek zorunda kaldı. Zafar'ın çevresinde bugün halâ sınırlı sayıda da olsa askeri eylemleri sürekli kılan devrimin askeri gücü bulunmaktadır.

Geçici geri çekilmeden sonra, devrimci önderlik, devrimin güçlerini yeniden toparlamak; askeri, siyasi, örgütsel alanlarda her yönüyle yeterli bir duruma gelmek amacıyla kadrolarını hazırladığı eğitim kamplarında sürekli bir eğitimden geçirmektedir. Bugün bütün örgütlerin mücadele anlayışlarında büyük değişiklikler bulunmaktadır ve bu değişiklikler doğrultusunda güçlü bir programın yaratılması çalışılmaktadır. Ancak bu hazırlıkları başarıyla tamamlayabildiğimiz oranda, düşmanın her alanda boy ölçüşebilecek güçlü bir yapıya kavuşacağımıza inanıyoruz.

Emperyalizmin Umman'da çok geniş olarak saldırıcılarını ve çevik kuvvetleri bulundurması, mücadele cephesini genişletmemi ve bölgedeki tüm yurtseverleri savaşıçı yapmayı zorunlu kılmaktadır. Mücadelemiz ise bu süreçte çeşitli biçimler olarak sürecek. Cephemizin programında bu açıklık. Simdilik genel ulusal kongrenin yapılması için yoğun bir hazırlık içindeyiz. Mevcut gerici yönetimle yönelik elimizde sayılı taktiklerimiz bulunmaktadır. Umman Birleşik Cephesi'nin yaratılması konusunda ise sürekli görüşmeler yapmaktadır. Bu cephe, birinci olarak: tüm yabancı ülkelerin Umman'dan çıkarılmasını, ikinci olarak: siyasi özgürlüklerin korunmasını, demokratik ve sendikal hakların elde edilmesini, üçüncü olarak:

Camp-Dawid anlaşmasına onay veren Kabus'un ihanetine karşı durarak, Filistin halkın haklı mücadeleinin aktif olarak desteklenmesi gibi acil sorunların çözümüne öncüne koymuştur.

SERXWEBÜN : Emperyalistlerin Körfez Plânına ilişkin Ortadoğu genelini de dikkate alarak bir değerlendirme yapar misiniz?

EBU MUNİR : Aslında bu sorunun izahı Körfez bölgesinin uzun bir tahlilinin yapılmasını gerektirir. Bu nedenle biz fazla geçmişe girmeden mümkün olduğu kadar kısa cevaplama yapacağız.

Genelde aşiret ve şeyh ailelerinin birbirlerine bağlılığı, ortak bir sınır, ortak örf ve adetler, ortak dil vb. etmenler bir bütün olarak bölgenin birbirinden etkilenmesini sağladı. Ayrıca bu etkilenmede, bölge ekonomisinin yine bir bütün olarak petrole dayanmış olması büyük bir rol oynadı.

Geriye baktığımızda, emperyalizmin günümüzde kadar sürekli bölge halklarının kaderine egemen olduğunu görürüz. Bu ülkelerin pazarları Amerikan, Japon, Batt-

Almanya ve İngiltere mallarıyla kuşatılmıştır. Bu nedenle bölge iç ve dış si-

UMMAN gerillaları gerici Kabus yönetimine karşı savaşa hazırlanıyor.

yaseti emperyalizme kopmaz bir bağımlılığı gerektirmektedir. Doğu-Asya ve diğer bazı alanlarda egemenliğini kaybeden emperyalizm ve özellikle de ABD emperyalizmi bölgelerde geliştirdiği son siyasetiyle sarsılmış olan ekonomik, siyasi egemenliğini yeniden sağlamıştır. Aynı zamanda bölgelerde muhtemel başgösterilecek ilerici halk hareketlerini erkenden boğmaya çalışmaktadır. Çevik kuvvetlerin oluşturulması, Mısır, Umman, Sudan ve Somali'de yapılan arı arkası gelmeyen tatbikatlar, Camp-Dawid anlaşmasına karşı çıkan bazı radikal yönetimleri bu çizgiye çekmekten, Ortadoğu'daki ilerici Arap halk hareketlerine yanında vurmayı hedeflemekten, Güney Lübnan ve işgal topraklarındaki Filistin halkı ile Lübnan yurtsever hareketi ve Suriye'ye karşı yayılmacı, siyonist hareketi korumaktan başka birsey olmayan yeni siyasi baskı biçimleridir.

SERXWEBÜN : Umman Sultanlığının Körfezde ve bölgede üstlendiği rol nedir?

EBU MUNİR : Umman Sultanlığının Ortadoğu ve Körfezdeki rolü uzun tartışmalar gerektirmeyecek kadar açıklık. Öncelikle, Arap bölgesinde «Komünist Sovyet tehlkesi»ne karşı, dünya emperyalizminin başını çeken ABD emperyalizminin desteği içindeki Arap gericiliğinin yanında yer almaktır ve Camp Dawid ihanet anlaşmasını desteklemektedir. Kendi uşak yönetimini ve batıya yönelen petrol gemileri ile bölge servetlerine hükmeden önemli boğazları koruyabilmek için, ABD'nin ülkemizde deniz ve hava üsleri kurmasına izin vermektedir. "Çevik Kuvvetleri"ni kabul etmektedir.

Uşak Kabus yönetiminin bu kadar batıya yaklaşmasının nedenleri açıklar. Çünkü yönetim, başında Sovyetler Birliği'nin bulunduğu sosyalist sistemin YDHC (Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti)'nin ve dünyadaki tüm diğer devrimci-yurtse-

ver parti ve güçlerin UHKC'ni destekleyenlerinden büyük korku duymaktadır. Buna nedenle de devrimci mücadeleyi önleme yolunu emperyalizmle bütünlüğe görmektedir.

SERXWEBÜN : Emperyalizmin ve bölge gericiliğinin kendilerine başlıca dayanak haline getirdikleri petrol sorunu bölge devrimci hareketleri açısından ne ifade ediyor? Bu sorunun kurtuluş mücadeledeki yeri nedir?

EBU MUNİR : Petrol sorunu, Arap ülkelerinin ulusal ve yerel sorunlarının çözümünde temel bir rol oynamaktadır. Fakat açıktır ki, petrol kuyularının hasılattan şeyhler ve uşaklarından oluşan bir avuç azı-

luktan başkası faydalananmamaktadır. Bunalımlar üzerinde aynı zamanda batılı teknelci şirketlerin tam bir egemenliği vardır.

Petrolün, bölge yoksul halklarının çıkarlarına değil, hakim sınıfların çıkarlarına hizmet etmesi devrimci hareketleri çeşitli biçimlerde etkilemektedir. Hakim sınıflar, devrimci halk aylanmalarını bastırmak için petrolden sağlamışlardır. Gerilirlerin büyük bir kısmını modern silah ve askeri harcamalara ayırmaktır. Paralı askerler tutmaktadır.

Dünya petrol ürününün yarısından fazlası bu bölgede çıktıından emperyalizm de bölgedeki gelişmeleri dikkatlice izlemekte, her devrimci hareketi yanında boğmak istemektedir. Filistin Devriminin bölgede sosyalizm lehine yolaçacağı gelişmeleri iyi bilen ABD emperyalizmi, siyonist hareketi ikti destek vererek yaşatmaya çalışmaktadır, bu hareket vasıtıyla güneydeki yurtsever hareketi ve Filistin direnişini ezmemi, Arap kurtuluş hareketi ve diğer ilerici halk hareketlerini durdurmayı amaçlamaktadır.

SERXWEBÜN : Gerek stratejik-coğrafik konumu, gerekse hammade kaynakları bakımından emperyalizm açısından stratejik bir önem ifade eden bölgemiz üzerinde emperyalistler özel bir politika uygulamaktadırlar. Ortadoğu gericiliğinin kendi arasında ve emperyalizmle girdiği ittifaklar nedeni ile bölge devrim güçleri ve devrimci hareketleri arasında da objektif bağlar oluşmuştur. Bu yönüyle bakıldığından hareketimizin Ortadoğu devrimci hareketleri karşısındaki konumunu ve bölgedeki kurtuluş hareketlerinin hareketinizi nasıl etkilediğini izah eder misiniz?

EBU MUNİR : Dikkat edilirse: 1960'larda Britanya'nın varlığı, 1970'lerde zayıflaması, Vietnam'daki büyük halk devrimi ve dünyanın diğer alanlarındaki devrimler

Devamı S : 18'de

Impressum

V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

Yazışma Adresi:

Serxwebün

Verlag u. Handels-G.m.b.H.
Postfach 10 16 83 5 Köln 1

Deutsche Bank Köln Konto Nr: 12 82 805 (BLZ: 370 700 60)
Postscheck-Amt Köln Konto Nr: 2690 16-507 (BLZ: 370 100 50)

Hollanda	2.50 hfl
Fransa	5.00 ff
Belçika	35.00 bfr
İsviçre	2.00 sfr
Avusturya	15.00 s
Danimarka	6.50 dkr
İsveç	5.00 skr
Norveç	5.00 nkr
Yunanistan	50.00 Dr
İngiltere	0.50 £